

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Any XX • Núm. 1.028

3 • juny • 1999

225 ptes.

El Dia de la Caritat aposta per un nou model de societat

Corpus Christi: la radical solidaritat

Celebrar el Corpus Christi és més que una tradició al nostre país. En el Dia de la Caritat l'Església celebra el sagrament que Crist va deixar com a signe de la seva presència, del seu amor obedient al Pare i de l'amor entregat.

Quan tingueu a les mans aquest número de *Catalunya Cristiana* encara no s'haurà celebrat el Corpus. De totes totes, hem volgut oferir-vos informació del Comunicat que la Comissió Episcopal de Pastoral Social de la CEE ha publicat amb motiu d'aquesta diada.

També recordem que moltes poblacions de Catalunya ompliran els carrers de flors i que moltes comunitats cristianes celebraran

aquest dia de manera solemne: bonica manera de preparar-se per a l'estiu.

Enllaçant amb el Corpus, la campanya que porta a terme Càritas el dia 6 de juny sota el lema «La teva solidaritat és la seva veu. Si-gues solidari», ens recorda que la solidaritat és amor en acció. Per aquest motiu, aprofitant que l'Escola de Formació del Voluntariat de Càritas de Barcelona ha convidat el sociòleg cristià Imanol Zubero, li hem fet una entrevista perquè ens parlés del sentit de la solidaritat i com aquest missatge no coneix barreres.

Pàgines 2, 9, 17, 18 i 24

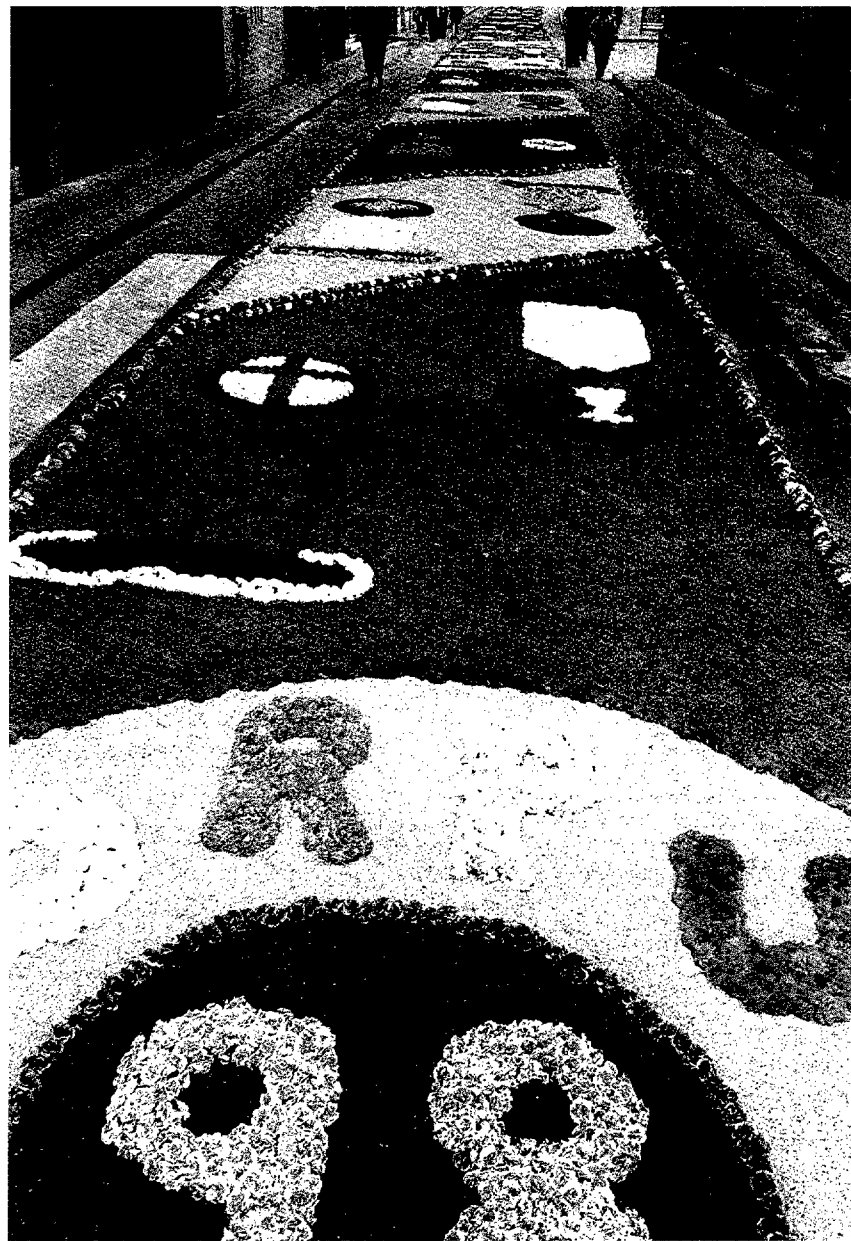

Foto: Rosa Iglesias

Foto: Edu Miera Mas

Montserrat a la web

La presentació va ser espectacular i atractiva. En resum: Montserrat ja té una pàgina web i es pot trobar a Internet. Si volem saber quin preu tenen les cel·les per passar uns dies de silenci a Montserrat, o com és la vida dins del

monestir, o a quina hora podem escoltar el Virolai o pregar les vespres amb la comunitat, ara només cal connectar-se i navegar.

Pàgina 30

Joan M. Fabra (PP) i Miquel Mayol (ERC), cara a cara

Dos partits oposats en l'espectre dels partits polítics del nostre país. Els seus dos primers candidats al Parlament Europeu ens desgranen els punts principals del projecte polític que defensen: lluitar contra l'atur, la formació dels joves, la tercera edat, la mar-

ginació, el concepte d'Europa i de nació, els seus valors i les seves creences. És una manera d'apropar-nos i conèixer de més a prop el perfil dels candidats catalans a Europa.

Pàgines 26-27

Sumari

Sierra Leone, la gran oblidada

Màrtirs maristes

Pàg 8 Kosovo: jesuïtes en primera línia

Pàg 23 Suport a la beatificació de Castelló i Aleu

Òptics per Bòsnia

Editorial

Solidaritat: el nou nom de la pau

Davant nostre: Déu.

Davant nostre: la nostra consciència.

I en el nostre cor, la capacitat de decidir o per la vida o per la mort. Així ho expressa la Bíblia tantes vegades al llarg de les seves pàgines. I així ho dignifica la celebració del Corpus Christi, el Dia de la Caritat, que commemorem el dia 6 de juny.

Enguany, Càritas ens dóna el lema «La teva solidaritat és la seva veu. Sigues solidari» i ens recorda que el veritable amor passa per sentir-nos u els uns amb els altres, u amb Déu. La solidaritat és l'amor en acció per construir el Regne.

Moltes persones, entre elles molts dels nostres lectors i lectores, són fidels contribuents d'aquesta entitat d'Església. També ho són moltes persones que no es consideren creients o cristianes. El fet de ser conseqüents i d'ajudar de debò els més desfavorits de la societat, li ha fet guanyar-se, a Càritas, la credibilitat a pols.

La solidaritat és una manera de viure que pot conformar la nostra societat en el proper mil·lenni. És canviar el destí d'un món que, en l'aparença, està submergit en conflictes i més conflictes, i sembla que no afavoreixi el desenvolupament en justícia i dignitat dels homes i de les dones del nostre planeta.

La solidaritat és una aposta d'avui per al demà i no entén de diferències de races, religions, ètnies o cultures. La solidaritat és el nou nom de la pau... per parafrasejar d'una manera *sui generis* la famosa dita del papa Pau VI.

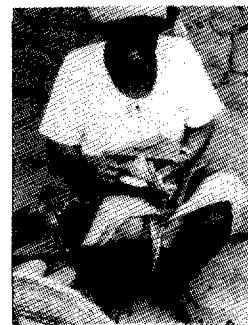
La solidaritat permet que, sense anar més lluny, els refugiats albanokosovars sobrevisquin i mantinguin el coratge i l'esperança. No tant sols per les nombroses ONG que estan en la primera línia del foc ajudant-los, donant-los suport humà, moral, psicològic i espiritual, i fent-los arribar articles de primera necessitat, sinó també per la capacitat que ells tenen de compartir.

Sabem que totes les famílies de Kosovo estan marcades: qui no té un familiar mort, el té desaparegut, i si no és un amic... Les ferides són molt profundes i costaran de guarir. I sobretot, costarà perdonar. Perdonar els seus botxins. Perdonar la comunitat internacional que ha intervingut «tard i malament». Tard, perquè fa deu anys s'hauria pogut evitar aquesta tragèdia. Malament, perquè la intervenció no ha impedit la neteja ètnica.

La solidaritat pot ser el nou nom del perdó. Sí, és una manera d'apropar-nos a aquestes persones ferides i dir-los: «Perdona'm. Perdona'm per callar davant la injustícia. Perdona'm per no pressionar més el meu govern perquè aturés les massacres. Perdona'm per trigar a arribar a tu. Perdona'm, perquè el meu Déu, que és el nostre Déu, des de sempre ens ha dit que som germans... i no l'hem cregut.»

I que aquest perdó sigui consciència que ens impedeixi permetre que una cosa semblant pugui tornar a passar en qualsevol lloc del planeta.

Sumari

5-6

Sierra Leone,
la gran oblidada

7

Màrtirs maristes

8

Kosovo: jesuïtes
en primera línia

23

Suport a la
beatificació de
Castelló i Aleu

28

Òptics per Bòsnia

CATALUNYA CRISTIANA

Directora: Núria Oriol

Redactora en cap: Glòria Carrizosa

Redactors: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Manuela Vázquez, MADRID; Miriam Díez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Jean Pierre Denis, PARÍS; Lluís Serra, ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronati i Guillem Soler, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Col·laboradors externs: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Josep Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Tomàs Puntí, Antoni Reig, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Assessor religiós: Cristóbal Sàrrias

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iberntet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.
Resta d'Europa: 21.684 ptes.
Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.
Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Israel aposta per la pau

El poble israelià amb el seu vot del 17 de maig passat va decidir clarament donar una nova oportunitat a la pau. Els anys de govern del primer ministre del Likud (dreta), Benjamin Netanyahu, han estat un temps mort, una paràlisi total en el procés de reconciliació encetat anys abans entre els israelians i els seus veïns àrabs. La derrota contundent de Netanyahu (44%) i la consegüent àmplia victòria del líder laborista Ehud Barak (56%) obria les portes a l'esperança que la pau tornava a ser possible. I juntament amb el desbloqueig de la situació les urnes donaven un panorama polític atomitzat (quinze partits amb representació parlamentària), un creixement de les formacions polítiques centristes, religioses i palestines paral·lel a un fort retrocés dels dos grans partits d'esquerra (Laborista) i dreta (Likud) i una més forta polarització i enfrontament entre laics i religiosos.

Els resultats electorals d'Israel van més enllà de la política interna, força complexa i complicada, i es projecten sobre la regió a causa dels conflictes existents amb els seus veïns àrabs, donada la transcendència internacional del problema palestí i la presència política dels Estats Units. Així, quan els israelians disposen la seva papereta de vot, a més del seu govern, decideixen sobre moltes altres coses, sobre la guerra i la pau, sobre el futur del poble palestí, sobre la fluïdesa o la tiban-tor de les relacions amb la potència protectora nord-americana.

Una societat poc cohesionada

El nou Parlament (120 escons) reflecteix una societat feta de retalls, plena de tensions, molt poc integrada. Hi ha dos partits dels immigrants russos, els partits religiosos tenen una base electoral determinada per l'origen sefardita o asquenasi-

Ehud Barak, nou president d'Israel.

ta i aquest esquema es reproduïx en part en els partits laics d'esquerra, centre i dreta i, finalment, hi ha tres partits de la minoria palestina que viu a Israel. Només faltan aparèixer pel Parlament els representants polítics de les desenes de milers de jueus etiops. Així doncs, la societat israeliana dóna l'aparença d'estar molt poc cohesionada, d'estar travessada per un seguit de fets diferencials com són la condició social, l'origen de procedència, la ideologia política i la religió. Déu n'hi do.

Per blocs ideològics, l'esquerra, formada per sis partits (tres d'ells recullen el vot dels palestins israelians), té el 40% dels vots i 48 escons (el 1996 en tenia 52); la dreta, integrada per quatre partits (dos d'ells d'extrema dreta), obté el 26% i 31 escons (abans 43); el centre, amb tres

partits, el 16% i 19 escons (abans 11); i els religiosos, dos partits ultraortodoxos, 18% i 22 escons (abans 14). Per grups religiosos, les dades del cens del 1994 donaven a Israel 5.471.500 habitants, dels quals 4.441.199 (81,2%) eren jueus, 781.500 (14,3%) musulmans, 157.300 (2,9%) cristians i 91.700 (1,7%) drusos i d'altres religions.

Divisió entre laics i religiosos

A la campanya prèvia al dia dels comi-
cis es va produir una forta polarització
entre laics i religiosos (jueus partidaris
d'un Estat teocràtic, és a dir, dirigit per les
autoritats religioses i regit per la llei del
judaisme). Hi ha un partit centrista, el
Shinui (Canvi), que ha tret sis escons
(abans no en tenia cap), que manifesta un
fort rebuig a la intolerància dels rabins que
dirigeixen o inspiren partits polítics. La
formació d'esquerres Meretz, amb deu
escons (abans nou), tampoc no vol saber
res d'aliances de govern amb partits reli-
giosos. D'altra banda, el partit ultraorto-
dox sefardita Shass ha donat la sorpresa en
passar de deu escons a disset, i ha quedat
com el tercer partit del país. El més xocant
és que aquest fort creixement s'ha produït
després que el seu líder, Ariele Deri, fos
condemnat el mes d'abril passat a quatre
anys de presó per corrupció, frau i estafa
quan era ministre de l'Interior.

El Shass (14% dels vots) capitalitza la frustració dels jueus sefardites que han patit una discriminació social, econòmica i cultural per part dels jueus asquenasites, fundadors i dirigents de l'Estat d'Israel a partir del 1948. Així, suma els vots dels ultraortodoxos i els descontents (li ha pres una part de la clientela al dretà Likud). Aquest partit, per mantenir la seva influència a través de la seva poderosa i extensa xarxa d'escoles i d'assistència social necessita els diners de l'Estat, és a dir, formar part del govern.

El camí de la pau

El nou primer ministre està decidit a reconduir les relacions amb l'Autoritat Nacional Palestina (l'autonomia que dirigeix Arafat) per negociar la més que probable declaració d'independència dels palestins de Cisjordània i Gaza, per pactar noves retirades de les zones ocupades i per establir acords que garanteixin la seguretat de l'Estat israelià. Netanyahu havia

Origen dels vots

SEFARDITES

Són els jueus originaris dels estats musulmans i de l'àrea mediterrània. Una part important d'aquests voten el partit ultraortodox Shass (17 escons), que vol dir Organització mundial dels sefardites que respecten la Torà. També formen la major part dels electors del Likud (19 escons), del partit del Centre (6 escons) i del Gheser, un petit partit sorgit d'una escissió del Likud i ara aliat amb els laboristes.

ASQUENASITA

Són els jueus procedents o originals de l'Europa central i oriental. Formen l'elit política i cultural del país i en gran part voten el Partit Laborista (26 escons).

RELIGIOSOS

Des de fa trenta anys el seu pes dins la societat ha anat creixent constantment i donada la debilitat del partits grans condicionen la formació de govern. Els tres principals partits són l'ultraortodox i sefardita Shass, el també ultraortodox i *askenasi* Judaisme unificat sota la Torà (5 escons) i el dretà i *askenasi* Partit Nacionalista Religiós (5 escons). Hi ha un petit partit religiós, Meimad, pro-palestí i d'esquerres, que està aliat amb els laboristes.

LAICS

Els jueus laics voten sobretot laborista i Meretz (10 escons), és a dir, esquerres. Ara bé, el partit laic més oposat als ultraortodoxos és el centrista Shinui (6 escons).

RUSSOS

Els 900.000 jueus russos arribats a partir de la desintegració de l'URSS (1991) han format partits propis com el centrista Israel Ba Aliya (7 escons) i l'ultranacionalista Israel Beteinou (4 escons).

congelat el procés. Novament, els Estats Units podran fer de mitjancers. I, així mateix, hi haurà un fort impuls a les negociacions de pau amb Síria, per retornar-li els alts del Golan i per retirar-se del sud del Líban (país teòricament independent però controlat de facto per Síria). L'objectiu és una pau amb seguretat. El preu, el retorn dels territoris ocupats. El camí no és gens fàcil ni l'èxit està assegurat però, com a mínim, ara hi ha voluntat de fer camí.

Antoni Reig

Periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

Humor

LLARD'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

Llar-residència amb totes les prestacions: ambient familiar, cuina pròpia, pis molt ben condicionat i, el més important, un **tracte humà autèntic**.
Si desitgeu una llar-residència per a grans **persones** grans, no dubteu a posar-vos en contacte amb:

Associació Prudenci Miralles per a Ancians

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona - Tel. 932 681 867

Pelegrinatges i viatges

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

«PELEGRINS DE LA PARAULA»
AL PAÍS DE JESÚS

Del 2 al 9 d'agost

TERRA SANTA

Una bona manera de
preparar-se per al Jubileu
de l'any 2000

DEMANEU INFORMACIÓ,

per telèfon,
per correu o bé personalment
a l'Associació

**AMICS DE
CATALUNYA CRISTIANA**

Pl. Urquinaona, 11, 3r 3a A
08010 Barcelona
Telèfon 933 013 718
Fax 933 023 264

PELS CAMINS FRESSATS DE L'EUROPA SECULAR GERMÀNICA

Del 12 al 20 de juliol

**ALEMANYA
DELS ALPS A BERLÍN**

VISITANT:

- Munic
- Bregenz
- Llac de Constança
- Friburg
- Heidelberg
- Frankfurt
- Erfurt
- Leipzig
- Berlín
- Postdam

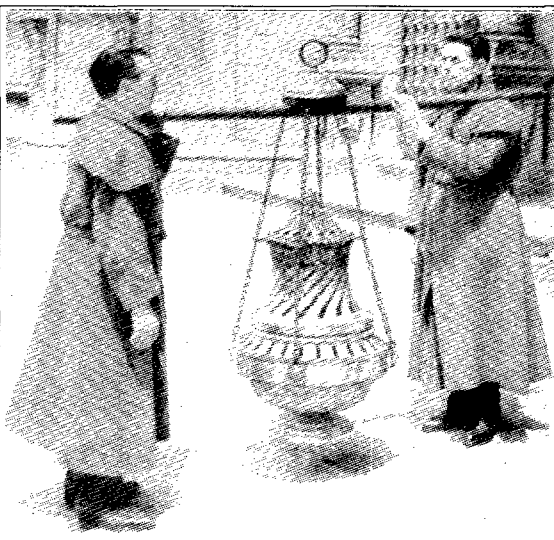
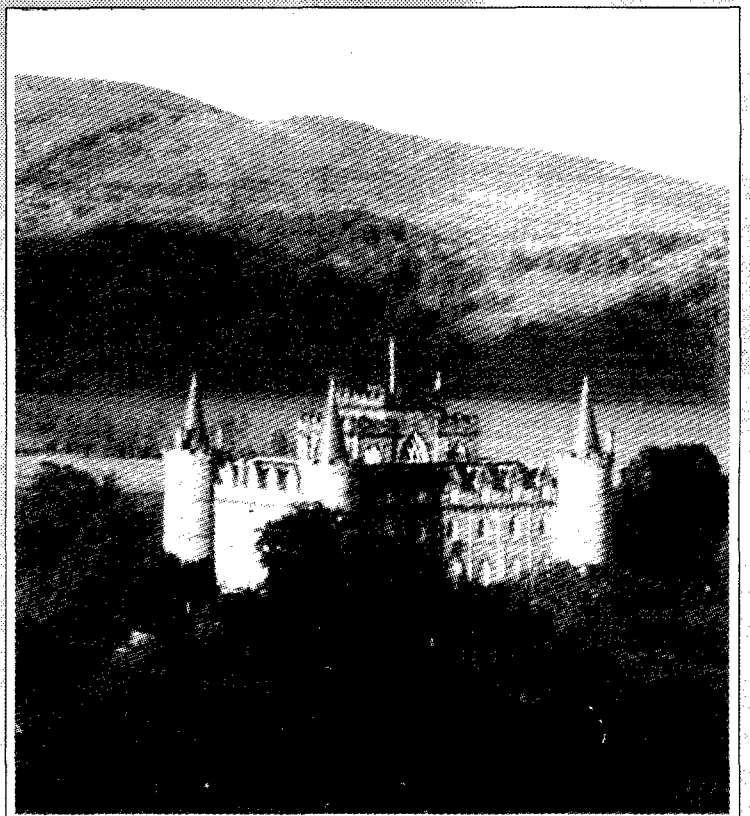
UN INDRET DIFERENT, BEN SINGULAR

Del 2 a l'11 d'agost

ESCÒCIA

Castells i palaus
Rius i cascades
Destil·leries i prats
Trens i ferrys
Llacs i muntanyes
Monuments de
tota mena

Un país on amb prou
feines arribà la
romanització

Del 3 al 5 de setembre
de 1999

**PELEGRINATGE A
SANTIAGO DE
COMPOSTEL·LA**

amb motiu de l'Any Sant
compostel·là

Sierra Leone: massa rica per deixar-la en pau?

La persecució de religiosos a Sierra Leone ha saltat novament a les pàgines dels nostres mitjans de comunicació, tot i que des que es va iniciar el conflicte el 1991 aquesta ha estat una pràctica habitual dels rebels i avui ja forma part de la quotidianitat de la

guerra. Africans, europeus, asiàtics o americans, la guerrilla no ha dubtat a treure de les seves parròquies monges, sacerdots i fins i tot bisbes per cridar l'atenció internacional. Però, què està passant en aquest país africà?

En un article publicat recentment en el diari *El Mundo*, el periodista Javier Espinosa, segrestat pels rebels de Sierra Leone durant 50 hores eternes, explicava que en els murs de les ciutats els rebels escrivien: «Som la Junta. Estem avançant.» Per la seva banda, el reporter comentava: «Sí, avançant com Sierra Leone, però cap a l'abisme.»

Mentre la nostra opinió pública es perd entre les matances i tota mena d'atrocitats comeses pels insurgents i les forces del govern de Freetown, la capital del país, al darrere, movent els fils, les multinacionals mineres, indolents a la tragèdia que sacseja aquest país africà, continuen acumulant beneficis pels guanys que els generen els minerals.

En efecte, rere el conflicte hi ha els interessos per les riqueses mineres d'aquest petit país: la Sierra Leone Ore and Metal Co, subsidiària de l'Alluisse, de Suïssa, que explota la bauxita; la Sierra Rutile, dels Estats Units, que explota el titani; la Star Brewery; la britànica Sierra Leone Tobacco Company; la sud-africana De Beers, que explota els diamants...

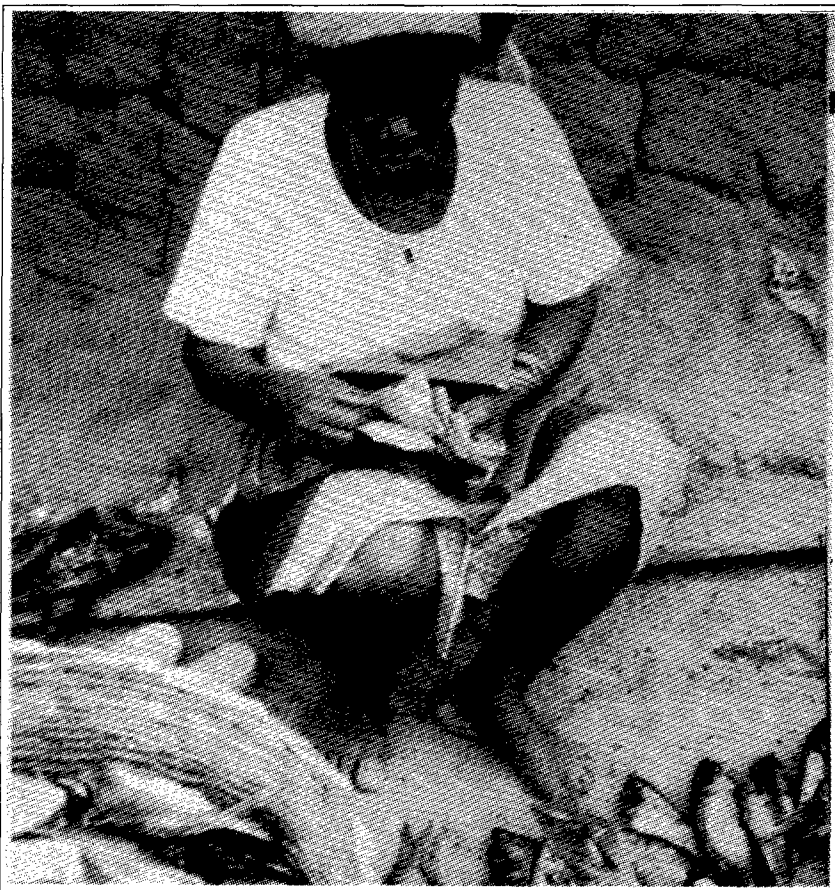
Potser aquesta és la causa del silenci que fins ara ha planat sobre aquesta guerra que ja camina cap al seu desè aniversari i sense aires de solució a curt termini. Sierra Leone és el segon productor mundial de titani, un mineral utilitzat en la indústria aeroespacial, armamentística, automobilística i química. El titani es fa servir en la construcció d'avions supersònics, components dels reactors, peces d'helicòpters, cobertes de coets, dipòsits criogènics, càpsules espacials, etcètera.

Es pot parlar de la guerra del titani? És possible. Tot i que també hauriem de parlar de la guerra dels diamants o de la

bauxita o de l'or... Segui com sigui, ara la pregunta que es formulen els habitants de Sierra Leone és quin rumb prendrà la guerra?

La guerra més mortífera d'Àfrica

La guerra de Sierra Leone, la més mortífera d'Àfrica Occidental, segons un comentarista de *Le Monde Diplomatique*, va per llarg. En primer lloc, perquè les

El febrer del 1996 els habitants de Sierra Leone van acudir a les urnes.

arrels del conflicte són confuses i sembla que responen més a interessos d'empreses mineres i traficants internacionals de diamants que no pas a un enfrontament polític o ètnic. I en segon lloc, tant la guerrilla com alguns batallons de l'exèrcit governamental han fet del conflicte el seu *modus vivendi* (segrestos i saquejos permeten a soldats governamentals i rebels unes rendes de les quals difícilment podrien gaudir en temps de pau).

I, ara com ara, malgrat que la guerrilla no ha aconseguit controlar cap de les ciutats importants del país, tot i que ha estat a punt, actua per tota la seva geografia.

La guerra a Sierra Leone es va iniciar el mes de maig del 1991 després que

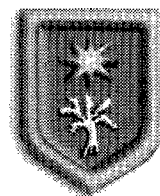
el règim del general Joseph Momoh.

Amb el suport de la guerrilla liberiana —el National Patriotic Front of Liberia (NPFL), de Charles Taylor—, l'FRU va començar a atiar les forces del general Momoh. La guerrilla liberiana va donar suport al FRU com a represàlia al suport que Freetown donava, en aquells mo-

l'anomenat Front Revolucionari Unit (FRU), sota el lideratge d'un caporal, Foday Sankoh, s'aixequés per enderrocar

(Continua a la pàg. 6)

CASA D'ESPIRITUALITAT DEL SANTUARI D'EL MIRACLE

L'Estiu!!

L'estiu és un temps ideal per dedicar uns dies a pensar i meditar sobre nosaltres mateixos i sobre Déu que ens estima. En un ambient de silenci, de reflexió i de pregària, la Casa d'Espiritualitat posa a la vostra disposició unes instal·lacions i serveis adients.

Exercicis Espirituals

Per a Tothom

Director:
P. Carles M. Gri monjo

Del 31 de juliol al 6 d'agost

Director:
G. Ignasi M. Fossas, monjo

Del 25 al 31 d'agost

Director:
Mns. Antoni Deig, bisbe de Solsona

Del 13 al 19 de setembre

Recés de cap de setmana

Per a Tothom

Director:
Mns. Antoni Deig, bisbe de Solsona

Del 17 al 19 de setembre

Al Santuari del Miracle podreu contemplar els seus notables valors religiosos, històrics i artístics recollits en més de 500 anys d'història, d'art i de pregària.

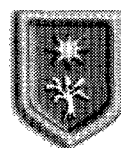
... l'Església està oberta al públic tot l'any i tot el dia.

SERVEIS PÚBLICS D'ACCÉS AL MIRACLE:

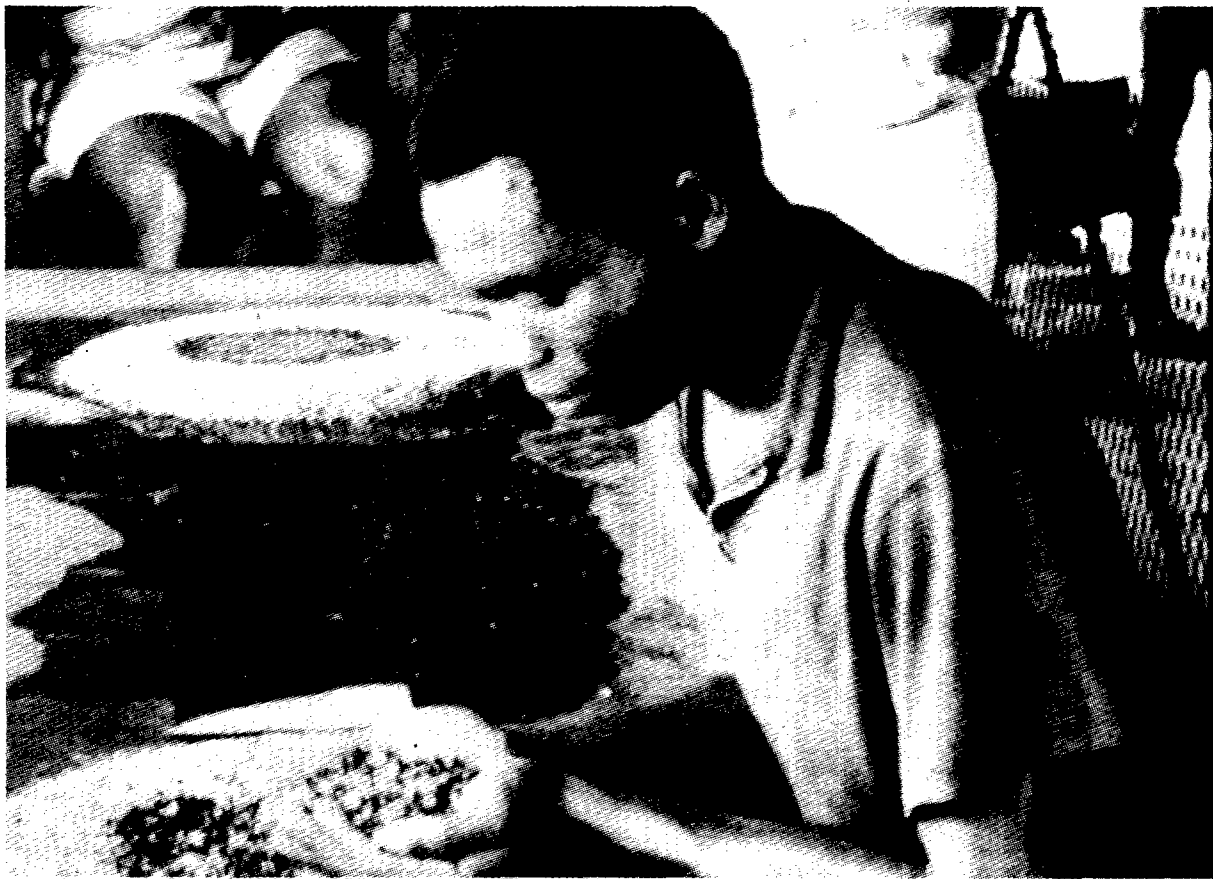
- Des de Barcelona i Lleida: Alsina Graells, fins a Solsona.
- Des de Manresa: T.R.A.G., S.A., fins a Solsona
- Des de Solsona a El Miracle, 12 Km: la Casa pot enviar un taxi per als qui ho desitgin.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES:

CASA D'ESPIRITUALITAT
Tel: 973 48 00 45
Fax: 973 48 02 43
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Després del conflicte hi ha els interessos per les riqueses mineres.

ments, a la força multinacional —l'Ecomog— que intentava desarmar les tres faccions en lluita de la guerra liberiana, just quan l'NPFL ja controlava el 80% del territori.

La guerra va continuar malgrat el cop d'Estat que el capità Valentine Strasser i un grup de joves oficials van fer contra el general Momoh, l'abril del 1992, després d'acusar al general de ser incapaç de vèncer la guerrilla.

La nova junta militar del capità Strasser va fer públic que els seus objectius eren enderrocar la guerrilla i retornar el poder als civils el 1996; per la seva banda, el caporal Sankoh va manifestar que destituïria Strasser i que restauraria les institucions democràtiques tan aviat com ell arribés a la capital.

Semblava possible la pau

El juny del 1995, es va donar un pas fonamental encaminat a retornar el poder als civils: la junta militar del capità Strasser torna a legalitzar els partits polítics de cara a unes eleccions que haurien de tenir lloc a començaments del 1996. Legalit-

zats els partits, el procés democratitzador semblava que havia rebut un revés quan el 16 de gener el general Julius Maada Bio duu a terme una «revolució de palau» i enderroca el capità Strasser. El general Maada Bio va assegurar, immediatament, que el procés electoral seguiria el seu rumb. I, efectivament, el 26 de febrer, els habitants de Sierra Leone van acudir a les urnes.

Les eleccions les va guanyar el Sierra Leone People's Party (SLPP), el partit més antic del país, i que des de feia 30 anys estava en l'oposició. L'SLPP va ser l'organització que va conduir Sierra Leone fins a la independència el 1961. Va estar en el govern fins que, saturat per les pràctiques corruptes dels seus membres, la població el castiga en les eleccions del 1967 i treballa a favor de l'All People's Congress (APC), que tampoc no es va caracteritzar per la seva transparència i honestat i que va governar fins al cop d'Estat del 1992.

Això no obstant, en el 96, les eleccions van retornar l'SLPP al poder. El seu ascens es va traduir en promeses d'ajuda econòmica per part de les institucions financeres internacionals que van veure que els militars havien complert la seva paraula i que la població va anar massivament a votar en unes eleccions netes.

La guerra, però, va continuar el seu curs. I el president Ahmad Tejan Kabbah no va poder complir el seu objectiu de negociar el final del conflicte, reconstruir

el país i consolidar Sierra Leone com una terra de pau, convivència i llibertat.

Tres anys després d'aquelles eleccions, Sierra Leone continua caminant potser ja en l'abisme...

Carles Casals

Breu apunt d'un país

Sierra Leone és una terra de sòls fèrtils i rica en minerals; platges de sorres blanques converteixen la seva costa en un bell paisatge, poc castigat pel turisme; i la seva capital, Freetown, ciutat de carrers i places d'estil colonial, que compta fins i tot amb una catedral d'estil gòtic, gaudeix de la gatzara agredolça de qual-sevol ciutat africana.

Els gairebé 4,5 milions d'habitants de Sierra Leone —majoritàriament mendé i temné— podrien sentir-se orgullosos d'aquest ric territori de gairebé 72.000 quilòmetres quadrats, compartit per tretze grups ètnics diferents.

Això no obstant, Sierra Leone és un país empobrit. Mentre els seus minerals contribueixen a la carrera espacial i els seus diamants fan enriquir europeus, sud-africans, israelians i sirolbanesos, la gent és de la més pobre del planeta: una renda per càpita de 180 dòlars a l'any; una mitjana de vida d'uns 40 anys; una mortalitat infantil de més del 179 per mil...

Viure i morir per Sierra Leone

Tot i que Sierra Leone és un país de majoria musulmana (60%) i animista (30%), compta amb una activa i compromesa minoria cristiana (10%). Siguin catòlics o protestants, els cristians a Sierra Leone es caracteritzen per una implicació molt directa amb la gent.

La feina que fan els catòlics —xaverians, agustins, germans de Sant Joan de Déu, Missioneres de la Caritat...— en aquest país és molt important: hospitals, escoles, centres de formació professional i programes de desenvolupament... Malgrat això —o potser per això—, s'han convertit en objectiu d'atacs per part de la guerrilla. En efecte, el fet de treballar al costat de la gent els ha posat en constant situació de perill: segrestos de missioners, missioneres i fins i tot bisbes, assassinats de religiosos i religioses formen part de la cruel quotidianitat d'aquest país africà.

Antoni Mateu ho va patir en pròpia carn. Aquest farmacèutic valencià de 47 anys, que treballa a Libèria a l'hospital Saint Joseph de Monróvia, dels germans de Sant Joan de Déu, va estar segrestat durant dues setmanes pels rebels de Sierra Leone. «No en guardo res de negatiu, tot és positiu, estimes més la gent que t'ho ha fet, i a la que has deixat, més encara», declarava Antoni Mateu a *Vida Nueva*.

El seu desig és tornar a Sierra Leone tan aviat com pugui, «en el moment en què hi hagi unes condicions de seguretat», i reobrir l'hospital de Lunsar —també dels germans de Sant Joan de Déu— que es va tancar amb el seu segrest i el de quatre missioners el 14 de febrer del 1998 i que van reobrir ells mateixos el 29 d'agost per haver-lo de tornar a abandonar l'1 de desembre passat. D'aquest dia, en guarda una imatge trista, «quan vaig veure sortir cent persones de l'hospital en cinc minuts, amb el sèrum a la mà, els infants amb les seves mares, sense la seva medicació...».

La tragèdia no ha deixat enrere les dones de l'Església. El 5 de febrer passat moria sor Hindu, una religiosa de la Mare Teresa de Calcuta, segrestada pels rebels, ferida i rescatada, però que no va poder recuperar-se. Amb ella, ja són quatre les missioneres de la Caritat mortes en el darrer brot de violència extrema, iniciat el 6 de gener d'enguany. Unes altres dues van ser assassinades el 29 de gener en els enfrontaments entre les forces de l'Ecomog (la força multinacional africana que lluita contra la guerrilla) i els rebels. Una altra missionera moria pocs dies abans, també a mans dels insurgents del Front Revolucionari Unit.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

Informe-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona

COSM

AGÈNCIA MATRIMONIAL

Si es troba sol o sola **cerqui la seva parella amb les màximes garanties.** Dirigit per una psicòloga amb 24 anys d'experiència.

Les nostres psicòlogues **l'informaran gratuïtament i sense cap compromís.**

COSM. c/ Balmes, 64 3r 2a (xamfrà Aragó). 08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
Girona, Lleida i Tarragona: 902 113 812

església en el món

Màrtirs maristes

■ La història dels últims 11 germans assassinats a Àfrica

Onze maristes han mort violentament a Àfrica des del 1994. Aquests assassinats ja han passat a formar part dels 204 màrtirs missioners de l'orde de Champagnat que han lliurat les seves vides arreu dels cinc continents a favor de la defensa dels més desafavorits i de la denúncia

de la injustícia. Aquesta és la història dels moments més tràgics d'aquests onze maristes que van optar per defensar els més pobres a Algèria, Ruanda i el Congo quan, gairebé segur, sabien que les seves vides estaven al tall de la navalla.

Des que el 20 d'abril del 1847 es va produir el martiri del germà Jacint (Hycinthe) a l'illa de San Cristóbal, la implicació de l'orde dels maristes en el treball missioner arreu del continent li ha comportat un total de 204 morts violents com a conseqüència de la difusió dels valors cristians i de la solidaritat portada a la pràctica amb un estil de vida totalment coherent amb el que es predicava. Al llarg d'aquesta història de martiris han mort tretze maristes a Àfrica, un a Amèrica, deu a Àsia, cinc a Oceania i cent setanta-cinc a Europa. Totes aquestes morts han estat recollides en el document elaborat pel germà Benito Arbués titulat *Fidelitat a la missió en temps de crisi social* on aquest religiós fa una síntesi històrica del procés que han patit els màrtirs maristes i explica com li ha impactat, sobretot, la mort dels últims onze membres de l'orde de Champagnat assassinats a Àfrica el 1994 i el 1996.

Arbués es refereix a les morts dels germans Henri Vergès (Algèria); Étienne Rwesa, Fabien Bisengimana, Gaspard Gatali, Pierre-Canisius Nylinkindi, Joseph Rushigajiki i Chris Mannion (Ruanda); i a Servando Mayor, Miguel Ángel Isla, Julio Rodríguez i Fernando de la Fuente que van morir al Congo.

Només cal llegir les reflexions que el marista Benito Arbués fa sobre aquestes morts per mesurar el que van patir aquests onze missioners. «Les circumstàncies de la mort dels nostres onze germans van ser diferents, però es troben elements comuns a tots ells: la fidelitat a Jesús, l'amor a l'Institut marista, la solidaritat amb els que patien i sobretot la innocència: eren innocents i estaven indefensos!» Arbués afegeix que «no van tenir judici, simplement van ser executats violentament i brutalment».

Maristes al peu del canó

Tot i la crueltat d'alguns dels relats que s'han pogut reconstruir sobre la mort d'aquests missioners cal fer-ne esment per copsar la situació i el compromís d'aquestes persones, cristians de cap a peus.

El marista Étienne s'allunyava de

Tombes d'alguns dels maristes assassinats a Àfrica.

Ruanda en direcció a Burundi i en arribar a la frontera es va separar dels germans amb qui anava per ajudar un grup de religioses i d'infermeres amb el propòsit d'advertir-los del perill de la zona i conduir-los per un camí menys perillós que el que havien emprès. Cap d'aquestes persones va sobreviure. L'altra història a la qual fa referència el document *Fidelitat a la missió en temps de crisi social* és la dels maristes Chris i Joseph que van recórrer Ruanda d'un extrem a l'altre amb l'objectiu d'aconseguir uns permisos per tornar a la població de Save. El seu propòsit era el d'evacuar un grup de persones que estaven en perill. Els dos religiosos arrisquen les seves vides. Com a resultat final tenim dos cadàvers cosits per les bales dels soldats que pertanyien a la mateixa família ètnica que les persones que els dos missioners volien salvar. Més que una parado-

ха!

El marista Benito Arbués acaba explicant una nova tragèdia, la que fa referència als germans de la comunitat de Bugobe, també a Ruanda. Arbués descriu els fets: «Aquests germans es queden per solidariats amb els pobres i per donar suport als abandonats. Clamen pels drets dels refugiats. Com a conseqüència són assassinats pels milicians interhamwes alguns dels quals havien gaudit de l'ajuda directa d'aquests maristes». Més contradiccions.

Sigui com sigui i per més preguntes que un es faci al voltant dels motius que condueixen unes persones a tallar de soca-rel la vida d'uns missioners, sempre quedaran interrogants en l'aire, qüestions com les que planteja en veu alta el marista Benito Arbués. Per què els van matar? Més enllà de la desgràcia, del patiment i del dolor resta el

testimoni autèntic, un compromís de vida —en aquest cas, dels germans maristes—, una lliçó per al nostre món occidental que algun dia caldrà aprendre, ni que sigui mínimament.

Jordi Vila

SIGNUM)))[®]

ENGINYERIA APLICADA A L'AUTOMATITZACIÓ

Sistemes de comandament

Rellotges

Carillons

Campanes

Inhibidors de llamps

disseny • fabricació • instal·lació • manteniment

Rosselló 207 pral. la 08008 Barcelona Telèfax 93 416 17 98

10 anys
garantia
campanes

PREUS
molt
ajustats

20è
aniversari

Kosovo

Front comú de les esglésies per Kosovo

BUDAPEST.—Dirigents i representants d'esglésies d'Europa Oriental i Occidental i d'Amèrica del Nord s'han reunit a Budapest —Hongria— els dies 26 i 27 de maig per estudiar les respostes que es poden donar a la crisi dels Balcans. Aquesta consulta ha estat organitzada conjuntament pel Consell Mundial d'Esglésies i per la Conferència d'Esglésies Europees en col·laboració amb la Federació Luterana Mundial i l'Aliança Reformada Mundial. La trobada ha tingut com a objectiu trobar una posició comuna davant del drama que es viu en aquests moments a tot el territori iugoslau. Si bé les esglésies ortodoxes i moltes de l'Europa de l'Est es declaren totalment en contra dels atacs aeris de l'OTAN, moltes de les esglésies occidentals li donen suport. Malgrat que l'Església catòlica no ha participat en aquesta trobada, ha condemnat des del primer moment tant la neteja ètnica que s'està aplicant a Kosovo com els atacs aeris de l'Aliança Atlàntica. (Zenit)

Dia Mundial d'Accions per la Pau

L'argentinès premi Nobel de la Pau 1998, Adolfo Pérez Esquivel i l'arquebisbe primat de Mèxic Norberto Rivera han convocat per al pròxim 5 de juny el Dia Mundial d'Accions per la Pau. Molts premis Nobel de la Pau s'han adherit a aquesta iniciativa que pretén denunciar les guerres que actualment es produeixen als Balcans, a Ruanda, Birmània, Cambodja, Colòmbia, Chiapas, Sierra Leone, Timor de l'Est, o el Sudan, per esmentar els conflictes més coneguts. El Dia Mundial d'Accions per la Pau convida tots els països a manifestar-se per la pau a través de tot tipus d'accions com les conferències, les manifestacions, les celebracions, les pregàries, les rodes de premsa i tota aquella creativitat del que som capaces les persones quan ens hi posem. I és que ningú guanya, amb la guerra, sempre es perd. En canvi, en el treball per la pau tota la humanitat hi surt afavorida. (ALI)

Jesuïtes per Kosovo

■ Retrat de la tasca del Servei Jesuïta de Refugiats als Balcans

Dels dos milions d'habitants que hi havia a Kosovo abans de la guerra, ara 800 mil són refugiats que han marxat als països veïns d'Albània, Macedònia, Montenegro, Romania, Croàcia i una dotzena de països occidentals són altres destinacions que Europa ofereix als albanokosovars que decideixen marxar «temporalment» de la zona del conflicte. Enmig d'aquesta barreja d'odi, neteja ètnica, guerra, inte-

ressos nacionals, internacionals i diplomàcia, existeixen organismes com les Nacions Unides i ONG que fan tot el possible dins del que els permet la supeditació a les forces militars. Els cristians hi tenen un paper fonamental de suport i d'atenció als refugiats kosovars. Només cal que donem un cop d'ull al treball que l'SJR, el Servei Jesuïta de Refugiats, realitza als Balcans.

La mirada d'aquest refugiat kosovar ho diu tot.

Foto: Esther Lozano.

El drama humà de Kosovo no ha deixat indiferent els jesuïtes. Les províncies italiana, espanyola, belga i croata d'aquest orde religiós novan dubtar a reaccionar a favor dels deportats albanokosovars des del primer moment del conflicte i ho van fer aportant material i recursos humans a l'SJR, el Servei Jesuïta de Refugiats. La tasca de l'SJR s'estén gairebé per cadascun dels països que envolten el tràgic conflicte iugoslau: Albània, Macedònia, Bòsnia Hercegovina, Montenegro i Romania. L'SJR articula la seva ajuda amb iniciatives pròpies o en col·laboració amb altres organitzacions, sumant esforços.

Albània, superada la fase d'emergència

A Albània el Servei Jesuïta de Refugiats ha consolidat la seva base al centre d'Arre e Madhe a la zona d'Shkōdre. Els refugiats més malmesos, entre els quals s'inclouen 300 persones grans, són els que tenen prioritat en aquest recurs. Des d'aquest centre es coordina un programa mèdic i d'altres especialitzats en educació. En aquesta població d'Shkōdre, l'SJR està ajudant a Càritas d'Albània a dirigir una base de comunicacions i logística. Així doncs, l'equip inicial d'uns 12 voluntaris del Servei Jesuïta de Refugiats a Albània hores d'ara ha passat la primera fase d'emergència i ja treballa en la instal·lació de serveis per a refugiats a més llarg plaç. A Tirana, la capital, gràcies a l'SJR, s'han habilitat una antiga escola i una antiga fàbrica per acollir 800 nens i nenes i dones albanokosovars.

Tràgica situació a la frontera

El Servei Jesuïta de Refugiats a Macedònia continua registrant refugiats urbans, distribuint paquets d'aliments i proporcionant informació als albanokosovars sobre l'accés a l'alimentació, les evaqua-

cions i la sanitat. Dos membres de l'SJR, Milan i Marijuan, expliquen la situació en què es troben molts dels deportats de Kosovo. Potser no se'ls oblidarà mai aquell dia en què van aconseguir accedir al que s'anomena «no man's land» (terra de ningú), la zona entre dos llocs fronterers a Blace. Milan i Marijuan van anar a aquest indret a portar subministraments d'emergència i aigua. El seu testimoni parla per si mateix: «El que vam veure allí no es pot descriure. Feia pudor, tot estava brut, la gent no es podia rentar durant dies. Quan ens van veure arribar es van precipitar cap a nosaltres plorant com nens. Ens van agrair la nostra ajuda i ens van implorar que informéssim l'opinió pública sobre les seves condicions. Ens vam quedar glaçats.»

Per la seva part el govern bosni ha demanat a l'SJR que ajudi els refugiats més vulnerables. Amb el suport de Renovabis, i en col·laboració amb els Franciscans i amb Càritas, el Servei Jesuïta als Refugiats està realitzant una gran tasca amb els refugiats de Sarajevo distribuint, sobretot, alimentació als deportats. A Montenegro, en canvi, la prioritat dels jesuïtes és garantir l'educació de la mainada que arriba de Kosovo. (C.C.)

PELEGRINATGE A CAGLIARI-SARDENYA

Santuari sepulcre de Sant Salvador d'Horta, patró dels franciscans de Catalunya.

Uns dies de repòs, de reflexió, de comunió i de pau, amb visita a l'Alguer i altres indrets de l'illa.

Del dissabte 17 de juliol, fins al dijous 22 de juliol de 1999.

Preus per persona i en avió: 115.000 ptes.

Per una informació més detallada de l'itinerari, hotels, visites i celebracions:

P. Josep Gendrau, o.f.m.

Tel. 932 092 388 - Fax 934 144 580.

La taula compartida, veritable solidaritat

■ Comunicat dels bisbes pel Dia de la Caritat

MADRID.— En la festivitat del Corpus Christi, Dia de la Caritat, l'Església celebra el sagrament que Crist va deixar com a signe de la seva presència, del seu amor obedient al Pare i del seu amor entregat. La Comissió Episcopal de Pastoral Social ha publicat un document sobre el lema del Dia de la Caritat, «La teva solidaritat és la seva veu. Sigues solidari», en el qual assenyala que «el Senyor, per lliurar-nos el seu amor, ha volgut prendre el signe més eloqüent per a tots els homes de tots els temps: la taula compartida».

Els bisbes destaquen que l'Eucaristia és una experiència de família en què s'experimenta l'amor del Pare, que «ens lliura al seu Fill Primogènit. (...) Jesús crucificat i ressuscitat, es fa present a l'Eucaristia amb tota la força vivificadora de l'Esperit per transformar la comunitat humana a l'Església». En aquesta comunitat fraternal, apunten els prelats, la persona sem-

pre és ben acollida i s'obre la porta als que «encara no s'asseuen a la mateixa taula, sortint als camins del món per reunir els homes sense discriminacions ni marginacions». D'aquesta manera, l'Eucaristia es transforma en una casa comú i una taula compartida on tothom té un lloc.

La Comissió Episcopal es refereix al pa i al vi, com a expressió dels béns de la

terra i del treball dels homes. Uns béns que haurien de reunir la humanitat en una sola família i que moltes vegades motiven divisió, enfrontament, violència i mort. Els bisbes afirmen que en l'acció de gràcies sobre el pa i el vi es coneix que tot és do de l'amor generós de Déu i que «queda desvinculat de la possessió egoista d'uns quants, perquè tingui un destí universal».

El comunicat recull que en reconèixer i acollir l'Eucaristia, els cristians han de compartir «aquest Amor amb la mateixa generositat del Pare, del seu Fill Etern i de l'Esperit Sant: Amor sacrificat i universal que no exclou ni margina ningú. (...) Celebrar l'Eucaristia és compartir el mateix estil de vida de Jesús».

Segons els bisbes, la fidelitat a Crist ha de portar a veure els altres com a

veritables germans, fills del mateix Pare; a construir el projecte de Déu lluitant contra tot sistema injust basat en l'opressió, l'acumulació de diners i la dominació; a crear unitat; a abandonar actituds d'explotació, acumulació «en gaudir egoïstament de béns i serveis, de domini i d'imposició sobre els altres, de menyspreu»; a acollir tothom, a respectar-ne la llibertat, a compartir els béns; «a afrontar el futur amb esperança. El testimoni de Jesús, avalat per la seva resurrecció, ens dona peu per creure que la injustícia, els déus de la mort i la mort mateixa no tenen l'última paraula. (...) Se'ns fa més urgent el repte d'anunciar l'Amor de Déu, del Déu de la Vida, d'un Déu Pare compromès definitivament amb la humanitat». (C.C.)

Monestirs del segle XXI

MADRID.— Els temps canvien i els monjos i monges no són immunes a aquestes transformacions. «L'essència de la nostra vida és la vida mateixa, la lloança a Déu i la intercessió per a tota la humanitat. Però ens hem plantejat com acostar-nos a la gent, com ser més creatives per donar resposta a les necessitats de la gent que s'acosta a nosaltres», va afirmar sor Maria José Sobrero, abadessa del monestir de Susa (Cantàbria). Aquestes declaracions van tenir lloc a la presentació del Dia Pro Orantibus o de la Vida Consagrada Contemplativa celebrada el 30 de maig, solemnitat de la santíssima Trinitat.

Segons el bisbe de Segòvia, aquest canvi afecta positivament els monestirs.

«Abans es recitaven les hores de l'ofici diví en llatí i gairebé ningú no entenia res; avui, a més de no fer-se en llatí, els monjos i les monges tenen una formació de la Paraula més profunda. A més, el seu treball també s'ha dignificat, abans tenien cura dels animals i de l'hort, ara fan tasques per a empreses i així es poden mantenir econòmicament. I l'empresa també surt beneficiada perquè el que contracta són els serveis d'una comunitat.» La formació dels monjos i monges ha canviat des de fa uns anys.

A l'Estat espanyol hi ha 44 monestirs de monjos que pertanyen a tretze instituts monacals amb més d'un miler de monjos i un centenar de novícies. Dels 3.600 monestirs femenins del món, 921

es troben a l'Estat i hi viuen unes 13.500 monges, 400 novícies i 250 aspirants. «El tema de les vocacions és un problema seriós. Els joves s'acosten al nostre monestir amb bona voluntat, però se n'acaben anant, continuar en la vida monàstica és difícil per a ells», assenyala l'abat de Leire. Alguns, com sor Maria José, viuen aquest moment amb esperança. «Crec que caminem cap un altre tipus de comunitat, amb menys membres però més convençuts, estem en un moment de depuració. Moltes persones s'acosten a preguntar. La nostra única preocupació és si realment sabem comunicar el que som. Crec que la vida contemplativa necessita nous mètodes, fa falta ser més creatius», ressalta l'abadessa del monestir de Suesa.

Vocacions

Fa uns anys semblava que la manca de vocacions se supliria amb l'arribada de monges d'altres països, però la forma en què es feia aquest transvasament no era la més adequada. «No podem negar a ningú que vulgui venir aquí a viure la seva vida contemplativa que no ho faci. Però si que és cert que s'ha aturat una mica el flux de novícies que venien d'altres països», afirma el bisbe de Segòvia. Pel que fa als costums més quotidians relacionats amb la vida de fora, cada monestir, té els seus, però en tots hi ha contacte amb la realitat exterior, la necessiten per intercedir per les necessitats del món. Potser la seva tasca, encara que algú pugui creure que no serveix per a res, sigui com diu sor Maria José «com el cable amagat a la paret que no es veu però serveix per conduir la llum i perquè la bombeta s'il·lumini». De fet, cada dia són més conscients que això és una realitat perquè en aquest món molta gent perd el rumb i ve buscant algú que sàpiga escoltar i parlar des del cor. (M.V.)

Adéu a Mons. Tagliaferri

MADRID.— El 21 de maig va morir, als 71 anys, Mons. Mario Tagliaferri, que va ser nunci apostòlic a l'Estat espanyol entre el 1985 i el 1995. Mons. Tagliaferri va néixer a Alatri (Itàlia), va ser ordenat sacerdot el 1950, es va doctorar en dret canònic i el 1954 va ingressar al servei diplomàtic de la Santa Seu. Va rebre l'ordenació episcopal el 7 de maig del 1970. Durant els seus 45 anys al cos diplomàtic de la Santa Seu va prestar els seus serveis a la República Dominicana, els Estats Units, el Canadà, el Brasil, la República Centreafricana, el Txad, el Congo-Brazaville, Cuba, el Perú, l'Estat espanyol i, des del 1995, a França. (C.C.)

Mons. Tagliaferri el 1994, quan encara era nunci a l'Estat espanyol.

TINTORERIA BOHIGAS Fundada el 1915

- Neteja i restauració de pells
- Neteja i guarda de catifes
- Especialistes en peces delicades i de cerimònia
- Bugaderia
- Servei d'urgència a domicili
- Articles de ploma i cortines
- Servei a comunitats i hotels a tota la ciutat
- No tanquem al migdia
- Preus assequibles

Tel. 934 290 378 - 933 586 400
c/ Fulton, 24 - c/ Tajo, 47 - Pg. Maragall, 261

El secret dels missioners

A Sierra Leone, l'antic Zaire, a Algèria, a Guatemala, a Hondures i a tants altres països del «Sud», afectats per les guerres, els desastres naturals i la fam, hi trobem sempre homes i dones cristians que han deixat la seva terra per anar a compartir amb els més necessitats. Ens assabentem que els missioners ja eren allà quan s'esdevenen situacions greus i sabem que continuen compartint amb la gent quan la majoria d'occidentals han marxat cap a casa.

Davant d'aquest fet, repetit tantes vegades, ens preguntem quin és el secret que guarden els 25.000 missioners de l'Església presents a la majoria de pobles del món. D'on els ve la llum i la força que els porta a donar la seva vida de mica en mica o del tot en el martiri?

No busquem la resposta en un humanisme o en una emoció transitòria i menys encara en interessos econòmics o de prestigi. El secret dels missioners és l'Esperit del Senyor. Aquell mateix Esperit que el dia de Pentecosta va il·luminar i enfortir els apòstols —fins aleshores porucs i inconstants— i els va enviar a anunciar la Bona Nova a tots els pobles de la terra.

L'Esperit continua cridant homes i dones de les comunitats cristianes i els envia i els fa missioners, «enviats» seus per donar testimoni del Crist que va donar la vida i va ressuscitar per tothom, i ha esdevingut «camí, veritat i vida».

El secret del missioner és amagat als ulls dels no creients que, amb tot, s'admiren de la seva donació generosa. Els cristians sabem que el missioner troba la seva força en l'Esperit de Jesús. Ens ho diu Joan Pau II en la seva encíclica missionera: «Precisament perquè és "enviat", el missioner experimenta la presència consoladora del Crist, que l'acompanya en tot moment de la seva vida. "No tinguis por... perquè jo sóc amb tu" (Ac 18:9-10). El Crist l'espera en el cor de cada home.»

Jordi Jorba

Solsona peregrina al santuari de Sant Pere Claver

Amb un sol esplèndid, encara que amb una mica de vent, va tenir lloc l'11 d'abril, el pelegrinatge missioner al santuari de Sant Pere Claver. Gairebé 40 persones d'arreu del bisbat de Solsona, ens vam aplegar a Verdú per tal de conèixer la vida i l'obra de sant Pere Claver. Va resultar un dia ben complet on vam compaginar l'aspecte religiós del pelegrinatge amb la visita turística. Una representació d'Amics de Sant Pere Claver ens esperava i ens va acompanyar durant tot el dia. Ens va mostrar el castell de Verdú i ens va

explicar la seva història. Més tard vam participar en l'Eucaristia de la parròquia. Aquesta celebració ens va fer viure l'esperit missioner de l'Església i l'estil del sant, i ens va motivar a viure amb el mateix entusiasme tota la jornada.

En acabar l'Eucaristia i a la mateixa església, el rector, Mn. Roca, ens va mostrar el llibre on està enregistrat sant Pere Claver i ens va llegir la seva partida de baptisme del 1580. També ens va fer una àmplia explicació dels elements artístics del temple. Tan aficionada estava la gent amb les expli-

cacions i amb la visita a l'església, que ens va tocar córrer per arribar a les botigues d'artesanía abans no tanquessin.

A la tarda, després de visitar la casa natal de sant Pere Claver i conèixer detalls de la seva història, Mn. Roca ens va explicar la vida i l'obra del sant de Verdú. Una història apassionant de la qual, tot i ser llunyana en el temps, els cristians tenim molt a aprendre i a imitar. Sant Pere va lliurar la seva vida a favor dels esclaus negres i es va fer esclau dels esclaus a Cartagena d'Índies (Colòmbia), on

va morir el 1654. Però el seu missatge és actual. Avui dia, al nostre país i arreu del món, hi ha esclaus que esperen que col·laborem en al seu alliberament: nens obligats a treballar a les mines, avis abandonats, malalts de sida, dones obligades a prostituir-se, immigrants en situació il·legal... Les seves cadenes no són visibles, però tanmateix són persones que pateixen i que no gaudeixen de llibertat per decidir sobre el seu destí.

Delegació de Missions

Participants al pelegrinatge.

Els familiars dels missioners amb el bisbe i el delegat de missions (el primer a la dreta).

LLEIDA

VIII trobada de familiars de missioners

LLEIDA.— El 25 d'abril es va celebrar a Lleida la vuitena diada dels familiars de missioners que organitza, cada dos anys, la delegació de Missions de la diòcesi per aplegar els familiars dels 52 missioners lleidatans. En aquesta trobada van participar prop de quaranta persones. Els actes es van iniciar amb la visita a una exposició d'artesanía dels països del Tercer Món amb obres lliurades pels mateixos missioners. Tot seguit es van llegir cartes rebudes dels missioners, es van comunicar notícies que els familiars en tenien i es va oferir el testimoni de les experiències viscudes per dos joves lleidatans que van passar un mes a Nicaragua i Zimbabwe. La trobada va continuar amb la missa que el bisbe de Lleida, Ramon Malla, acompanyat pel delegat de missions, Mn. Carles Sanmartín, va presidir a la capella del Col·legi Episcopal, i en la qual celebrants i familiars van tenir un emocionat record fet pregària i acció de gràcies per tots els missioners. La trobada es va clausurar amb les salutacions de totes les famílies que s'enviaran a tots els missioners lleidatans que es troben actualment a Colòmbia (Cali), Veneçuela, l'Índia, Àfrica i altres països. (J.C.)

VATICA

Església de missioners màrtirs

ROMA.— En els últims setanta anys (1928-1998) el nombre de missioners màrtirs ha arribat als 1.300. Només en els últims anys cal comptar 32 missioners màrtirs el 1995; 46 el 1996; 29 el 1997, i 40 el 1998. (Fides)

URGELL

Ha mort Josep Solé, jesuïta missioner al Japó

MONTGAI.— El 19 d'abril va morir al Japó Josep Solé i Lloret, jesuïta i missioner, natural de Montgai (la Noguera), de 76 anys. El 1940 va ingressar al noviciat dels jesuïtes i el 1949 va ser enviat com a missioner al Japó. El 1955 va ser consagrat prevere a Roma i va celebrar la primera missa a Montgai. Va perfeccionar els estudis de Teologia i Sagrada Escripura a Roma, Alemanya i Terra Santa. Durant més de 25 anys ha ensenyat Sagrada Escripura a la Universitat de Sofia de Tòquio, tasca que li va merèixer un guardó del govern del Japó. (A.M.)

Carta Dominical

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Cal vèncer la por a dir la veritat

Paul Ricoeur deia que, en els seus viatges freqüents a la Txecoslovàquia comunista, s'adonava que el problema d'aquells ciutadans no consistia tant a saber quin règim econòmic o polític era el millor, sinó a constatar que, en intentar d'expressar la seva opinió, en intentar alhora dir la veritat i vèncer la por, aquests dos problemes estaven mútuament vinculats. Les rela-

cions interpersonal es mantien, en aquest cas, sota un vel de mentides. A partir d'aquí, l'autor arribà al convenciment que el llenguatge és essencial en la vida política.

Cal fer notar que aquesta constatació de la por a dir la veritat no és una experiència inusual. Més aviat em sembla que «la por a la galeria», a les reaccions de crítica, frenen sovint l'expressió de la veritat sobre qualsevol tema, des del que pot ser una constatació d'experiència, però pot no agradar, fins a la veritat de caire religiós, que pot ser titllada de retrògrada.

És tan cert que cal vèncer sovint la por de dir la veritat, que el papa Joan Pau II, a l'encíclica *Fe i raó*, ha al·ludit a «la gosadia de la veritat». Un llenguatge fals té com a conseqüència la ruptura dels vincles de fraternitat entre els homes. I ajuda no pas poc —opina Ricoeur— a la realització d'aquests vincles de fraternitat la religió. I és que el cristianisme, com a religió que és d'encarnació, està convençut que res material no és aliè a la vida espiritual. D'altra banda, «només les espiritualitats que donen compte de la responsabilitat de l'home, que donen sentit a l'exis-

tència material, al món tècnic i a la història, poden sobreviure».

Els qui —sacerdots, religiosos o laics— hem de donar compte de la veritat necessitem el coratge de no témer el rebuig, sovint irònic o mordaç, del missatge que transmetem. Convé recordar, respecte d'això, dues coses. La primera, que Papini, abans d'enunciar una certesa que intuïa que podia ser rebutjada des del menyspreu, s'avançava advertint: «És previst de riure-se'n.» La segona, que la nostra espiritualitat, la cristiana, pel fet de ser de les que donen compte de l'espiritualitat de l'home i donen un sentit a l'existència material, com he assenyalat, només pot sobreviure si els qui l'han de transmetre es neguen a rendir-se a la por.

Hi ha encara una altra raó, que no és cap de les indicades i, com que ve de Jesús, transcendeix qualsevol classificació humana: «Si algú s'avergonyeix de mi davant els homes, també jo m'avergonyiré d'ell davant el meu Pare.» Aquesta raó és avui de tanta actualitat, per a alguns temorencs, com ho era fa dos mil anys, quan va sortir dels llavis de Jesús.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Corpus i solidaritat

La festa del Corpus Christi fou establerta en record de la institució de l'Eucaristia. Tanmateix avui és la festa de dos amors: al Cos i a la Sang de Crist i als germans necessitats que són com un altre Crist. A aquesta diada la denominem també Dia de la Caritat.

El Concili Vaticà II diu que l'Eucaristia és «la font i el cim de tota la vida cristiana». Aquestes belles paraules són confirmades per la història. Sant Ignasi d'Antioquia, al segle II, recomanava als cristians això: «Procureu reunir-vos en el més gran nombre possible per a l'Eucaristia de Déu», una Eucaristia que és «la carn de nostre Senyor Jesucrist, la qual va patir pels nostres pecats».

Per a la comunitat cristiana, l'Eucaristia és signe d'unitat i vincle de caritat. És molt íntima la relació entre l'Eucaristia i l'Església. En efecte, per voluntat de Jesucrist l'Església «fa l'Eucaristia» i, alhora, l'Eucaristia «construeix l'Església».

La festa del Corpus contribueix a vivificar la nostra fe en la presència veritable, real i substancial de Jesucrist en l'hòstia consagrada, sota les espècies de pa i de vi. No es tracta d'un signe o d'una figura, sinó de la veritable presència del mateix Jesucrist, no solament durant la celebració del sacrifici de la missa, sinó també mentre subsisteixen les espècies sacramentals.

L'Eucaristia ha de ser vivència de la solidaritat i de l'exigència social de l'Evangeli de Jesús. No podem separar l'amor a Déu de l'amor als germans. El Concili Provincial Tarraconense ens invita a «revifar la tradició de vincular visiblement la celebració de l'Eucaristia amb la caritat fraterna». Certament, cal insistir en la relació entre la Fracció del Pa i la Comunió cristiana de béns.

L'Eucaristia pressuposa i al mateix temps fomenta la reconciliació i la comunió a l'interior de la comunitat cristiana. Cada comunitat ha de celebrar l'Eucaristia en comunió amb tota l'Església. El criteri concret de la

comunió en l'Església és la unió amb el bisbe del lloc, el qual està unit amb els altres bisbes i amb el Papa, dintre de la unitat catòlica. Aquesta unió s'expressa en el cànon eucarístic citant el nom del bisbe de la diòcesi i també el nom del Papa.

La societat del benestar no ha aconseguit eliminar les pobres que pateixen moltes persones que la mateixa societat tecnificada i competitiva ha anat engendrant. També a casa nostra hi ha atur, transeünts, famílies desestructurades, toxicòmans, vells abandonats, delinqüència i un llarg etcètera que només es coneixen bé quan hom s'acosta a aquestes realitats, com ho va fer el bon samarità de l'Evangeli. Joan Pau II ens pregunta: «¿La nostra consciència de cristians pot romandre indiferent davant d'aquest món amb tant de sofriment? ¿Té quelcom a dir-nos la paràbola del bon samarità?»

La vida i els béns que hem rebut de Déu són per compartir. Avui és urgent una major solidaritat. Aquest és el lema del dia de la Caritat: «La teva solidaritat és la seva veu. Sigues solidari.» Càritas té programes i projectes d'ajuda, però necessita voluntaris i recursos econòmics, per tal que el seu treball sigui encara més eficaç.

opinió

Zoom

Durant tot l'any, potser des de fa molts anys, ha anat treballant i lluitant amb fe i esperança per obtenir el triomf. I quan ja semblava que era al seu abast el gran premi, en el darrer moment s'han esfondrat les seves il·lusions, i cal que el company consoli el seu abatiment... Caldrà tornar a començar amb la mateixa fe i la mateixa esperança per assolir el futur.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Terra Santa amb el nou govern israelià

En les eleccions per designar el nou govern d'Israel que van tenir lloc el 17 de maig passat, el percentatge de vot ha estat un dels més alts de la història del país, superior al 80%. Tots els grups de l'esquerra i de la dreta es van mobilitzar per ajudar els seus líders i aconseguir el poder.

El labòrista Ehud Barak, de 57 anys, va obtenir una àmplia victòria amb un 58,5% de vots sobre un 41,5% que va aconseguir el conservador Benjamín Netanyahu.

Les eleccions legislatives, i a primer ministre sobretot, han estat un referèndum per al procés de pau al Pròxim Orient. Tot i que aquesta no hagi estat la qüestió central de la campanya electoral, és evident que la relació amb els palestins i els veïns àrabs ha estat el que més ha preocupat els israelians i el que ha orientat el sentit del seu vot.

L'opció de Barak és la millor de cara a les expectatives d'un retorn al camí de pau, perquè l'anterior primer ministre, Netanyahu, havia situat la credibilitat del seu govern pràcticament en el no-res. És obvi que Barak no és una garantia

absoluta i exempta d'entrebancs en el procés de pau, però és un primer pas. L'any 1993 una gran esperança sorgí a Israel, a l'Orient Mitjà i a tot el món, amb els acords Rabin-Peres-Arafat celebrats a Oslo. Van obrir la via per tal que un dels grans conflictes entrés en la fase de solució. Van ser els radicals i la seva intransigència els que van assassinar Rabin i van propiciar la victòria de Netanyahu, un líder de la dreta que ha dificultat i congelat aquells acords durant el seu mandat. Ara, Barak ha promès reiniciar els acords d'Oslo.

Amb el nou escenari polític més democràtic, es preveu que també milloraran les relacions del nou govern amb els grups religiosos, entre ells l'Església catòlica. *Catalunya Cristiana* ha obtingut unes declaracions del pare Teodoro López, delegat de la custòdia franciscana de Terra Santa a Espanya, en les quals reafirma aquesta esperança. «És probable que el nou govern de Barak reconegui i garanteixi els acords d'Oslo, entre els quals cal esmentar l'acceptació de les entitats religioses en els registres civils, així com la llibertat de culte i les diverses activitats culturals i socials que duen a terme a Terra Santa aquestes entitats a favor dels més humils i necessitats.»

Mentre escrivim aquesta columna encara no hi ha notícia del primer contacte de Barak amb el Vaticà, ni amb les jerarquies de l'Església catòlica de Terra Santa. Tampoc no s'ha confirmat o desmentit un possible viatge del papa Joan Pau II al país de Jesús amb motiu de l'obertura de l'Any Sant, tot i que «les perspectives en aquest sentit són més optimistes i esperançadores amb la instauració del nou govern», ha manifestat també el pare Teodoro López.

Notes insignificants

Germà Adrià

Aliment per a tothom

Quan per mil·lèsima vegada he tornat a llegir l'Evangeli corresponent al Dia del Corpus, l'he trobat sorprenent. Gairebé com una endevinalla de Crist per a nosaltres.

Les seves afirmacions semblen del tot impossibles. I ho serien si no fossin de Crist Déu.

«Jo sóc el pa viu...»

El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món...

Si no mengeu la meva carn... no podeu tenir vida...

Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna...

Qui menja la meva carn està en mi i jo en ell...

Aquest és el pa que ha baixat del cel...»

L'Eucaristia, la comunió, el misteri del cos i la sang de Crist que continuem menjant al llarg dels segles. Si hi pensem bé, hauríem de viure en la bogeria de la comunió.

Cada dia... en cada missa... potser en tots els moments que poguéssim combregar...

I ho hauríem de proclamar als quatre vents, a totes les persones: ens podem alimentar amb el cos del Senyor...

Sí... Vaig a missa... Observo que els cristians anem a combregar entre respectuosos i temerosos, normalment amb cara seriosa i amb un ritus establert que no podem interrompre ni amb un gest, ni amb cap exclamació d'alegria. A tot estirar, cantem alguna cançó gairebé sempre mal cantada.

Tots ens hauríem de sentir cridats a la comunió. Ell ofereix a tothom el seu cos i la seva sang en aliment. Fins i tot, també als que van mal vestits o bruts i estan exclosos.

Què passaria si a la cua d'anar a combregar s'afegís algun captaire, que fes pudor i arrossegés la seva misèria pel mig de l'església?

El Senyor no en faria fàstic; malgrat que en pogués fer el capellà o algun fidel o el sagristà.

Déu se'ns ofereix a tots com a aliment de vida eterna. I els que més necessiten aquest aliment són, sens dubte, els que tampoc no tenen l'aliment adequat per a aquesta vida perible.

Està clar que, abans de desfilar cap a la comunió, ens hem de sotmetre als ritus, les lectures i les paraules difícils d'entendre, sobretot si s'és un marginat.

Què podríem fer perquè els marginats, els més necessitats de l'aliment diví, sentissin la necessitat de combregar? Com dir-los que són els predilectes per al banquet?

Jesús hauria de fer allò de la paràbola: Enviar a buscar els pobres per al banquet pels carrers de la ciutat... Tot i que embrutessin els bancs de l'església i que repugnassin molta gent.

M'agradaria poder fer servir el talismà de la fe, perquè tots els marginats tinguessin la necessitat de combregar, de menjar el pa del cel, el pa de vida eterna.

Document

Nota del Comitè Executiu de la Conferència Episcopal espanyola davant de les eleccions del 13 de juny

Tots els espanyols hem estat convocats per elegir els nostres representants municipals el 13 de juny proper. En la majoria de les comunitats autònomes també s'elegiran els parlamentaris autonòmics, els diputats a les Diputacions Forals i als Consells Insulars i, juntament amb els altres ciutadans europeus, elegirem els nostres representants al Parlament Europeu.

Aquesta triple convocatòria electoral ens convida a dirigir-nos als catòlics i a tothom que vulgui escoltar-nos, en la nostra condició de pastors de l'Església i com a ciutadans preocupats pel bé comú.

En la vida democràtica, l'exercici del vot és el principal instrument de què disposen tots els ciutadans per influir en la marxa dels assumptes públics. És un dret que cal exercir amb molt de compte. És cert que no tot depèn dels responsables polítics, però de les persones elegides depenen en bona part la convivència en pau i en el respecte mutu, el benestar i la qualitat de vida dels ciutadans, el funcionament de les institucions i dels serveis, la defensa dels més desfavorits i la garantia dels drets fonamentals. Tot això ens exigeix fer un ús seriós del nostre dret al vot i elegir lliurement i amb encert els candidats, i votar en consciència i fer un seguiment de la gestió dels que resultin elegits.

Per votar d'una manera responsable cal estudiar les propostes de cada partit polític i fixar-se en la competència i en l'honradesa de les persones a les quals votarem. La bona preparació professional i la solvència moral són condicions indispensables per gestionar els interessos públics. Els programes no tan sols han de ser paraules

boniques i promeses sense possibilitats reals de portar a terme.

Hi ha alguns punts que cal tenir en compte en els programes dels partits a l'hora de donar-los suport amb el nostre vot:

- 1.- El reconeixement efectiu dels drets humans i de la dignitat de les persones en el pla social, cultural, laboral, polític i religiós.
- 2.- El suport decidit i clar al matrimoni i a la família de fundació matrimonial, en contra de la tendència a equiparar una altra mena d'unions al matrimoni veritable.
- 3.- El respecte a la vida, des del seu inici fins a la fi natural, en contra de la difusió de l'avortament i de l'eutanàsia.
- 4.- Una legislació que impedeixi qualsevol experimentació científica que atempti contra la dignitat de les persones.
- 5.- Una política econòmica que afavoreixi la possibilitat de treballar a totes les persones capaces, i que valori el treball com un dret real i primari de les persones.
- 6.- Una política social que empari els més desfavorits de la societat i oberta a l'acolliment d'immigrants i de refugiats que busquen a l'Estat espanyol i a la Unió Europea unes condicions de vida millors.
- 7.- La recerca sincera de la pau i de la reconciliació i la condemna de qualsevol mena de violència.

El procés per elegir els nostres representants al Parlament Europeu adquireix una importància singular en aquest moment de guerra al voltant de Sèrbia i de Kosovo i als països que formen part de l'Aliança Atlàntica, molts dels

quals pertanyen a la Unió Europea. La Unió Europea ha de ser un factor de concòrdia i promotor de solidaritat davant la resta de països europeus. El futur d'Europa s'ha de fonamentar en el respecte a la llibertat i a la justícia social. Això implica que els països econòmicament i políticament més forts estiguin disposats a consentir sacrificis en el ritme del seu desenvolupament per contribuir a escurçar progressivament «la distància inhumana entre els pobles d'Europa» (Joan Pau II)¹. Quan exercim el nostre dret al vot no ens hem de deixar endur per consideracions estretes ni egoistes.

Convidem els candidats i els partits polítics que els presenten a fer una campanya electoral informativa i positiva, lluny de la desqualificació i de l'insult, que afavoreixi la competència justa. També convidem els mitjans de comunicació social a exercir d'una manera responsable la seva tasca i que contribuïxin a la formació de l'opinió pública mitjançant una informació veraç i correcta.

Demaneu al Senyor i a la Mare de Déu que il·luminin aquells que han estat cridats a votar i que tots els que accedeixin als llocs de responsabilitat, els exerceixin amb la mirada posada sempre en el bé de les persones i de la societat.

Madrid, 13 de maig del 1999

1. Cfr. *Verdad, memoria y solidaridad, claves de la paz y de la reconciliación*, Missatge dels bisbes de la COMECE, 11 de març del 1999.

a propòsit de la Bíblia

Àguiles

Aquest animal surt 30 vegades a la Bíblia i el més curiós és que les referències que se'n fan són molt diverses. L'àguila per la manera de volar majestuosa, la col·locació atrevida dels nius i la decidida caiguda en picat per atrapar les preses, suscita una admiració gran. Aquestes qualitats serveixen d'imatge per als textos profètics i sapiencials. També se l'anomena l'animal que es manté jove (Sl 103:5). El seu sostre de vol l'ha convertit en un símbol de l'evangelista Joan que en el seu relat s'enlaira fins a les més altes intuïcions teològiques.

Com passa sovint, quan parlem de les àguiles no podem referir-nos tan sols a una única varietat, a Israel i també al nostre país hi ha més de sis varietats. Aquí a Catalunya n'he vist exemplars petits, segurament caçadores de rates, i a Navarra n'he vist altres de mida més gran. Als profans, com als autors bíblics, ens resulta difícil distingir entre les diverses aus rapinyaires. Així, àguiles o fins i tot voltors, poden ser el nom de referència en un text.

Potser sorprendrà al lector saber que aquest animal és símbol de tendresa, és a dir, Déu vol que l'home vegi en el comportament d'aquesta au una imatge del seu amor. Es tracta del text del Dt 32:11 on Moisès afirma que Déu «com l'àguila que desvetlla niuada i voleteja sobre els seus aguilons, desplega les ales, el pren i el porta sobre el seu plomatge». Els zòlegs no entenen aquestes paraules, desconexien aquest comportament de l'animal fins que un ornitòleg, Willy Dorsch, el 1976, ho va poder comprovar i va informar la comunitat mundial.

Pot semblar que això són disquisicions, però no. A l'àguila se l'anomena reina de les aus, fins i tot imperial, però té uns sentiments molt tendres. A mi m'agradaria saber que totes les «aus grans» de l'Església tenen aquesta virtut. A vegades parlo amb alguns companys de les mostres d'afecte que he rebut per part d'alguns jerarques i com n'és d'insòlit aquest fet. La majoria em diuen que ells «passen», que no les necessiten. Crec que les coses de l'Església anirien d'una altra manera si existís més cordialitat dels grans envers els del mig. Com passa amb l'àguila, com passa amb Déu. Que Providència no és altra cosa que afecte.

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà (ynaraja@redestb.es)

saber escoltar

El catequista, un bon comunicador

Cal reconèixer que la nostra petita vida humana, tan fràgil, té realitats enormement admirables i apassionants. L'horitzó de la nostra història ens ofereix meravelles que són obra de l'enginy humà. Enginy que crea i organitza. Enginy que produeix art i bellesa. Enginy agosarat fins a inventar transport cap als espais siderals o la transmissió de notícies a gran velocitat. Enginy que, sota l'impuls de la fe, ha gestat sants i missioners generosos. Enginy per anunciar nostre Senyor Jesucrist.

En aquest horitzó admirable hi ha un lloc per als qui dediquen la seva vida a la catequesi. Una de les realitats més vitals de l'Església contemporània. Realització del mandat del Senyor —anunciar l'evangelí arreu— i de la primera missió de la comunitat cristiana. De manera que dedicar-se a la catequesi no és pas una cosa qualsevol. Com si fos una tasca banal i supèrflua. La catequesi és una tasca noble, engrescadora i apassionant.

El catequista —sortosa vocació!— ha de comunicar la vida i la doctrina de Jesucrist. Val la pena! Ho fa il·lusionadament. Amb la seva ensenyança i amb el seu comportament. Per això sent una gojosa responsabilitat. Obrir els ulls i el cor dels catequizants a la persona del Salvador del món. És quelcom que apassiona. El catequista posa el millor d'ell mateix en aquesta comunicació. Se sap sembrador del Sembrador. No es desanima, perquè ha captat perfectament que «així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra i la fecunden i la fan germinar, fins que dona el gra per a la sembra i el pa per menjar, així serà la paraula que surti dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat» (Isaïes

55:10-11). El catequista té la missió de sembrar. Ho fa amb esperança i amb goig.

Una catequista em deia, en una ocasió, que entenia la seva missió a semblança de la de sant Joan Baptista. Em confessava que, moltes vegades, abans de la sessió de catequesi, llegia la santa reacció del Baptista, després que un dels seus deixebles l'ennovà que Jesús també batejava i la gent se n'anava cap a ell. Heus aquí la magnanimitat de Joan: «L'home no es pot atribuir res si no li ha estat donat del cel. Vosaltres mateixos em sou testimonis que vaig dir: "No sóc jo, el Messies, sinó que he estat tramès davant seu." Qui té l'esposa és l'espòs, però l'amic de l'espòs, que es troba allà i el sent, s'entusiasma de joia en sentir la veu de l'espòs. Aquesta meua joia, doncs, és ara ben completa. Cal que ell creixi i que jo minvi.» (Joan 3:27-30). Admirable comunicació per a qui es lliura a comunicar Jesucrist amb la catequesi! Font d'una vida espiritual pregona i radiant.

Aquí una gran remarca. El catequista ha de tenir un contacte, com més sovintejat millor, amb la Paraula de Déu transmesa pels successors dels apòstols. Ha d'escoltar la dolça veu de l'Espòs i el cant melodiós del Bon Pastor. Necessita una gran familiaritat amb Jesucrist i amb el Pare. Ha de sentir la presència de l'Esperit Sant en el seu cor de batejat. I suplicant la humilitat, ha de procurar viure desseixit de si mateix, per tal que pugui transparentar Crist i el seu missatge. Per poder dir els mots evangèlics: «La meua doctrina no és meua.» Perquè el catequista presta el seu cor, el seu pensament, la seva paraula i el seu bon fer a Crist, l'únic Mestre. Horitzó admirable. Vocació apassionant.

Joan Guiteras i Vilanova

Cartes del lector

Matança escolar

Sra. Directora,

Davant la falta actual de valors em sembla lògic que de tant en tant hi hagi joves que, no havent trobat l'autèntica finalitat de la vida, matin perquè sí, com els falsos herois de l'existencialisme, Jean Paul Sartre, i de l'absurd a les novel·les de Camus. Pot ben ser que només matin per convertir-se, falsament, en homes d'acció o aventurers. En aquesta era de tanta buidor existencial és lògic que es vagi a parar a la indiferència més exacerbada. No em sé imaginar què deuen dir els psicòlegs als pares d'aquells alumnes crivellats a bales per uns estudiants adolescents en una escola dels Estats Units. Si hi ha degoters, no vulguem posar pegats al sostre.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de l'Estany

Les malalties dels joves

Sra. Directora,

Actualment, segons la Generalitat, hi ha entre 5.000 i 6.000 malalts d'anorèxia i més de 17.000 de bulímia. A la resta del país creix a un ritme d'un 15% anual i ja afecta 500.000 joves.

Són dues malalties provocades pels trastorns de l'alimentació, d'origen psíquic, marcades per la por a engreixar-se i, fins i tot, causen la mort a entre un 6% i un 8% dels afectats.

També cada cop hi ha més homes que pateixen aquestes malalties, si bé la proporció actual és d'un noi per cada deu malalts.

Fa pocs dies vaig llegir a la premsa que el Departament d'Ensenyament, juntament amb Benestar Social, Sanitat, Cultura i Indústria, posarà en funcionament un pla relatiu als trastorns del comportament alimentari dirigit a preveure i detectar aquests casos. A través del programa d'educació per a la salut ha organitzat un curs, *L'alimentació i la salut*, dirigit al professorat de primària i secundària dels centres d'arreu de Catalunya

Esqueles
a
Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, obrim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

L'enyorança del sentit comú

Sra. Directora,

Els nostres besavis i rebesavis vivien amb poques lleis, la legislació era reduïda, i no les trobaven a faltar, estaven plens de sentit comú i davant de qualsevol esdeveniment l'invocaven i en treien solució.

No els feia falta una llei que sancionés els explotadors d'animals que els fan viure en un espai inadequat, coneixien les necessitats i les respectaven. No haurien acceptat fer éssers repetits, perquè la grandiositat de l'univers és la varietat, la repetició n'és el límit.

En aquell temps, el qui la feia la pagava amb la reclusió; els milions no corrien amb tanta facilitat per alleugerir les penes. Els mercats estaven plens de queviures, de vestimentes, d'eines de treball i de moltes coses més, però en cap moment no es mercadejaven embrions per decidir congelar-los o fer-ne les mili i una a gust dels aficionats. Ni calia un centímetre per determinar si l'embrió ja era persona; sabien que n'era des de la concepció i que en la concepció actual la voluntat.

La deixadesa del sentit comú ens ha portat a no preveure els mals que intoxiquen la societat; ens satisfà més deixar-los créixer i després inventar remeis que en alguns casos només actuen de cataplasma. I és que el sentit comú considera les coses des de l'arrel i així se'n poden treure conseqüències; és eficaç, no trontolla en les batalletes, és capaç de crear felicitat.

Però sembla que no ens entusiasma, preferim que ens diguin per llei si hem de tenir cura dels pares, si hem de mantenir els fills, si ens podem casar o descasar... I tant que parlem de llibertat, potser és que ens agrada aparellar la llibertat amb la rebel·lia.

MONTSERRAT GUARDIOLA ROVIRA
Girona

perquè coneguim com s'ha de parlar als alumnes de temes com l'obesitat.

Ens preguntem qui en té la culpa? Uns diuen que la publicitat, altres que els dissenyadors de moda, altres que els fotògrafs... Tothom hi diu la seva, però s'obliden dels valors humans i morals que marquen la nostra societat. Crec que la millor prevenció és potenciar el comportament interior de l'individu, ensenyar-li que tots els éssers humans tenim cor i sentiments, que no som només físic. És cert que hem de cuidar la nostra imatge externa, per respecte a nosaltres mateixos i als altres, però sense desmesurar-se fins a l'extrem d'emmalaltir i morir.

Hem de fomentar les qualitats humanes que té cada persona i ensenyar al nostre jovent que no tan sols som cos, sinó que també som ànima i, per tant, que el que més compta és ser una bona persona i procurar sempre fer el bé, malgrat tenir un cos obès.

MERCÈ FALCÓ SALDAÑA
Barcelona

Cremar etapes

Sra. Directora,

Les enquestes, practicades amb seriositat, per científics especialitzats en el tema,

ens revelen que els adolescents cada cop comencen a una edat més primerenca a consumir alcohol, tabac i drogues.

La infantesa, com a etapa, s'esvaeix. Els nens són adults menuts i, encara que per a algú pugui semblar graciós, el cert és que es tracta d'una veritable desgràcia. Els infants ja no saben ser infants, assumeixen comportaments impropis de la seva edat i, si bé és cert que consumir drogues de qualsevol mena sempre és perjudicial, ningú no pot negar que en l'adolescència les conseqüències són molt pitjors, perquè afecten al desenvolupament i condicionen la salut present i futura de forma alarmant.

Cada cop hi ha més nens amb problemes d'angoixa, d'ansietat i de manca de seguretat en si mateixos, cosa que desemboca, irremeiablement, en la depressió. Ja no es parla de la crisi dels 50, sinó de la crisi dels 12. Cal oferir als infants i als adolescents altres recursos, altres armes, alguns ideals i molt d'amor.

ISABEL ESTEBAN
Barcelona

Voluntàries sanitàries

Sra. Directora,

Volem donar les gràcies a la Comunitat de Filles de la Caritat, pels 53 anys de servei als malalts de l'Hospital de Santa Tecla de Tarragona. Sant Vicenç de Paül va fundar aquesta companyia el 1625, a París, i van arribar a Espanya el 26 de maig del 1790. Eren sis joves, quatre catalanes i dues aragoneses. La seva missió era servir el pobre en totes les seves misèries, això no era notícia fa 200 anys, com tampoc no ho és ara. A l'Hospital de Tarragona van arribar-hi el 1942, per guarir, alleugerir i consolar els malalts.

Apreciem la seva tasca d'autèntiques «voluntàries sanitàries» dedicades a escoltar, comprendre i respectar els malalts, sent conscients que una mirada, una carícia, un posar bé el coixí, un somriure... aquesta delicadesa femenina només la valora qui l'experimenta i la prodiga, qui considera el malalt com a ésser transcendent i espiritual.

RAQUEL SERNA AVENDAÑO
Voluntàries de la Caritat
ELENA PITARCH MAS
Conferències Sant Vicenç de Paül
FRANCISCA LLOET MARTÍ
Associades la Miraculosa

GESMOR
DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El culte eucarístic

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

La Solemnitat del Cos i de la Sang del Senyor és una bona oportunitat per proposar i realitzar una reflexió sobre el tracte que donem a l'Eucaristia. «L'Eucaristia és el bé comú espiritual de l'Església», deia sant Tomàs d'Aquino, i el Concili Vaticà II ha recollit aquesta frase en el Decret sobre la vida i el ministeri dels preveres núm. 6. És que la manera com tractem l'Eucaristia esdevé una mena de control de qualitat de la nostra fe cristiana.

Primer, la missa

L'Eucaristia és, primer de tot, la missa. Jesucrist ens l'ha donat perquè l'Església tingués a través de les generacions la seva Pasqua, i pugués participar-ne constantment en l'oblació i comunió. L'Església no fa sinó obeir el seu Senyor quan «fa això que és el seu memorial».

En la missa hi ha l'oblació de Crist que associa l'Església en la mateixa ofre-

na, i hi ha la comunió eucarística. Els dos moments estan íntimament units. La forma de l'Eucaristia és la d'un menjar, però la realitat és el Cos de Crist lliurat per nosaltres i la Sang vessada pel perdó dels pecats, l'ofrena feta al Pare una vegada per sempre. El Crist present en l'Eucaristia és el glorificat a la dreta del Pare. En l'oblació de l'Església tots participem activament. En la comunió eucarística participen els qui estan en les disposicions degudes.

I l'adoració

La presència eucarística de Crist Déu i Senyor nostre demana la nostra adoració. Sens dubte, Jesús ens ha donat l'Eucaristia com aliment, però això no exclou de cap manera que l'adoració sigui, amb l'acció de gràcies i la lloança que hi van sempre unides, la reacció més òbvia del creient. Quan parlem d'adoració no pensem, primer de tot, en el culte eucarístic fora de la missa (exposició del San-

tíssim Sagrament, visites al Santíssim, etc.) sinó en l'actitud espiritual i els signes visibles d'adoració amb què cal celebrar i participar en la missa mateixa. La missa és també temps d'adoració de Jesucrist. Ho ensenya el sacerdot amb el seu recolliment i respecte en el tracte de les sagrades espècies, amb el seu gest d'adoració després de la consagració del pa i del vi... Els fidels han de fer el mateix.

L'adoració, però, es prolonga després de la celebració mateixa, davant del Santíssim Sagrament en la reserva del sagrari o en la mostració de la custòdia. Potser cal dir que en la fidelitat a aquestes estones d'adoració fora de la missa s'hi juga o no el tenir el sentit d'adoració a l'interior de la celebració. És una qüestió d'experiència espiritual. La visita al Santíssim Sagrament, per exemple, és una pràctica excel·lent del culte eucarístic, que era en altres temps molt més estesa que avui; no hi perdríem res si es recuperés més intensament.

Les manifestacions exteriors

És legítim que els cristians expressem visiblement la nostra fe. No ens ha de semblar improcedent manifestar en el cor de la vida dels homes allò que per a nosaltres és decisiu, sense que això signifiqui, però, una forma d'imposició als altres. Tanmateix, no és pas aquest, el perill en l'actualitat.

D'aquest sentiment han nascut les processons eucarístiques a l'exterior de les esglésies, els Congressos eucarístics (com el que acabem de celebrar a Santiago de Compostel·la) i altres manifestacions exteriors. Són ocasions d'enfervoriment i de testimoni públic que s'han de valorar. És important en aquests casos la qualitat del testimoni, per la seva coherència, per la seva bellesa fins i tot. Aquestes manifestacions poden convertir-se també en interrogant, per als qui estan lluny de l'Eucaristia, i esdevenir, d'aquesta manera, una forma d'evangelització.

petites homilies

El memorial

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La memòria és una de les potències —de les forces— de l'ànima humana. Ens guarda en el record les persones i els fets del passat. Però allò que ha passat, per més que ho recordem, ja no hi és. Fins i tot quan la memòria, traient-ho de l'arxiu del record, ens ho fa contemplar de nou, la imatge no és ben bé allò que fou la realitat. El temps n'ha desdibuixat els contorns, ha aigualit els contrastos i ha accentuat la il·lusió de les llums. Què és, doncs, el que revivim en la memòria? L'eucaristia no és memòria. És la celebració de la realitat. És el memorial eficaç de la presència salvadora de Jesucrist entre els creients. El memorial del seu sacrifici ofert a Déu una vegada per totes per a la salvació de tots, i a l'ensem el sagrament de la comunió de l'Església amb el Senyor vivent i dels seus fills entre ells. *Oh Déu, vós ens heu deixat un sagrament admirable per memòria de la vostra passió. Concediu-nos una devoció tan gran als misteris del vostre Cos i de la vostra Sang —de la vostra vida— que experimentem constantment en nosaltres els efectes de la vostra redempció.*

Moisés digué al poble: ...Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte; un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per... una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'ha alimentat amb el manà, que els teus pares no coneixien. La memòria dels passos del poble,

guiats per les gestes de Déu, esdevenia memòria en la celebració de la pasqua. La força de Déu que els alliberava seguia essent una salvació viva i viscuda. Desaparegut el manà, el poble s'alimentava altra vegada amb l'aliment de Jahveh, tot travessant ara el desert perdidor de la història. Fins que vingué Jesús i proclamà: *Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa viurà per sempre... Qui menja la meua carn i la meua sang està en mi i jo en ell.* I, pujant a la creu, es va oferir ell mateix al Pare com anyell immaculat i sacrifici perfecte. Fou el fet transcendental de tota la història de la humanitat. Els segles, amb estupor, en guarden memòria. Nosaltres, amb acció de gràcies —eucaristia— en cele-

brem la memòria. *Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.* El memorial és realitat i exigència de comunió amb la realitat de Crist —mort i ressuscitat— i amb la nostra —un món esporuguit, crucificat per l'egoisme de tots, que cerca la comunió d'una mà amiga que el tregui de la mort. Senyor, concediu la plena fruïció de vós en la vida eterna, als qui l'han pregustada en el temps per la comunió del vostre Cos i de la vostra Sang.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral i altres
celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

JUNY

6. Diumenge

El Cos i la Sang de Crist (S) Blanc. Lectures: Deuteronomi 8:2-3.14b-16a / Salm 147 / 1 Corintis 10:16-17 / Joan 6:51-58

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Norbert, fund.; Artemi, mr.; Marcel·lí Champagnat, fund. maristes. Santes, Cànida i Paulina, mrs.

Festa Major: a Ossera i el Tarròs.

7. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 1:1-7 / Salm 33 / Mateu 5:1-10

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, ab.; Pere, prev. mr.; Valabons, diaca mr.; Sabinià i Vistremon, mjos. mrs.; Licari, mr.

8. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 1:18-22 / Salm 118 / Mateu 5:13-16. TORTOSA: *Dedicació de la Catedral* (catedral, S / diòcesi, F) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guillem, arq.; Gildant, Heracli, Clodulf, bs.; Salustià, cfr. Santa Cal·líope, mr.

Festa Major: a Cànoves.

9. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 3:4-11 / Salm 98 / Mateu 5:17-19. Si es vol: *Sant Efreem, diaca i doctor (MLI) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Primus i Felicià, mrs.; Ricard, b.; Columbus, ab.; Vicenç, mr. Santa Pelàgia, vg. mr.

10. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 3:15-4:1.3-6 / Salm 84 / Mateu 5:20-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maurici, ab. mr.; Getuli, Crispul i Restitut, mrs.; Asteri, b.

11. Divendres

El Sagrat Cor de Jesús (S) Blanc. Lectures: Deuteronomi 7:6-11 / Salm 102 / 1 Joan 4:7-16 / Mateu 11:25-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bernabé, apòstol; Parisi, mjo.; Rembert, b. Santes, Alfia, vg. mr., i Maria-Rosa Molas, vg. fund.

12. Dissabte

El Cor Immaculat de Maria (MO) Blanc. Lectures: 2 Corintis 5:14-21 / Salm 102 / Lluç 2:41-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Sahagún, agust.; Onofre, anac.; Basilides, Ciri, Nabor i Nazari, solds. mrs.; Olimpus, b. Santa Antonina, vg. Beata Violant, mja.

Lectures bíbliques

El Cos i la Sang
de Crist

Cicle A

Lectura primera

Dt 8:2-3.14b-16a

Lectura segona

1C 10:16-17

*T'alimentà amb el manà
que ni tu ni els teus pares no coneixíeu**El pa és un de sol. Per això tots nosaltres,
ni que siguem molts, formem un sol cos*

Lectura del llibre del Deuteronomi

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Moisés digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments. T'afligí fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el manà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu. Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el manà, que els teus pares no coneixien.»

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, ¿no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, ¿no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

Al·leluia

Jo 6:51

*Jo sóc el pa viu, baixat del cel, diu el Senyor;
qui menja aquest pa, viurà per sempre.*

Evangeli

Jo 6:51-58

*La meua carn és un veritable menjar
i la meua sang és una veritable beguda*

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meua carn, perquè doni vida al món.» Els jueus es posaren a discutir. Deien: «¿Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no menges la carn del Fill de l'home i no beueu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meua carn és un veritable menjar, i la meua sang és una veritable beguda. Qui menja la meua carn i beu la meua sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.»

Salm responsorial

147:12,13, 14-15, 19-20 (R.: 12a)

Glorifica el Senyor, Jerusalem,
Sió, canta lloances al teu Déu,
que assegura les teves portes
i beneeix dintre teu els teus fills.

R. *Glorifica el Senyor, Jerusalem.*
O bé: *Al·leluia.*

Manté la pau al teu territori
i et sacia amb la flor del blat.
Envia ordres a la terra,
i la seva paraula corre de pressa, no es
[detura. R.]

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob,
als fills d'Israel, els seus decrets i decisions.
No ha obrat així amb cap altre poble,
no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

diòcesis

«Oblidar-nos dels altres és tant com oblidar-nos del que som»

■ Imanol Zubero és professor de Sociologia a la Universitat del País Basc

Imanol Zubero (Bilbao, 1961) és home compromès amb el seu temps i el seu poble: professor de Sociologia a la Universitat del País Basc, membre de l'Institut diocesà de Teologia i Pastoral de Bilbao, i de Gest per la Pau. Zubero parla el 3 de juny d'*Un nou model de societat, una utopia?* en una conferència que, organitzada per l'Escola de Formació del Voluntariat de Càritas de Barcelona, té lloc al Centre Cultural de la Fundació "la Caixa".

—De ben petits ens inculquen que, si no arribem a l'èxit professional i econòmic, no som ningú; anhelem, doncs, tenir més que l'altre, ser el millor... En què degenera aquesta competitivitat estressant?

—La competitivitat acaba encobrint la propensió humana a la cooperació. Allò «natural» és ser competitiu, si ho entenem com aconseguir el triomf en jocs de «suma zero» o en jocs de «guanyador-perdedor»: és a dir, sóc competitiu si guanyo altres, que són els perdedors. En el cas més extrem, aquesta competitivitat exacerbada pot acabar justificant l'ús de qualsevol mitjà per guanyar. Ho veiem en l'esport, que és l'àmbit social per excel·lència on es desenvolupa la competitivitat: es recorre al dopatge, es fan inversions multimilionàries en jugadors estrella, es compren àrbitres o jutges... El que importa és guanyar, no importa com. Aquesta mena de comportaments passen a ser normals.

—Partint de la base que la nostra vida es basa molts cops en la recerca incessant de l'èxit individual. Aquest individualisme ens porta a ocupar-nos només de nosaltres mateixos i a oblidar-nos dels altres?

—Hi ha una forma d'individualisme que ens converteix, per emprar una expressió del professor d'ètica de la Universitat de Barcelona Norbert Bilbeny, en «idiotes morals», en persones que no són conscients de les conseqüències que els seus actes tenen sobre els altres. Però l'individualisme també té un aspecte positiu; és el creixement en l'autonomia personal. Oblidar-nos dels altres és tant com oblidar-nos del que som: éssers socials. I això, a la llarga, ens acaba passant factura. Som autònoms, però no som independents.

—Com a contrapès es dona el fenomen de la solidaritat. És el motor per a un nou model de societat?

—Tot i que la solidaritat, com totes les grans reivindicacions, té ambigüitats, bé podem dir que, efectivament, «solidaritat» és el nom que avui donem a alguns dels impulsos més nobles que hi ha a la nostra societat, impulsos que es concreten en la «preocupació per l'altre». Que si és el motor per a un nou model de societat? Pot ser-ho. El que queda clar és que el somni liberal d'unes societats formades

per «egoistes racionals», per individus calculadors que bàsicament es preocupen pel propi benestar, ha esdevingut un malson per als milions d'éssers humans exclosos del benestar que genera el mercat. La solidaritat és, ha de ser, un crit de denúncia i una proposta contra aquest individualisme criminal del capitalisme.

—Les ideologies són el motor de la història. Davant de l'esfondrament i la degeneració de les idees del comunisme

democràtica. Aquesta reivindicació troncal del socialisme, la negació de la propietat privada dels mitjans de producció, avui tan qüestionada, admet una lectura profundament democràtica: la necessitat de democratitzar la capacitat de decidir el què, el com i el perquè de la producció. L'extensió de la democràcia a tots els àmbits de la vida social, la negativa a assumir l'existència de vedats a la discussió pública, el rebuig de qualsevol forma de tecnocràcia, implica actualment un espai de trobada per a tots els moviments emancipadors. El control dels «desguassos» de l'Estat, la crítica de la partitocràcia, el desvetllament d'aquesta violència silenciosa que sobre la dona i els infants genera el model familiar basat en el domini, el seguiment de les grans obres públiques, el control de la innovació tecnològica

mateixa si haguessin tingut un Estat? L'Estat modern fill de la Il·lustració ha pretès generalitzar una forma de vinculació social i de protecció dels drets humans dependent de la delimitació d'un territori nacional. Amb la modernitat la frontera apareix com a símbol de seguretat i de reconeixement. Però és un símbol ambigu, perquè per unir ha de separar, per reconèixer ha de diferenciar, per acollir ha d'excloure, per protegir ha de desamparar. No és rar, en aquestes circumstàncies, que la delimitació d'un territori nacional sigui l'aspiració universal de tots els que se senten amenaçats. Però, aquesta aspiració pot ser realment universal? Avui hi ha menys de 200 estats arreu del món, un món on es poden distingir prop de 4.000 ètnies, moltes de les quals a punt d'extingir-se; ¿podem pensar realment en un futur en què cadascuna d'aquestes ètnies constitueixi una nació amb el fi de garantir la defensa dels drets dels seus membres? I en qualsevol cas, ha de ser aquesta la manera de protegir tots els drets de tots els éssers humans?

—L'ha de ser?

—La preocupació ètica, entesa com a preocupació per les conseqüències que les nostres accions tenen sobre les altres persones, és un fenomen que té a veure amb l'acceptació d'aquestes altres persones com a «altres» legítims per a la convivència. Però la preocupació ètica mai no va més enllà del caire del món social on sorgeix. Les fronteres nacionals també són fronteres ètiques. Però som humans gràcies a altres, a qualssevol «altres». No gràcies als de la nostra sang o la nostra cultura: un infant esdevé persona adulta encara que no siguin els pares biològics els que el criïn, encara que creixi en una cultura diferent d'aquella en què ha nascut; l'únic que necessita és que el tractin amb un amor gratuït.

«Un home baixava de Jerusalem a Jericó...» Així comença un dels relats de solidaritat més coneguts en la nostra cultura. És la història del Bon Samarità, narrada a l'evangeli de Lluc. Sense deixar de ser el que som (el bonic del relat és la trobada de dues persones tan diferents), ¿serem capaços de trencar amb les perspectives nacionals per fer lloc a una nova perspectiva samaritana en la defensa dels drets humans? Optar per noves formes de reconeixement que no depenguin de la nacionalitat sinó de la humana solidaritat. Aquesta és una tasca que correspon a tothom, sí, també als que aspiren a delimitar un nou territori, però encara més als que, segurs rere antigues fronteres, tenen els seus drets ben resguardats i es despreocupen dels drets dels altres.

Carme Munté

«La solidaritat és un crit de denúncia contra l'individualisme criminal del capitalisme.»

i del socialisme, la solidaritat ha servit de paracaigudes?

—Jo no diria que l'ideal del socialisme ha degenerat. En definitiva, el que propugnava el socialisme era estendre la ciutadania al conjunt de la vida, trencant la seva limitació liberal a l'àmbit polític. El mite modern per excel·lència és el de la ciutadania universal: la proclamació de la dignitat igual de totes les persones pel fet de ser persones, al marge de gèneres, ètnies, religions, nacionalitats o qualsevol altra característica. En veure que era impossible que això fos una realitat a causa de la distribució desigual de la riquesa, el liberalisme es va refugiar en una assumpció formal del mite. El socialisme —no tan sols marxista— és una reacció contra el formalisme liberal en nom del mite original de la ciutadania universal: cal transformar radicalment la base econòmica perquè la ciutadania sigui realment universal.

Cal veure les reivindicacions socialistes com un moment interior a la revolució

ca en una societat configurada cada cop més com a societat de risc són aspectes d'una mateixa reivindicació. Per tant, l'impuls democratitzador subjacent en les reivindicacions del socialisme té avui més actualitat que mai.

—La globalització i la mundialització, termes que sentim sovint, generen un efecte contrari, l'exacerbació dels nacionalismes?

—Gellner assenyalava que, tot i que tenir una nacionalitat no és un atribut inherent a l'ésser humà, avui dia ha arribat a semblar-ho. Efectivament, la nacionalitat no és una realitat natural sinó cultural, és una construcció social. No obstant això, avui s'assumeix que una persona ha de tenir una nacionalitat així com té un nas o dues orelles; una deficiència en qualsevol d'aquests particulars—conclou Gellner—no és impensable, però només com a resultat d'un algun desastre. I és que, oi que no tenir nacionalitat avui té molt de mutilació desastrosa? Pensem-hi un moment: la situació dels albanokosovars hauria estat la

Urgell

Feliu d'Urgell, 1.200 anys després

■ Al setembre tindran lloc unes jornades d'estudi sobre una figura destacada de finals del segle VIII

LA SEU D'URGELL.— El bisbe Joan M. Alanís va presidir el 27 de maig l'acte de presentació del llibre *Feliu d'Urgell. Bases per al seu estudi*, de Josep Perarnau, i va anunciar la celebració al setembre de les Jornades Internacionals d'Estudi dels 1.200 anys del bisbe Feliu.

Els anys 792-799, Feliu, bisbe d'Urgell (781-799), va protagonitzar uns fets que van capgirar la cultura europea. El bisbe d'Urgell defensava una doctrina sobre la filiació divina de Jesús, que va ser refusada pels teòlegs de la cort imperial i condemnada pel Papa i pels concilis. El 799 el concili d'Aquisgrà va aconseguir que Feliu es retractés del seu error teològic i acceptés la professió de fe del concili. La doctrina del bisbe Feliu presenta punts difícils d'acceptar, interpretar i debatre. Algun estudiós propug-

na que ha trobat alguna obra posterior a la condemna de la doctrina de l'adopcionisme, propugnada pel bisbe Feliu, en la qual encara defensa les tesis doctrinals. La condemna va significar el pas de la cultura visigòtica a la carolíngia en els camps religiós, cultural i polític. Carlemany fixava la Marca Hispànica i els condicionaments de la Catalunya naixent. Aquí es fonamenta la importància transcendental de la condemna doctrinal del bisbe Feliu.

J. Perarnau, en la seva obra de 240

pàgines, presenta tres blocs: fragments textuais de Feliu d'Urgell, dos estudis sobre el bisbe i un butlletí bibliogràfic. Joan Martí, bisbe d'Urgell, ha fet la presentació de l'obra i recorda que les jornades commemoratives dels 1.200 anys de Feliu d'Urgell intenten informar sobre la controvèrsia doctrinal de finals del segle VIII i les seves conseqüències importants. Les tres ponències de les jornades aniran a càrrec de Manel Riu, historiador de la Universitat de Barcelona; John Cavadini, historiador de la Universitat de Notre-Dame a Indiana (EUA), i Cebrià Baraut, historiador, monjo benedictí de Montserrat.

Antoni Mirabet

Escoles de pares per al curs vinent

LA SEU D'URGELL.— El proper curs, 1999-2000, la Delegació diocesana de Pastoral Familiar endegarà escoles de pares a les comarques del bisbat. És la resposta a una proposta aprovada pel Consell diocesà de Pastoral en la darrera sessió, i una iniciativa àmpliament compartida.

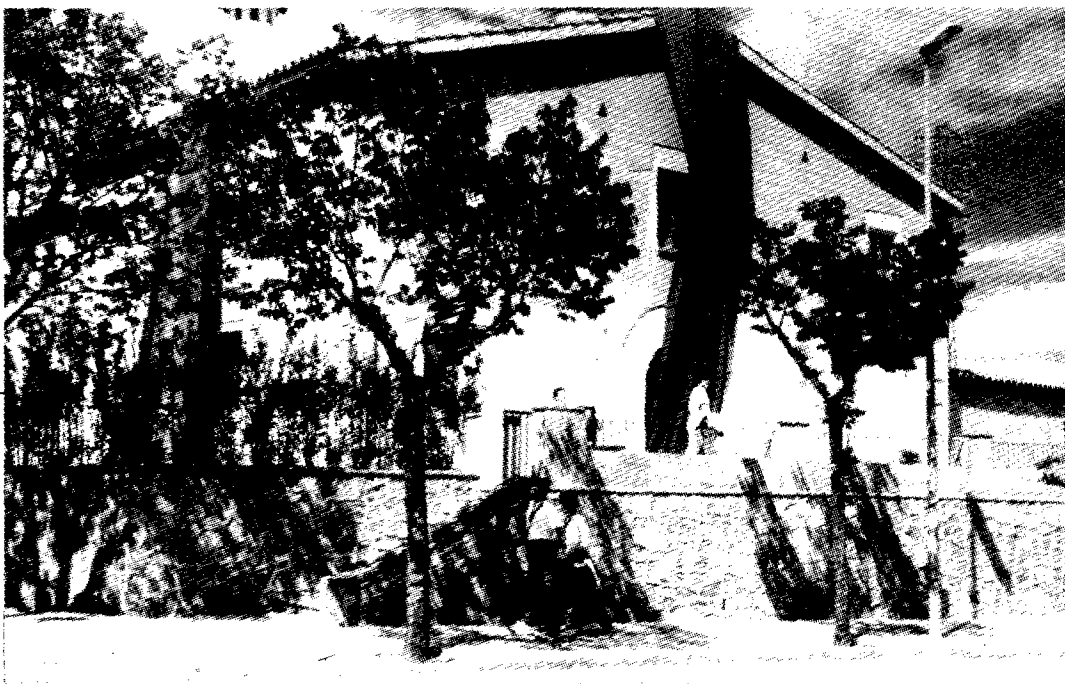
«Les escoles de pares responen al desig d'esposos i de pares de viure més responsablement els seus deures, de potenciar i d'actualitzar la seva important tasca de primers educadors dels seus fills, de viure el seu matrimoni en plenitud», escriu el marista Enric Boix en una circular enviada per la Delegació als preveres del bisbat.

Les parròquies convidaran els esposos que comparteixin les mateixes inquietuds a unes trobades periòdiques, mensuals normalment, a les quals acostumen a assistir entre vuit i quinze matrimonis. El moderador coordina el diàleg sobre un tema d'estudi i informa sobre el contingut de la propera sessió. La Delegació diocesana de Pastoral Familiar ofereix la seva col·laboració per «ajudar i impulsar aquests grups de famílies». (A.M.)

BARCELONA

Can Cadena: nova seu de Minyons

VALLDOREIX.— Can Cadena és la nova seu dels Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya, situada a la rambla Mn. Jacint Verdaguer de Valldoreix. La inauguració, presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Carles Soler Perdigó, va tenir lloc el 22 de maig, i va comptar amb la presència d'unes 300 persones, segons fonts de l'associació. (C.C.)

Corpus de la Garriga el 1998.

Corpus Christi, flors solidàries

LA GARRIGA.— Com cada any la celebració del Corpus Christi guarnirà de catifes de flors els carrers de les viles de Catalunya. «A la Garriga es col·locaran aproximadament dos milions de clavells acabats de collir, i es confeccionarà una catifa de més de mil metres; més de 18.000 persones d'arreu de Catalunya ens visitaran», s'assenyala des de la Comissió del Corpus de la Garriga. La celebració va arribar a la Garriga a principis del segle XIV, i les primeres dades escrites que se'n troben daten del 13 de juny de 1816. Igualment, hi ha constància escrita de les primeres catifes locals ja el 1940 i el 1956 se'n va convocar el primer concurs.

BARCELONA.— El mateix 6 de juny se celebra el Dia de la Caritat. La col·lecta es destina als programes socials de Càritas diocesana. Amb el lema «La teva solidaritat és la seva veu. Sigues solidari», el missatge que Càritas vol transmetre a totes les comunitats cristianes és que a través de la nostra solidaritat, a través d'un compromís en temps o diners, podem fer que milers de persones que viuen en la pobresa i la marginació tinguin veu i puguin comunicar-se. (C.C.)

Impuls al diaconat permanent

■ S'edita un opuscle informatiu i es vol crear un grup de discerniment per als aspirants

TARRAGONA.—L'arquebisbat de Tarragona ha decidit potenciar la promoció del diaconat com a ministeri permanent. En aquest sentit, s'ha editat un opuscle informatiu titulat *Diaques i diaconat permanent. Com i per a què?*, i està previst que a l'octubre es creï un petit grup d'aspirants que durant tot un any faran un discerniment de la seva vocació. Precisament el 23 de maig es va ordenar un nou diaca permanent, Raimon Mateu.

El diaconat permanent es va restablir a l'arquebisbat l'any 1987, i des de llavors s'han ordenat quatre diaques (incloent-hi Mateu). Ara hi ha la voluntat de donar un impuls a aquest ministeri, per la qual cosa s'han posat en funcionament dues iniciatives. D'una banda, un opuscle que explica quines són les característiques i funcions del diaca, així com els requisits i passos que ha de complir la

persona que s'hi senti cridada, en forma de dinou preguntes i respostes. Així, en el seu primer punt, defineix: «El diaca, a imitació de Crist, el primer servidor, es posa al servei dels seus germans, especialment dels més pobres.» Se n'ha fet una tirada de 500 exemplars.

D'altra banda, Mn. Armand Puig, responsable del diaconat permanent a Tarragona, ha explicat que el curs vinent

es vol crear un grup d'unes 5-7 persones que sentin una certa vocació pel diaconat i que, durant tot l'any, aniran discernint-la. Al final d'aquest període, l'arquebisbe els podrà admetre com a candidats en període de formació.

Segons Armand Puig: «Actualment ens enfrontem a dos reptes. En primer lloc, dibuixar quin ha de ser exactament el perfil pastoral del diaca, que no és només d'ajudant a la parròquia. En segon lloc, en el marc de l'articulació de les relacions entre preveres i laics, evitar que el diaconat permanent es converteixi en un ministeri excessivament clericalitzat. Seria una llàstima que fos així, perquè ministeri no vol dir allunyament del poble. Precisament, el diaca viu al món en un doble sentit que manca als sacerdots: generalment té una família al

seu càrrec, i té una feina pròpia amb la qual guanya el seu sou.»

Una altra característica important del diaca permanent és que «ha de tenir una preparació sòlida». En aquest sentit, a l'arquebisbat de Tarragona es demana com a part del període de formació completar la diplomatura en Ciències Religioses a l'Institut Superior Sant Fructuós, a més d'incrementar gradualment les seves responsabilitats en la parròquia o en l'àmbit en què treballi. Mn. Puig creu que els diaques permanents seran elements fonamentals de l'Església dels pròxims anys, en el marc d'un estancament de les vocacions (sempre tenint en compte que no substitueix el prevere) i d'una progressiva assumpció de responsabilitats per part dels laics.

Guillermo Soler

Raimon Mateu: «El diaca no és un capellà "light"»

Raimon Mateu i de la Casa va ser ordenat el 23 de maig a la parròquia de Sant Joan de Tarragona. Té 45 anys, està casat i té una filla i un fill. Serà un dels encarregats de posar en funcionament la Pastoral del Mar a l'arquebisbat.

—Com va decidir ordenar-se?

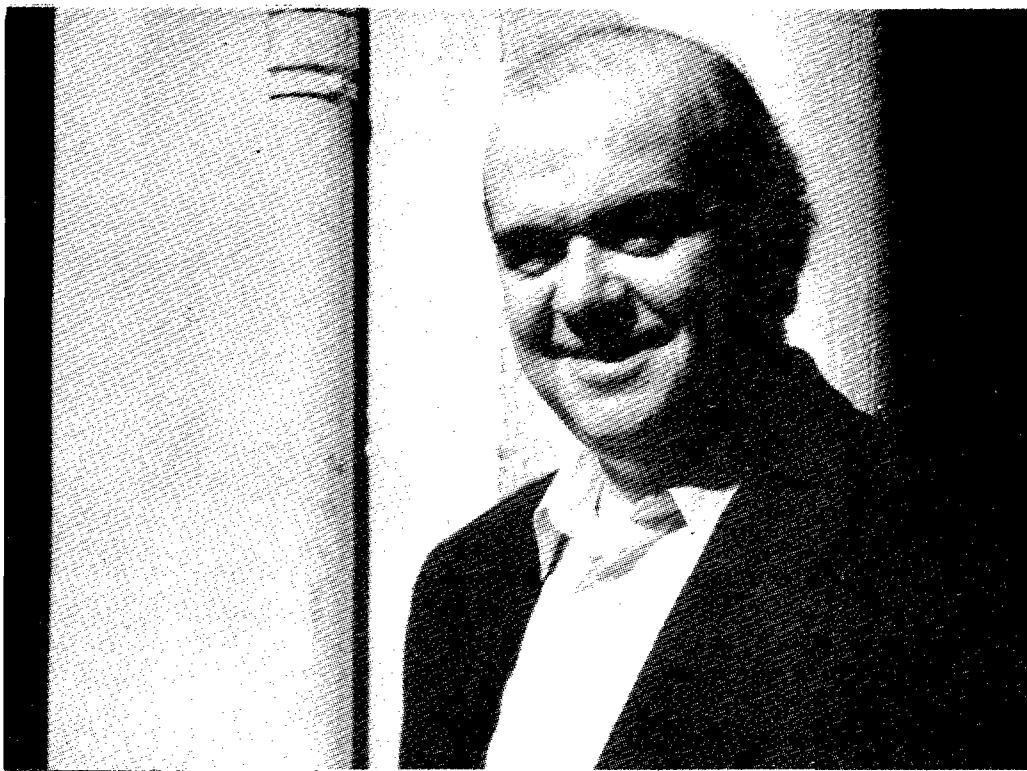
—Fa uns cinc anys vaig arribar a aquesta decisió després de pensar-hi molt i després de moltes estones de pregària. Vaig descobrir que estava cridat a alguna cosa més que a ser catequista. M'agradava la idea de comprometre'm per sempre. Des del primer moment ho vaig explicar a la meua dona i als fills, i sempre hem avançat en diàleg. De fet, el seu suport ha estat fonamental i sempre dic que aquests cinc anys el camí l'hem fet tota la família plegats, i no jo sol.

—En un moment de manca de vocacions sacerdotals, promoure el diaconat pot ser una solució?

—Hi ha gent que pensa que sí, però jo no ho crec, perquè el diaca té la seva pròpia missió, no és un substitut del prevere. Tampoc no és, com m'ha dit algú, un capellà *light*. Insisteixo que té el seu ministeri i identitat dins l'Església, que és la del servei als pobres, als malalts... D'altra banda, el diaca sí que pot ser una mica pont entre els preveres i els laics en determinades qüestions, ja que com els segons té una feina i una família.

—Encoratjaria altres persones a seguir els seus passos?

—Simplement els diria que si se senten cridats al servei i les seves esposes hi estan d'acord, que no facin el sord a la veu de l'Esperit. Servir és estimar i si estimes ets feliç.

TORTOSA

Ordenació diaconal de Tomàs Mor

ROQUETES.— El 9 de maig, a la parròquia de Sant Antoni de Pàdua, un jove de Roquetes va rebre l'orde del diaconat. Vapresidir l'eucaristia el bisbe de Tortosa, Xavier Salinas. Una llarga pancarta penjava de la casa de l'antic vicari. Hi deia: «El cabal que he rebut és per donar-lo» (Signat: Tomàs).

La parròquia de Roquetes és per ara la campiona diocesana de vocacions sacerdotals. De l'Escolania, la Congregació, el MID, les famílies pietoses, han

florit quatre vocacions al Seminari Major i dues al Menor.

En l'homilia, el bisbe va comentar la missió del diaconat, i va insistir que Tomàs no presidirà l'eucaristia, però serà el signe del servei a l'altar, de la paraula i especialment el servidor dels pobres: «En definitiva, Tomàs, seràs feliç si estimes de cor tothom.»

Abans de Nadal, hom suposa que rebrà el presbiterat, havent superat les pràctiques pastorals en una parròquia. (J.B.B.)

ARQUEBISBAT DE
BARCELONA

Tal com ve fent des de l'any passat, l'arquebisbat de Barcelona ha organitzat un concert el proper 12 de juny a les nou del vespre al Palau de la Música Catalana com a agraïment a tots els subscriptors del Fons Comú Diocesà. L'acte comptarà amb uns parlaments del nostre Sr. Cardenal i el posterior recital a càrrec de diverses corals pertanyents a la Federació Catalana de Puericantors. Donat el limitat aforament del Palau de la Música, i per tal de fer que el concert el pugui gaudir el màxim de públic possible, l'acte serà transmès en directe per Ràdio Estel.

Espais espirituals cap a l'origen de la fe

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA.— Del 26 al 29 de maig s'ha celebrat a la ciutat de l'apòstol Jaume el IX Congrés Eucarístic Nacional, sota el lema «L'Eucaristia, aliment del poble pelegrí». Els objectius d'aquesta trobada han estat: acostar-se més a l'Eucaristia, enfortir la fe i el testimoni dels cristians, i reflexionar sobre la pastoral eucarística. En el moment de tancar aquesta edició, el congrés acabava de ser inaugurat.

Amb 45 minuts de retard va començar l'obertura del Congrés Eucarístic de Santiago. La lectura dels Fets dels Apòstols que diu que «els germans eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries» va ser la primera pista del que es viuria en els propers dies.

L'arquebisbe de Santiago de Compostel·la, Mons. Barrio, va ser el primer a dirigir una salutació als assistents, i va recordar el marc d'aquest congrés: l'Any Sant Compostel·là, «any de gran perdó per agenollar-nos davant de la presència real de Crist en l'Eucaristia».

Mons. Barrio va donar la benvinguda a tots els pelegrins que s'apleguen a

A tots els pelegrins els va recordar que peregrinar al sepulcre d'un apòstol és «recórrer espais espirituals que condueixen a l'origen de la nostra fe». Així mateix, va assegurar que el camí és llarg i «si ens manca l'Aliment necessari per reparar les nostres forces, què serà de nosaltres?» Per això va assenyalar la importància del Cos i de la Sang de Crist, que «nodreixen la nostra caritat en el nostre lliurament quotidià».

Mons. Barrio va recomanar als congressistes que alcessin els ulls al cel i contempléssin les estrelles, «que podrien simbolitzar el testimoni de tants cristians que ens han rebut». També va destacar que la relació entre Penitència, Eucaris-

Inauguració del congrés.

Per al Sant Pare, Santiago de Compostel·la té un significat singular: «Sant Jaume va ser testimoni de la institució de l'Eucaristia. Va transmetre el memorial de la Cena del Senyor i com Crist, va entregar el seu cos i va vessar la seva sang al martiri.»

El missatge del Papa recollia que el congrés de Santiago feia referència a la peregrinació comunitària de l'Església amb el suport de l'Eucaristia. I afegia: «Enguany girem els ulls al Pare, que ens dona el veritable Pa del Cel. Ens alimenta amb el do del cos i la sang del seu Fill.»

Joan Pau II també al·ludia al «vestit» amb què cal assistir al banquet eucarístic; és a dir, amb un «vestit de noces», que s'aconsegueix mitjançant el sagrament de la Reconciliació, font de veritable pau i goig intern.»

Un altre punt que destacava el missatge del Pontífex era que l'Eucaristia era un «factor d'unió en la diversitat, de fraternitat, que ens empeny a mostrar la paternitat amorosa de Déu». I que l'Església, comunitat que prega, «contempla i adora la presència real i permanent de Jesucrist en el sagrament». D'altra banda, va remarcar que l'Eucaristia és «una forta crida a viure el dia del Senyor» i que el congrés «és una crida a la unitat de les Esglésies espanyoles.»

El missatge papal finalitzava amb el desig que l'apòstol Sant Jaume i Maria acompanyin els pelegrins, i amb la benedicció apostòlica.

Retrobament amb l'Església compostel·lana

Mons. Rouco Varela, llegat pontifici

al congrés eucarístic, es retrobava amb els fidels compostel·lans i va recordar a la catedral, davant l'apòstol, «sentiments i alegries d'antic bisbe compostel·là.»

Mons. Rouco va iniciar la seva salutació assegurant que «el camí ens ha portat fins a Santiago». Per a l'arquebisbe de Madrid i president de la Conferència Episcopal espanyola, l'Eucaristia «ens mostra el veritable rostre misericordiós de Déu, ens parla d'aquest Déu proper. La vida eterna se'ns ha obert amb el sacrifici de Crist. Aquesta ofrena divina es perpetua en el temps per l'acció de l'Esperit Sant». Per això, va insistir que el banquet eucarístic no és un àpat qualsevol, ens uneix a Crist i ens fa membres d'un mateix cos, l'Església. És el moment de la trobada amb Crist gloriós». També va subratllar la necessitat de fer visites al Santíssim, «un temps molt ben emprat».

Rouco es va referir a l'Eucaristia com a sagrament de la caritat: «Déu ens estima. Aquest amor es mesura per la donació de si mateix amb el seu fill. La caritat veritable és la donació d'un mateix gratuïtament a Déu i als altres.»

Els congressistes, uns 1.400 procedents de la majoria de diòcesis espanyoles, van irrompre en aplaudiments i van mostrar amb una actitud molt participativa de quina forma podien treure el màxim profit d'aquestes jornades, mitjançant les ponències, les catequesis, les misses del pelegrí i les activitats culturals. Tot amb el propòsit d'un objectiu: aprofundir en el misteri eucarístic.

Rosa María Jané Chueca

(Enviada especial)

Foto: Àngels Barbié

Mons. Pere Tena.

l'entorn d'una taula, a l'entorn d'un únic Pa: «En vosaltres pelegrins, veiem el rostre mateix del Senyor, de l'Església. Gràcies per la vostra presència en aquest Any Sant on esperem afavorir la fe i el testimoni dels cristians.»

L'arquebisbe de Santiago va reflexionar sobre el lema del congrés i va dir que «l'Eucaristia és el centre on convergeixen les fatigues de la jornada i d'on brolla la força per fer el camí. És el cim perquè el que ara celebrem com en un mirall se'ns revelarà cara a cara».

tia i Caritat s'estudiarà al congrés i de com hauria de ser una orientació per preparar el Jubileu del 2000.

Presència papal

Joan Pau II va ser present a la inauguració del congrés i ho va fer a través d'un missatge que va llegir el nunci apostòlic Mons. Lajos Kada. El missatge papal destacava que aquest congrés preparava i anunciava el congrés eucarístic internacional, que se celebrarà a Roma el 2000.

Israel

no tiene precio

...con el Programa

Guíe a sus fieles hacia la Tierra Santa de Israel.

EL AL ha creado un **programa especial para promotores frecuentes**. Personas como usted que organizan, en su caso con fines religiosos, al menos un viaje de grupo al año a Israel y viaja con él.

Si contrata los billetes con EL AL y se inscribe en el Programa V.I.P. (Very Important Promotor), disfrutará de **grandes ventajas**. Recibirá un punto por cada persona que lleve y si en un mismo año organiza un segundo viaje, una bonificación de 20 puntos. Tiene hasta el 31/12/2002 para acumular puntos y conseguir:

= 1 punto

- 200 puntos 1 billete gratis a Israel.
- 300 puntos 1 billete gratis a Israel y 3 noches en un hotel de 4 estrellas de la cadena Laromme Hotels en Jerusalén o Tiberíades.
- 400 puntos 1 billete gratis y una semana en un hotel de 4 estrellas de la cadena Laromme Hotels. O bien 2 billetes gratis.
- 500 puntos 1 billete gratis y una semana en un hotel de 5 estrellas de la cadena Laromme Hotels. O bien 2 billetes gratis y un diploma especial.

Infórmese en su agencia de viajes y reciba como obsequio al inscribirse esta reproducción en plata de la antigua Jerusalén sobre una base de madera de olivo de los montes de Judea.

Con la colaboración de:
 Laromme Hotels

EL AL

Mallorca

Clausurat el Sínode del 2000

■ Mons. Úbeda demana «una aplicació fidel de les Constitucions Sinodals»

PALMA.— Després de cinc anys de treballs i de pregària intensa, l'Església de Mallorca ha clausurat el Sínode Diocesà que ha marcat les línies pastorals del 2000. La situació social i eclesial actual; l'evangelització; la celebració de la fe; el poble de Déu, els ministres sagrats i la vida religiosa a l'illa; així com la caritat, l'acció ecumènica, la missionera i la pastoral de turisme, han centrat les Constitucions Sinodals aprovades que entraran en vigor al pròxim curs.

El divendres 21 de maig serà recordat a l'Església de Mallorca com el dia de la clausura d'un llarg procés de reflexió sinodal i de revisió organitzativa de la comunitat cristiana local. Presidits pel bisbe de Mallorca, Mons. Teodor Úbeda, més de 200 preveres van concelebrar l'eucaristia que posava punt final al Sínode Diocesà de Mallorca, que es va iniciar el 20 d'octubre del 1995.

Cal destacar la presència del bisbe de Menorca, Francesc Xavier Ciuraneta, i el d'Eivissa i Formentera, Agustín Cortés, que es van desplaçar a Mallorca convidats per Mons. Úbeda. Els primers se-

ients de la seu mallorquina estaven reservats pels membres de l'assemblea sinodal, que han treballat en aquest darrer curs per tirar endavant les propostes aprovades pel prelat mallorquí.

En l'homilia, Mons. Teodor Úbeda va reflectir els sentiments d'acció de gràcies i de compromís en les resolucions del Sínode per tirar endavant l'Església local envers el nou mil·lenni. Per al prelat, «la veu del Sínode és la veu del Sant Esperit que ha parlat per boca dels fills i les filles de la nostra Església». Però, «ben

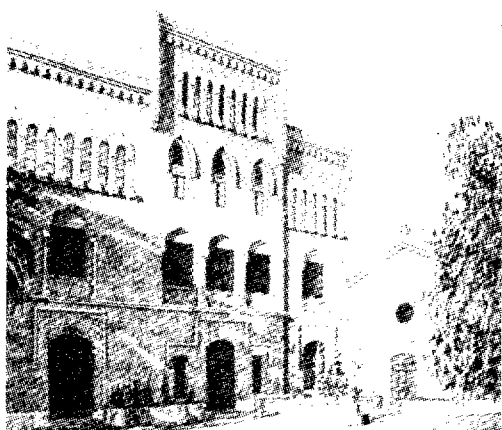
Un moment de l'eucaristia.

mirat —va afirmar—, estam al principi del camí», i és que en la seva exhortació va demanar «una recepció dòcil i una aplicació fidel de les Constitucions

Sinodals», signades per ell mateix després de l'homilia.

Guillem Ferrer Monjo

FUNDACIÓ COL·LEGI SAGRAT COR SARRIÀ

des del
1846

c/ Sagrat Cor, 25
08034 Barcelona
Tel. 932 030 200
Fax 932 802 049

Els cicles formatius
disposen d'una borsa
de treball

A més d'Educació infantil
Primària
ESO

OFERIM TRES NIVELLS TAMBÉ CONCERTATS
amb el Departament d'Ensenyament

- CICLES FORMATIUS DE GRAU SUPERIOR (CFGS)
 - Secretariat (1 curs)
 - Educació infantil (2 cursos)
 - Comerç Internacional (2 cursos)
- CICLES FORMATIUS DE GRAU MITJÀ (CFGM)
 - Gestió administrativa (1 curs)
- BATXILLERAT amb les modalitats:
 - Ciències de la Naturalesa i la Salut (2 cursos)
 - Humanitats i Ciències Socials (2 cursos)
 - Tecnològic (2 cursos)

<http://www.pangea.org/sagrat.cor.sarria>
e-mail: sagrat.cor.sarria@pangea.org

Nous nomenaments

Prop de 30 nomenaments ha fet el bisbe de Mallorca, Teodor Úbeda, en les darreres setmanes, i, segons ha pogut saber *Catalunya Cristiana*, no seran els últims. Entre les novetats cal destacar el nomenament de Mn. Josep Noguera Arrom, fins ara rector de l'Encarnació, com a nou delegat d'Acció Social. I també el fins ara vicari general, Mn. Joan Bestard, com a delegat de Pastoral de Turisme, acompanyat de Mn. César Murillo.

Altres nomenaments són els de Mn. Gabriel Amengual Coll i de Mn. Nadal Bernat Salas, com a nous delegats i vicedelegats de la recentment estrenada Delegació de Pastoral Universitària. El fins ara director del Centre d'Estudis Teològics, Mn. Pere-Joan Llabrés, és el nou delegat de Patrimoni Cultural. I Mn. Teodor Suau, encara per confirmar, serà el nou director del Centre d'Estudis Teològics.

El jove mossèn Antoni Vadell Ferrer és el nou rector del Seminari Menor, en substitució de Mn. Antoni Gómez Serra, que serà el nou rector de la parròquia de l'Encarnació. A Ciutat cal remarcar també els nomenaments de Mn. Joan Servera, com a rector de Sant Jaume; Mn. Felip Guasp, de Sant Nicolau; Mn. Francesc Ramis Oliver, de Santa Teresa del Nin Jesús, i Mn. Miquel Gual, com a rector de la Santíssima Trinitat.

Cent persones s'han acollit al Casal Balear

PALMA.— Un centenar de persones, la majoria menorquins, ha passat pel Casal Balear, la casa d'acollida per a familiars de malalts desplaçats a Palma i provinents de Menorca, d'Eivissa i de la Part Forana de Mallorca, quan se'n compleix el primer aniversari. El Casal Balear, situat al carrer de Can Sales, 13, de Palma, va ser beneït pel bisbe de Mallorca, Teodor Úbeda, el 8 de maig del 1998. Aquesta iniciativa va partir de la Delegació diocesana de Pastoral de la Salut de Mallorca, que visitaven els malalts de Son Dureta i comprovaven les necessi-

tats no tan sols dels malalts, sinó dels seus familiars.

El Casal Balear, segons la delegada de Pastoral de la Salut de Mallorca, Esperança Florit, té onze habitacions, dues de les quals són dobles, dos banys, cuina, menjador, sala d'estar i de reunions, i un pati interior, a més d'un rentador. Al Casal Balear s'intenta oferir, a més d'un lloc econòmic perquè hi resideixin els familiars dels malalts desplaçats a Palma, una atenció personal d'ajuda, tant per al malalt com per als familiars. (G.F.M.)

Lleida

Suport a la beatificació de Castelló i Aleu

■ El cardenal Carles, la Ramon Llull i l'Institut Químic de Sarrià recolzen el desig dels feligresos

LLEIDA.— El cardenal Ricard M. Carles, la Universitat Ramon Llull i l'Institut Químic de Sarrià han fet conèixer el seu suport al procés de beatificació del jove màrtir Francesc Castelló i Aleu, membre de la Federació de Joves Cristians de Catalunya afusellat el 29 de setembre del 1936 al cementiri de Lleida.

El suport del cardenal Carles s'ha materialitzat en una carta que ha fet arribar a Roma redactada en castellà i dirigida al prefecte de la Congregació per la Causa dels Sants, Mons. José Saravia Martins: «...entenc que és un deure meu, en qualitat de pastor d'aquesta diòcesi, donar suport al desig dels feligresos en aquesta causa i aquest és l'objectiu d'aquestes lletres alhora que deixo constància que respecto d'antuvi el parer definitiu de la congregació.»

En la missiva també informa que aquest és també el desig de la Universitat Ramon Llull i de l'Institut Químic de Sarrià de Barcelona, del qual va ser alumne Castelló i Aleu: «Per haver cursat estudis universitaris en centres d'aquesta ciutat i haver desplegat apostolat en el nostre medi, l'Associació de Químics de l'Institut Químic de Sarrià, dirigit pels pares de la Companyia de Jesús, i la Universitat d'inspiració cristiana Ramon Llull anhelan vivament la beatificació del Servent de Déu, pel que la seva vida exemplar té d'estímul de fe en les tasques personals, familiars i professionals dels ciutadans.»

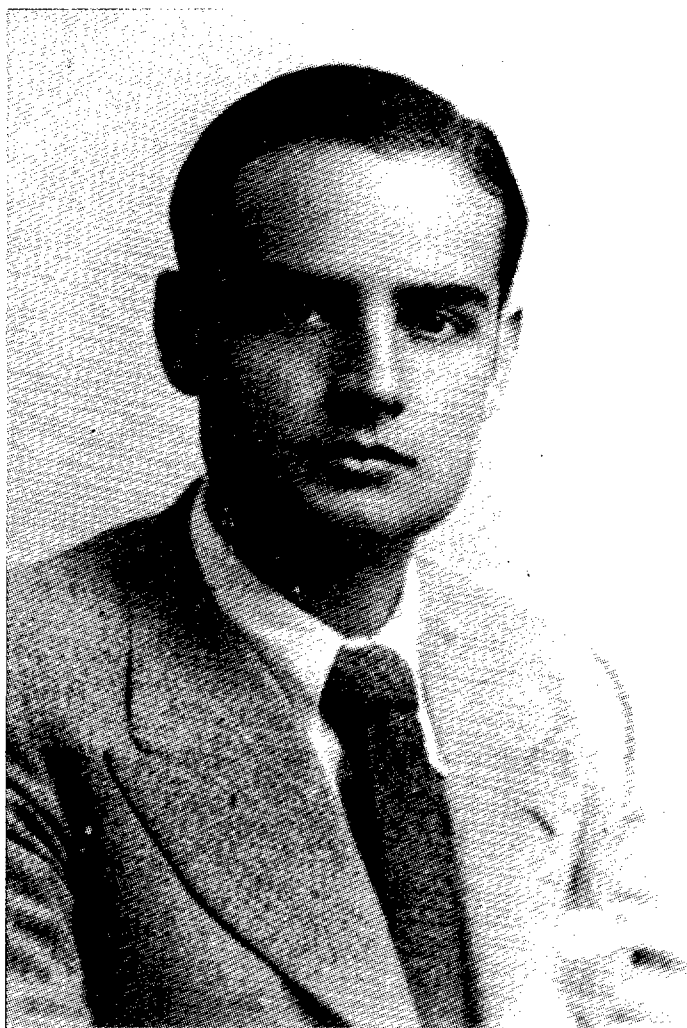
En aquesta línia, el número 22 del butlletí informatiu de l'Associació de Químics de l'Institut Químic de Sarrià va dedicar unes pàgines especials al seu antic alumne, amb una atenció singular a la seva vida i al seu martiri, tot

informant del moment actual en què es troba el procés. El director, Rafael Queralt, i el secretari adjunt Antoni M. Sitjes es van traslladar a Lleida per mantenir una trobada amb la comissió que dóna suport a la beatificació a fi i efecte de col·laborar-hi i sumar esforços en l'objectiu final de fer aviat realitat aquesta beatificació.

Carta pastoral

Paral·lelament a la carta tramesa al Vaticà, el cardenal Carles va publicar al Full Diocesà de Barcelona del 16 de maig i a *Catalunya Cristiana* una carta pastoral que presenta Castelló i Aleu com un jove màrtir per la seva condició de cristià.

Lleida ha acollit amb satisfacció aquestes notícies. El vicepostulador de la causa, Mn. Gerard Soler, ha manifestat la seva alegria i agraïment i la de tots els membres de la comissió diocesana Pro Beatificació de Francesc Castelló (entre ells la germana del màrtir, Teresa Castelló) pel suport del cardenal: «Aquest proper Any Sant és clau perquè el nostre Francesc Castelló sigui beatificat, ja que el procés està molt avançat. Sens dubte que el suport públic que el cardenal Carles ha donat al procés és molt important per aconseguir-ho. Estem joiosos per aquestes notícies que ens arriben tant

Francesc Castelló i Aleu.

vida d'apòstol, com el pare Pío, per exemple: «Com he insistit d'altres vegades concebo la seva beatificació juntament amb altres màrtirs.»

El mateix cardenal Carles

de Roma com de Barcelona ciutat, en què dues institucions tan importants com la Universitat Ramon Llull i l'Institut Químic de Sarrià s'han sumat als nostres esforços per beatificar Castelló.»

El monjo de Montserrat Romuald Díaz, biògraf de Francesc Castelló, afirma que el cas d'aquest màrtir no és com el d'un fundador, ni el d'un que hagi tingut una gran influència amb la seva

ha manifestat, en aquest sentit, que el dicasteri romà de les Causes dels Sants ha proposat celebrar una cerimònia conjunta de beatificació de màrtirs de la Guerra Civil: «Podria ser una gran celebració commemorativa, el dia dels màrtirs a Espanya, que aplegaria milers de fidels en peregrinació a Roma.»

Jordi Curcó

Càritas recull sis milions per Kosovo

LLEIDA.— Càritas de Lleida ha recollit prop de sis milions de pessetes en la seva campanya de solidaritat amb els refugiats de Kosovo, si bé els responsables d'aquest servei diocesà han assenyalat que aquesta xifra s'augmentarà en les properes setmanes fins a arribar als vuit milions que van ser recaptats en les campanyes pel Sudan o pels damnificats del Mitch.

Per donar suport a aquesta campanya de Càritas a la diòcesi de Lleida i informar sobre la realitat de la tasca humanitària de Càritas, va visitar Lleida Alberto Pérez Moreno, membre del Departament de Cooperació Internacional de Càritas

espanyola, que va visitar recentment Albània i Kosovo.

En la seva estada a Lleida, acompanyat dels responsables de Càritas, va oferir una conferència sobre la situació de la població refugiada albanokosovar, en la qual va dir que el drama humà continuarà molt de temps encara que la guerra s'aturi. «Encara que els atacs de l'OTAN acabin demà —va dir—, els refugiats podrien tardar fins a tres anys a tornar a casa.»

Alberto Pérez va assenyalar que els kosovars rebutgen tota la roba que Càritas els envia: «Ja que una vegada ho han perdut tot, prefereixen els vestits més tradicionals.» (J.C.)

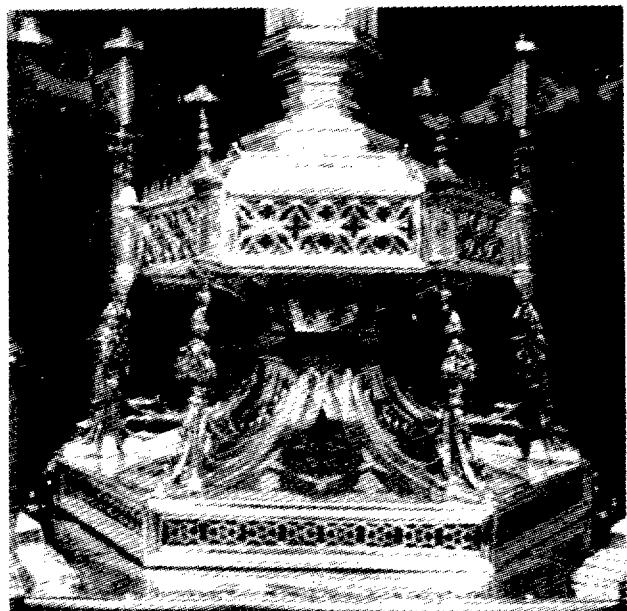

EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ
EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.

T2000

Demani'l a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!

Lleida

Detall de la policromia després de la restauració.

Restauen la custòdia del Corpus de Lleida

LLEIDA.— S'ha restaurat la custòdia de la catedral nova, cisellada en plata pels fills de l'argenter barceloní Francesc d'Assís Carreras l'any 1867 i que va presidir la processó del Corpus fins al 1987, quan la celebració litúrgica es va traslladar a la Seu Vella.

La custòdia, que pertany al fons del Museu Capitular de la catedral de Lleida, es pot contemplar des de la diada de Sant Jordi a la Sala de Tapissos del Museu Diocesà, al Palau Episcopal, en el marc de l'exposició *Proemium*.

La restauració l'han dut a terme els orfegres del

Gremi de Joiers de Lleida, que han fet els treballs en commemoració del seu 20è aniversari, amb la col·laboració del Servei de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya.

El bisbe de Lleida, Ramon Malla, en l'acte de presentació, va dir que la custòdia del Corpus de Lleida és signe de com l'art ha estat una expressió permanent al llarg dels segles de lloança a Déu.

D'altra banda, la Generalitat de Catalunya ha catalogat com a col·lecció el fons del Museu Diocesà, una mesura que blindarà la integritat del museu quan encara la Signatura Apostòlica de Roma no s'ha pronunciat sobre el litigi entre la diòcesi de Lleida i la de Barbastro-Montsó, davant la petició d'aquesta última perquè les peces procedents de les parròquies de la Franja, ara segregades de Lleida, tornin al lloc d'origen. En resposta a l'acció de la Generalitat, la Diputació General d'Aragó ha catalogat tot seguit 154 obres del Museu Diocesà de Lleida com a art procedent d'Aragó.

El bisbat de Lleida és una de les cinc institucions que formen el Consorci del Museu de Lleida que acaba d'aprovar la Generalitat de Catalunya i que conformen la mateixa Generalitat, l'Ajuntament, la Diputació i el Consell Comarcal del Segrià.

El consorci tindrà com a objectiu gestionar el museu, que reunirà els fons artístics que actualment tenen totes aquestes institucions, si bé en destaca l'art del diocesà. En aquest sentit, el bisbat de Lleida hi aportarà els fons museístics que actualment es troben exposats a l'església romànica de Sant Marí i al Palau Episcopal. El bisbe de Lleida formarà part del plenari d'aquest nou consorci.

D'altra banda, l'arquitecte Joan Rodón ha guanyat el concurs d'idees per realitzar el projecte del nou museu, que estarà enllestit el proper mes de setembre i que ocuparà 6.300 metres quadrats de l'antiga Llar de Sant Josep lliurats per la Diputació.

Jordi Curcó

Missa per Esperança González

LLEIDA.— El 18 de maig va tenir lloc a la capella de l'antic col·legi Cor de Maria, casa natal de la lleidatana Esperança González, fundadora de les Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria, una missa presidida pel bisbe de Lleida, Ramon Malla, per demanar que sigui beatificada.

L'acte coincidia amb l'aniversari del naixement de la mare Esperança a la Paeria de Lleida el 19 de maig del 1823. Va fundar la congregació de les Esclaves del Cor de Maria per acollir noies necessitades i abandonades. (J.C.)

Catalunya
Cristiana
Una xarxa
per a
l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara

només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

N.I.F.

D.P.

Població

Tel.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic
pagament de
11.180 ptes. per any

Amb dos pagaments
semestral
de 5.590 ptes.

Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de
domiciliació)

Xec nominatiu
que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà
FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data

Signatura del
titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de: **CATALUNYA CRISTIANA (Departament de Subscripcions)**
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona - Tel. 934 905 988 - Fax: 934 902 035

Per una comunicació més propera

■ Mitjans d'informació local al servei dels barris

BARCELONA.— Avui dia, podem conèixer la realitat d'altres països, però potser desconeixem què passa al nostre voltant, al nostre barri o ciutat. Potser són temes que no sortiran mai als noticiaris dels grans canals televisius o de ràdio, però que

marquen el dia a dia de la vida quotidiana. En aquest sentit, el voluntariat en els mitjans de comunicació local pot ser una experiència enriquidora i de servei per a la gent del nostre entorn. Hi ha moltes organitzacions que així ho entenen.

L'Associació per a la promoció dels Mitjans de Comunicació Locals, la AMCL, és una organització constituïda com a entitat sense afany lucratiu que treballa a Barcelona, des del 1988, en el món de la comunicació local, el foment de la mediació de conflictes i la formació per la pau. Regulada per la llei d'associacions del 1997, l'AMCL apareix vinculada al moviment ciutadà, com una experiència local de comunicació, acumulant una llarga trajectòria en qüestions socials i de foment de la pau.

Gent jove amb il·lusió

«Tenim una voluntat de servei envers els nostres barris. Els oferim, a través de la ràdio i de la publicació mensual, la informació que els pot resultar més propera i interessant», comenta M. del Mar Alegret, presidenta de l'AMCL. Amb un equip directiu jove i una base social dinàmica (la gent té 25 anys de mitjana d'edat), les seves activitats més destacades s'emmarquen en un objectiu social vinculat al seu territori d'influència. El seu entorn natural és l'àrea perifèrica de la ciutat de Barcelona, amb destacades desigualtats territorials i marcades contradiccions fruit d'un important component de població immigrada i d'una presència destacada d'ètnia gitana.

Ràdio i premsa per sensibilitzar

«Volem arribar a la gent a través de la

ràdio i de la premsa. Els nostres voluntaris participen en la creació i en la difusió d'una informació local de qualitat i feta amb professionalitat», explica M. del Mar. Els mitjans de comunicació de l'AMCL, que són Ràdio Sants-Montjuïc i la publicació mensual *La Marina*, desenvolupen campanyes de sensibilització vinculades a la promoció del respecte dels drets humans, l'ensenyament per la pau i la cooperació internacional. Les campanyes es desenvolupen a través dels espais radiofònics i de premsa escrita, així com en les diverses ofertes informatives dels mitjans de comunicació de l'AMCL.

Els mitjans de comunicació d'aquesta associació ofereixen un bon servei al ciutadà. «Fem un programa a la ràdio, on

la gent pot trucar i expressar al regidor del barri les seves opinions. Resulta innovador i molt directe», comenta M. del Mar.

Gran varietat d'ofertes

L'AMCL porta a terme moltes activitats de formació i difusió de l'important paper dels *mass media* en la societat. L'objectiu dels programes de formació és apropar els mitjans de comunicació a les escoles, als instituts i a les universitats. Els alumnes de Primària i Secundària prenen contacte amb els mitjans de comunicació alhora que coneixen qüestions vinculades amb els drets humans, educació per la pau i la solidaritat. D'altra banda, el treball amb les universitats

té com a objectiu apropar a les diverses disciplines acadèmiques de l'ensenyament superior la comunicació local. Mostrar-ne als futurs professionals de diversos camps les possibilitats que té com a instrument de formació, de sensibilització i de transmissió d'idees i conceptes.

A més a més, l'Escola de Comunicació desenvolupa un programa de treball amb educadors de temps lliure i centres especialitzats en activitats docents no reglades. L'AMCL realitza propostes, basades en noves fórmules pedagògiques d'ensenyament de tipus lúdic-docent, que combinen el joc i l'aprenentatge destinats a professionals, col·lectius i centres d'ensenyament en el temps lliure.

Mitjans solidaris

Un dels projectes més interessants que l'AMCL tira endavant és el centre de recursos educatius per a la solidaritat, CERES. Aquest es basa en un dispositiu de serveis de préstec de productes educatius i tecnologies de diversos tipus: vídeos, lite-

ratura especialitzada, revistes, jocs, exposicions, diapositives, muntatges audiovisuals, etc. L'objectiu és que aquest material vagi a parar a mans de destinataris que promoguin activitats formatives i de sensibilització relacionades amb els drets humans, solidaritat, cooperació, defensa del medi ambient, etc.

Gerard Redó

AMCL
CENTRE CÍVIC LA BÀSCULA
C/ Foc, 128, 1A PLANTA
08038 BARCELONA
TEL. 932 965 007

L'AMCL vol arribar a la gent a través de la ràdio i de la premsa.

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

IncaVol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Especial eleccions europees

«Examinem les polítiques comunitàries per afavorir la creació de treball»

Joan Manuel Fabra, candidat al Parlament Europeu pel Partit Popular a Catalunya

Joan Manuel Fabra, candidat número u del Partit Popular català (número 16 a la llista espanyola) a les eleccions al Parlament Europeu del pròxim dia 13 de juny fa ja molts anys que és a la política europea, viatjant sense parar entre Brussel·les, Estrasburg, Madrid, Barcelona i Tortosa.

—El Partit Popular espanyol està dins del Partit Popular Europeu, format pels partits democratacristians, això vol dir que assumeix els seus postulats ideològics, és a dir, els seus valors cristians?

—Estic batejat de fa poc. Em refereixo com a partit democratacristià. Nosaltres estàvem a la Internacional Conservadora i d'allí vam passar a la Democràcia Cristiana. El que estic veient en aquests moments és un moviment molt important perquè tot continuant amb el nom de Democràcia Cristiana quedi molt clar que no és obligatori per formar-ne part ser cristià excent. El que vull dir és que d'alguna manera s'accepten les grans línies del que va ser, quan es va crear, la Democràcia Cristiana però avui dia hi ha una tendència dels partits, sobretot a Bèlgica i Holanda, d'anar cap a una separació total entre l'Església i l'Estat. És una realitat que les societats belga i holandesa ens estan portant a situacions que ens obligaran a matisar les línies polítiques que hi ha a la Internacional democratacristiana. A més, dins del Partit Popular Europeu (PPE) també hi ha els conservadors britànics, amb una cultura anglicana, i els calvinistes del nord de França, belgues o holandesos que són una gent superrestricta amb si mateixa.

—Quins punts de coincidència i de divergència té el PP a l'escenari europeu amb Unió Democràtica de Catalunya?

—No hi ha una gran diferència amb UDC en la línia ideològica. Ara bé, en el tema nacionalista tenim el cor una mica més gran, perquè per a nosaltres Catalunya està dins d'Espanya i, per tant, agafem més quilòmetres quadrats però al final tots tenim els mateixos quilòmetres quadrats perquè el nostre espai és tot Europa. De totes maneres, la diferència amb Unió la veuríem millor mirant quantes vegades votem diferent dins del Parlament Europeu, estant com estem dins del mateix grup parlamentari. Hi ha més ocasions en què Concepció Ferrer (eurodiputada d'UDC) vota amb nosaltres que amb els de Convergència. L'explicació se'ls hauria de demanar a Catalunya, com és que aquí voten més vegades amb Convergència que amb nosaltres.

—Com influeix en la vostra feina parlamentària la doctrina de l'Església

en temes morals i socials?

—Crec que un dels reptes que tenim avui dia, i parlo com a representant del PP espanyol, és que sense abandonar les nostres arrels religioses el partit ha de deixar la porta oberta al màxim nombre possible de persones, sempre que coincideixin en la mateixa línia ideològica. Hi ha una línia general de pensament que es el que ens agrupa a les persones que estem dins d'un partit però a les portes del segle XXI els partits han de ser el més aconfessionals possible, que no obliguin a una militància religiosa.

Nacionalismes irredempts

—Com valoreu la política del Vaticà en afers com el de Kosovo, en què manté posicions diferenciades i allunyades dels Estats Units i, per extensió, de l'OTAN?

—Tot el que digui el Vaticà s'ha d'escollar perquè no podem oblidar que dins de la diplomàcia el degà a tots els països és el de la Santa Seu. Això vol dir que té uns amplis coneixements de la situació que avui dia hi ha creada a l'ex-Iugoslàvia. D'altra banda, estic convençut que Joan Pau II hi està dedicant molt més temps a aquest tema que el que hi dedicaria un altre Papa, perquè no podem oblidar que ell és polonès i d'una regió on les arrels nacionalistes són molt importants. En un principi es considerava aquest Papa com un home molt nacionalista i hem vist que no es així. Avui dia és una de les persones que a nivell internacional denuncia el perill dels nacionalismes irredempts. Els estats han de desenvolupar una política del dia a dia i la Santa Seu es pot permetre fer una política a molts anys vista. A vegades el dia a dia obliga a prendre decisions d'avui per demà, que són decisions més brusques, que poden semblar més violentes, però que estan fent que a la llarga es puguin estalviar més vides.

—Al Parlament Europeu quina vi-

sió es té, en general, de l'especificitat catalana?

—Es coneix perfectament el que és Catalunya, es coneix la nostra idiosincràsia. Potser l'únic que no s'acaba d'entendre és que amb el nivell d'autonomia, d'autogovern que tenim sembla que no en tinguem prou. Al País de Gal·les i a Escòcia comencen a disposar d'un Parlament, és a dir, no hi ha cap relació amb el grau d'autonomia que ja tenen Catalunya o el País Basc. Per altra banda, els parlamentaris europeus no li donen tanta importància com aquí al tema de les seleccions nacionals. A Catalunya sembla que l'autonomia no serveix de res si no tenim seleccions nacionals. Aquest tema crea un seguit de problemes. La Gran Bretanya no té una selecció nacional, Espanya sí. Aleshores què passa, és que un jugador d'aquí com-

ropea en el capítol de l'ampliació amb nous estats membres i en el de la implantació de noves polítiques comunes (fiscal, defensa, relacions exteriors, atur)?

—S'ha de tenir en compte el principi de subsidiarietat. La Unió Europea només pot fer-se càrrec dels temes en què no entren els seus inferiors, és a dir, els estats, les comunitats autònomes, els ens locals. El que passa és que qüestions que en un moment donat estan d'actualitat a la política europea el que es fa és fer servir el pressupost. Hi ha el cas del que és denominada el *greening* del pressupost (*green* en anglès vol dir *verd*). Consisteix a examinar les polítiques comunitàries que hi ha dins del pressupost i veure com es poden utilitzar per afavorir el medi ambient. En el tema de l'atur passarà el mateix. Mirarem de quina manera s'utilitzen els diners del pressupost per portar a terme les polítiques comunitàries per afavorir la creació de llocs de treball, la formació dels joves i dels qui per una reconversió industrial han hagut de deixar un sistema de treball i han hagut d'entrar en un altre. A Europa no ens posarem a fer de tot, continuarem fent el de sempre, però li donarem un color a la política a través del pressupost per afavorir el que en un moment donat interressi més.

Pel que fa a l'ampliació estem pressionant molt perquè l'entrada de nous països no sigui de qualsevol manera. Actualment només hi ha tres estats que porten un bon camí per d'aquí a tres o quatre anys poder parlar d'en-

trar. Són Polònia, Hongria i Estònia, que està apadrinada per Finlàndia. La República Txeca està funcionant prou bé. Eslovènia s'està quedant endarrerida.

Una de les coses que es nota en les polítiques de cohesió i fons estructurals és la mida del país. Hi ha un cas claríssim que és el d'Irlanda. El fruit que han donat les polítiques estructurals i de fons de cohesió és impressionant. Hem estat allí per veure de quina forma es fa i si aquí ho estem fent malament, i l'única diferència es que Espanya és un país de quaranta milions d'habitants i Irlanda en té tres milions i mig. És la major possibilitat d'una reacció ràpida per part d'una empresa petita que d'una multinacional. Aquesta és la diferència.

Joan Manuel Fabra.

petiria contra la selecció nacional espanyola? En el tema de la participació de les autonomies en els afers europeus es diu que quan el ministre d'Agricultura espanyol estigui en el Consell Europeu rere seu ha d'haver-hi el conseller d'Agricultura català per defensar els temes catalans, és imaginable que quan es tracti el tema del vi el ministre espanyol estigui amb els disset consellers autonòmics? M'agradaria que algú em digués quan un ministre espanyol ha pres una decisió a nivell comunitari que perjudiqui Catalunya i beneficiï una altra comunitat autònoma.

El cas del «greening»

—Quina creu que serà l'evolució, en un pròxim futur, de la construcció eu-

Antoni Reig

Especial eleccions europees

«Contra l'atur no hi ha solucions miracle»

Miquel Mayol, primer candidat per Esquerra Republicana de Catalunya a les eleccions al Parlament Europeu

Miquel Mayol, advocat de la capital nord-catalana, Perpinyà, és el primer candidat per Esquerra Republicana de Catalunya a les eleccions al Parlament Europeu del pròxim 13 de juny. A la llista de la coalició amb el Partit Nacionalista Basc, Eusko Alkartasuna i Unió Mallorquina, Mayol és el número tres. Rere seu hi ha dècades de militància política i cultural en un terreny tan difícil per a un polític catalanista com és Catalunya Nord. Va afiliar-se a ERC a principis d'aquest any.

—Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) es defineix com un partit republicà, d'esquerres i independentista, quin lloc ocupen dins el vostre ideari els valors de la tradició judeocristiana?

—Esquerra Republicana és un partit laic. És evident que el cristianisme és part de la civilització occidental però estem per la separació de l'Església i les institucions públiques.

—Quins són els valors bàsics, referits a la persona, que penseu defensar en el Parlament Europeu?

—Tots els drets de les persones, tal com sortosament avui dia són reconeguts, formen part del patrimoni d'Europa encara que pensem que caldria que hi hagués una declaració dels drets i dels deures del ciutadà europeu. Hi ha avui dia una mena de substrat, de fonament juridicopolític europeu i en aquest aspecte no crec que s'hagi d'inventar res. Potser és qüestió d'elaborar una declaració que podria ser la base d'una futura Constitució europea.

L'atur es intolerable

—Quina serà la vostra política en els temes de l'atur, la tercera edat i la marginació?

—En aquest aspecte hi ha en tots els partits socialdemòcrates una mena de doctrina comuna, contrària als abusos del mercat, als abusos socials i mediambientals. Cal que aquests problemes siguin corregits pel poder públic, pel funcionament democràtic de la societat. La mitjana d'atur a Europa està en uns índexs inacceptables. A Catalunya, com una gran victòria, s'acaba de publicar que l'índex de desocupació ha baixat per sota del 7%. Crec que el 7% de persones actives aturades és massa. L'objectiu d'una societat equilibrada ha de ser proporcionar ocupació a tothom. L'atur és intolerable. En aquest punt, pel que fa a declaracions, la majoria de partits d'esquerra estan d'acord. La dificultat està a trobar els mitjans. Des que hi ha atur els partits socialistes i socialdemòcrates han intentat, malauradament fins ara sense un èxit espectacular, domesticar una mica els poders fàctics i procurar que la democràcia sigui també social.

La proposta de les 35 hores que s'acaba d'imposar a l'Estat francès, és una via

que cal desenvolupar. Per què 35 hores? Si cal ens hem de plantejar fer 30 hores, perquè tothom tingui feina. El líder dels Verds a l'Estat francès, Cohn Bendit, proposa que la gent treballi tres dies i en descansi altres tres. No hi ha solucions miracle, és necessari un gran empirisme, una gran modèstia i treballar per trobar solucions.

Hi ha una proposta important que és instaurar un sou mínim per a tothom en l'àmbit europeu. Un sou mínim que no porti a quedar-se a casa sense treballar, cal trobar la fórmula més adient. En el cas del sud d'Espanya hi ha famílies amb quatre o cinc persones apuntades a l'atur que reben les peonades i treballant vint dies a l'any ja no busquen feina. Aquesta política no és la solució.

La marginació a Europa tampoc és tolerable. Hi ha una societat opulenta que tolera aquestes fractures socials, com deia el president Chirac en el moment de la seva elecció. Quan se celebren comicis aquest problema es polititza, es denuncia, però en el cas de Chirac tres mesos després de ser elegit ja no es va preocupar més de les fractures socials. El problema és l'Europa a dues velocitats que s'està construint.

El problema de la tercera edat ofereix la perspectiva d'una immensa borsa de treball, de creació de noves professions per atendre aquest sector social en constant creixement i que presenta una problemàtica específica arreu d'Europa.

—Què creieu que cal fer en el problema de Kosovo, quina pot ser la solució a aquest conflicte?

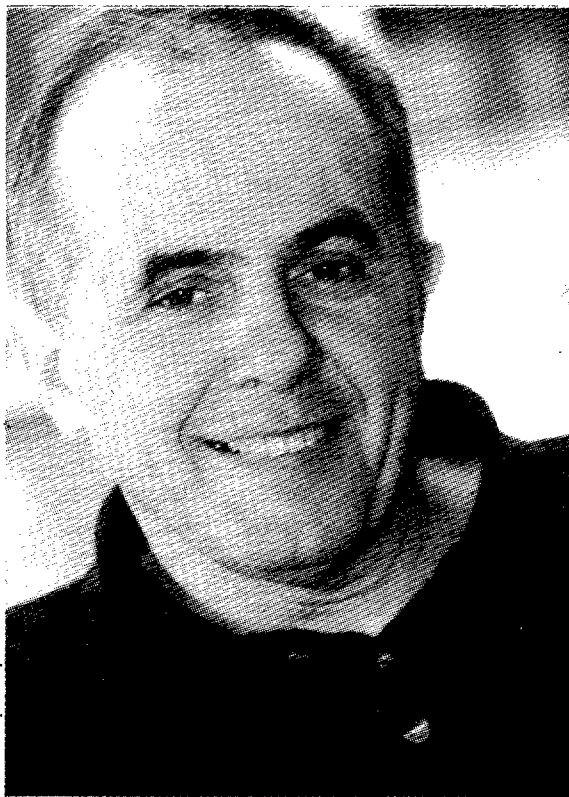
—És evident que s'ha de dialogar, que qualsevol possibilitat d'evitar que hi hagi més morts s'ha d'aprofitar però el problema és que ja fa temps que s'han donat moltes oportunitats, que s'ha intentat una i altra vegada el diàleg. Europa hauria hagut d'actuar el 1933 per aturar Hitler i com que no ho va fer es va arribar al 1939 amb l'esclat de la Segona Guerra Mundial. És el mateix que ha passat ara. S'hauria

d'haver actuat el 1988 dient que no es pot permetre iniciar campanyes xenòfobes des dels mitjans de comunicació, perquè això és nazisme i el nazisme no es pot permetre. Aquesta és la gran importància que tenen aquestes eleccions perquè defensem que hi hagi un autèntic poder a Europa, que es deslligui de la dependència estricta dels Estats Units. Hi ha la necessitat d'un exercit europeu que amb l'autorització del Parlament Europeu i de l'ONU pugui actuar com a força de dissuasió.

El dret a l'autodeterminació

—Quines noves propostes dirigiu al poble català en aquesta campanya?

—Una de les propostes específiques d'ERC-Els Verds és que el dret d'autodeterminació ha de ser reconegut com un fet bàsic. Al costat dels drets individuals, dels drets socials, hi ha d'haver uns drets col-

Miquel Mayol

lectius, uns drets nacionals que han de ser reconeguts. Aquests drets nacionals, democràticament expressats a través d'un procés d'autodeterminació, d'un referèndum, volem que constin en la futura Constitució europea. Hi ha nacions que viuen, nacions que neixen, nacions que moren, i els estats volen impedir aquest procés normal i vital. Un exemple el tenim en el cas de Còrsega. Vulgui o no vulgui el Consell Constitucional francès, Còrsega és un poble per raons històriques, perquè vol ser una nació.

Per evitar conflictes inútils és important fer una tasca pedagògica d'àmbit europeu i crec que el Parlament Europeu pot

perfectament servir per a això. Hi ha molts polítics que poden acceptar aquest plantejament, els que menys són els francesos i els espanyols. A la nostra coalició hi ha el compromís de formar un grup parlamentari propi (el mínim són setze diputats), l'Aliança Lliure Europea, amb escocesos, gal·lesos, flamencs...

Un programa de mínims

—En aquestes eleccions hi ha unes aliances contra-natura ja que ERC va juntament amb el PNB, que és un partit democratacristià, mentre que, per exemple, els socialistes mallorquins del PSM van amb CiU.

—Les llistes són per a tot l'Estat i això obliga als partits nacionals a fer aliances. A vegades poden ser sorprenents, no corresponen massa a l'ideologia dels partits que s'ajunten. Cal recordar que des del 1989 tenim una aliança amb Eusko Alkartasuna, amb qui ens vam presentar conjuntament, som afins ideològicament. Ells han pactat a Euskadi amb el PNB i nosaltres no teníem més remei que acceptar aquesta aliança. Malgrat tot, vam posar determinades condicions. Vam dir: nosaltres no podem anar amb Unió Valenciana ni amb el Partit Aragonès Regionalista, com va fer el PNB a les anteriors europees. A la coalició anem amb un programa de mínims que ens unirà en el Parlament Europeu. Ara bé, sobre les qüestions socials cadascú seguirà les seves orientacions.

Aquests partits (PNB i EA) han governat amb l'esquerra, amb el PSOE, i han signat el Pacte de Lizarra amb Izquierda Unida. Per la seva banda, Unió Mallorquina, al Consell Insular, està governant amb l'esquerra. A vegades, des de l'esquerra, ens retreuen aquesta aliança, però els mateixos que ens critiquen són els primers a aliar-se quan els convé i sense l'excusa de la necessitat davant una llista estatal i no nacional. L'important és que la coalició la formem partits que estem per l'autodeterminació.

«No parlaré ni francès ni espanyol»

—Quina política d'imatge i d'informació pensa dur a terme al Parlament Europeu respecte al fet nacional català?

—En el Parlament Europeu no es pot utilitzar el català perquè no és llengua oficial reconeguda però no penso fer servir ni el francès ni l'espanyol, parlaré en anglès o en italià, per mostrar amb el fet lingüístic que no hi ha cap raó perquè el català no sigui reconegut com a llengua de treball a nivell europeu. Sobre la qüestió nacional pensem en la possibilitat de constituir un intergrup dins del Parlament per trobar un suport a la nostra problemàtica.

Antoni Reig

societat

**Òptics x Món
proporciona
ajuda
oftalmològica
a la població
més desvalguda**

Obrir els ulls a les necessitats dels refugiats bosnians

TERRASSA.— La percepció que tenim de la realitat sembla que passa pel filtre dels mitjans de comunicació, que ofereixen flaixos d'actualitat, que desapareixen del nostre record al

cap del temps. Els drames, però, continuen vigents, més enllà del ressò mediàtic. Bòsnia exemplifica molt bé aquesta situació. El país continua necessitant ajuda. L'organització no

governamental Òptics x Món ha dut a terme un projecte d'ajuda a aquest país, amb la posada en marxa dels estudis d'òptica tècnica que es faran a Tuzla.

Foto: Desirée Nibó

Els professors bosnians impartiran classes d'òptica tècnica a Bòsnia i Hercegovina.

Bòsnia també vol ajuda

Solejman Tuica és un dels professors que han realitzat l'estada formativa a Terrassa. Va parlar sobre la situació que viu Bòsnia avui dia. «El meu país està molt malament i, per tant, té demandes en tots els aspectes. Als Balcans sempre es volen arreglar les coses amb les guerres, però només s'hi aconsegueix la destrucció», va manifestar Tuica. El professor va definir la gent de Bòsnia com un poble molt ric interiorment, amb una gran capacitat de treball. Tot i la confluència de diverses cultures i ètnies, ell creu en la possibilitat d'una convivència pacífica.

Bòsnia pateix una greu crisi econòmica i una situació de pobresa. A més, la guerra de Kosovo i l'ocupació del territori per part de l'OTAN provoquen molta inestabilitat i incertesa en tota la zona dels Balcans. El projecte d'Òptics x Món és valorat molt positivament per aquest professor bosnià. «Al nostre país li falten molts estudis i, sobretot, que l'alumne pugui relacionar-se amb l'exterior, conèixer els costums de la gent d'altres llocs», comenta Tuica. Aquesta experiència dels nous estudis d'òptica repercutirà molt positivament sobre la població bosniana, ja que oferirà la possibilitat de crear llocs de treball a la indústria oftalmològica per a molts joves que es troben a l'atur.

L'Escola Universitària d'Òptica i Optometria de Terrassa ha vist com recentment cinc professors bosnians s'han passejat per les seves instal·lacions. La raó era la següent: aquests docents havien vingut a preparar-se per impartir les classes de la nova especialitat d'òptica tècnica a Bòsnia i Hercegovina, que començarà el proper setembre a l'Escola de Medicina de Tuzla.

Aquest projecte, que es va presentar en una roda de premsa el 17 de maig a l'Escola Universitària d'Òptica i Optometria de Terrassa, s'ha dut a terme gràcies als esforços de l'organització no governamental Òptics x Món, amb la col·laboració d'altres entitats, com la Universitat Politècnica de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya.

Òptics x Món ja fa uns quants anys que treballa en accions de cooperació amb els refugiats bosnians. Aquesta entitat s'ha desplaçat des de l'estiu del 1997 a diferents poblacions on ha atès les necessitats oftalmològiques de la pobla-

ció refugiada, hi ha fet revisions i ha repartit material òptic recollit en diferents campanyes ciutadanes. Anna Rius, presidenta d'Òptics x Món, va constatar que «aquest projecte neix de la il·lusió de poder ajudar un poble que ha estat castigat per un conflicte duríssim, tot atenent les necessitats oftalmològiques de la població, que són moltes».

A Bòsnia i Hercegovina no existeixen estudis d'òptica i optometria. A causa de la guerra, fa sis anys que no es forma cap especialista dins d'aquest camp, i és palès l'endarreriment que pateix aquest país respecte de la resta d'Europa en aquest àmbit. Durant l'estada de cinc dies que van realitzar a Terrassa, els professors bosnians van rebre una preparació i formació adient que els permetrà exercir la docència en els futurs estudis d'òptica tècnica a Tuzla. Els nous estudis permetran un desenvolupament que revertirà positivament en avenços per a la societat de Bòsnia.

Gerard Redó

Un brindis per la vida

Foto: Josep Masip

BARCELONA.— Per dotzè any consecutiu, la Fundació Privada Amics de la Gent Gran va celebrar, el 22 de maig passat, al vestíbul de l'Estació del Nord, la Festa de la Privamera. Una iniciativa adreçada a totes aquelles persones grans mancades d'afecte que viuen soles a Barcelona i que són ateses durant l'any

per sis-cents voluntaris. Els avis que atén la fundació tenen una mitjana de 85 anys, no tenen família o aquesta no se'n fa càrrec, pateixen greus problemes físics i/o psíquics i viuen en situació d'aïllament i solitud. Per a molts d'ells, aquesta festa va suposar sortir de casa per primer cop després dels mesos d'hivern.

**CASA
GAY**

**MÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT
CONGRESSOS I REUNIONS**

L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31- Fax: 412 44 55

Canvi de mil·lenni: pors infundades?

■ Conferència a l'entorn de les «profecies» apocalíptiques

BARCELONA.— Tothom ha sentit algun cop les exclamacions visionàries sobre el canvi de segle i de mil·lenni. Seria erroni amagar l'existència de grups de gent que viuen amb ansietat i temor apocalíptics,

esperant que la nit del 31 de desembre del 1999 a l'1 de gener del 2000 es produeixin grans cataclismes. De versions, n'hi ha per a tots els gustos. Però, què s'amaga darrere d'aquest moment tant especial com és el

canvi de mil·lenni? Per parlar d'aquest tema, el Club de Debat Història i Vida va organitzar el 13 de maig passat un col·loqui a la sala d'actes de l'Institut Català de la Mediterrània.

«Hi ha una banalització comercial al voltant de la fi del mil·lenni. Aquest s'ha convertit en un esdeveniment mediàtic» va expressar Salvador Giner, catedràtic de Sociologia a la Universitat de Barcelona. El tema a tractar presentava diversos aspectes. Per començar, hi ha la divisió d'opinions sobre quan comença el segon mil·lenni: l'1 de gener del 2000 o bé just un any més tard. Per tant, aquí ja es presenta la primera discrepància de base.

«A Occident, comencem a comptar la nostra era a partir del naixement de Jesucrist, l'any 1. Això no obstant, el Senyor va poder néixer entre el 6 aC i el 6 dC», va argumentar Mn. Josep Maria Rovira Belloso, professor emèrit de Teologia. Així doncs, no podem afirmar amb seguretat que l'any 2000 faci realment dos mil·lennis del naixement de Crist.

Durant el col·loqui es va ressaltar la idea que alguns moviments sectaris situen la fi del món al 2000, però que no poden precisar quan s'esdevindrà exactament. «Parlar de cataclismes en el canvi de mil·lenni no té sentit, perquè al món hi ha dates diferents. Els jueus es troben actualment als voltants de l'any 5750, i els musulmans al 1450», va afirmar Josep Català, periodista científic.

Moviments mil·lenaristes

Tots aquests opuscles de gent que espera i vaticina l'arribada de la fi de la humanitat en

Els ponents van debatre la qüestió dels moviments apocalíptics de finals de segle.

dates properes provenen de la tradició mil·lenarista, que va sorgir a Europa als voltants de l'any 1000, quan la població pensava que aquesta seria la data de la vinguda definitiva de Crist al món. Lluís Calvo, antropòleg de la Institució Milà i Fontanals, va explicar que «aquests grups apareixen en el canvi de mil·lenni, entre el caos i el cosmos, el bé i el mal, el sagrat i el profà». El debat, moderat pel periodista Josep Cuní, va comptar amb la col·laboració de COMRàdio, la revista *Història y Vida* i l'Institut Català de la Mediterrània. (G.R.)

Foto: Josep Masip

El Maresme, punt de partida de «La carta de la Pau, dirigida a l'ONU»

Sota el títol *Desenvolupem la pau al Maresme* es va inaugurar a la Sala d'Actes de PROCUMAR (Antic Club Nàutic), un cicle de conferències que tracten sobre la pau des de diferents àmbits i disciplines i punts de vista.

El Maresme és la primera de les 41 comarques catalanes a celebrar actes de sensibilització per la pau. El Consell Comarcal sosté la iniciativa, aollint-se a la campanya «Desenvolupem la Pau al Maresme» i s'encarrega de coordinar i difondre el cicle de conferències que es fan a la comarca.

La carta de la pau és una iniciativa nascuda a Barcelona en el si de dues entitats culturals barcelonines: la Universitat Albertiana Interdisciplinària i l'Àmbit d'Investigació i Difusió Maria Corral.

La carta conté 10 punts que volen contribuir a la superació dels obstacles que impedeixen assolir la pau, alhora que assenyalin uns fonaments sòlids sobre els quals construir-la.

Signada solemnement a la Ciutat Comtal el 22 d'abril del 1993 al Centre d'Art Santa Mònica, després, moltes altres ciutats de més de 80 països dels cinc continents s'hi han

sumat. La Carta de la Pau dirigida a l'ONU és un document que té el suport de la Unesco i està apadrinat pel Principat d'Andorra. Ha estat subscripta per personalitats del món de la cultura, de la universitat, l'art, la indústria i altres sectors de la societat. I d'altra banda, el 20 de maig va tenir lloc a l'Hotel Ritz el col·loqui Sopar Hora Europea, organitzat per l'Àmbit d'Investigació i Difusió Maria Corral, que va tractar el tema de *Qüestions entorn a la globalització*. L'acte va analitzar quins són els reptes que planteja aquesta globalització per a la consecució de la pau mundial. «La globalització pot comportar l'aparició d'uns fonamentalismes emergents, fruit de la necessitat d'una identificació nacional, religiosa, cultural o personal», va manifestar Joan Costa, doctor en Ciències Polítiques i en Sociologia. Per la seva banda, Jordi Cussó, director de la Universitat Albertiana, es va mostrar escèptic davant d'aquest fenomen i va dir que «quan tothom pugui ser tractat com a ésser humà en qualsevol part del planeta, podrem parlar amb més propietat de la globalització». (C.C.)

ATENCIÓ ANUNCIANTS

Ingredients per fer un bon anunci publicitari

- ✓ Poseu un anunci a les fitxes de "Les Receptes de la Tieta Montserrat".
- ✓ Cada setmana us veuran més de 40.000 persones.
- ✓ El vostre anunci **no té data de caducitat**. Les fitxes es guarden temps i temps.
- ✓ Un preu realment econòmic: només 10.990 ptes.

cultura

Montserrat, a l'abast de tothom

■ Presentació de la pàgina web del monestir

BARCELONA.— Si voleu saber com viu un monjo de Montserrat, com demanar informació sobre l'Escolania o què cal fer per ser escolà, ara és infinitament senzill. Només us cal entrar a la pàgina web del monestir de Montserrat (www.abadiamontserrat.net). S'hi pot trobar tot tipus d'informació sobre l'abadia, distribuïda en tres grans blocs: espiritualitat, cultura i natura. El 19 de maig es va presentar al Palau Robert de Barcelona la pàgina web i una nova guia oficial del santuari i del parc natural. A la presentació hi va assistir l'abat de Montserrat, Sebastià M. Bardolet.

L'abat de Montserrat, Sebastià M. Bardolet, va afirmar que la pàgina web «a part de ser una eina útil per trobar informació, horaris, activitats o itineraris per la muntanya, és molt important perquè vol acostar a la gent que s'hi connecti els valors perennes del món espiritual en què creiem».

El pare Joan Vinyeta, cap de premsa del monestir, va mostrar tots els apartats de la pàgina web de manera didàctica i entenedora, a través d'una pantalla ge-

gant per on va «navegar». Vinyeta va dir que «aquesta nova eina per conèixer la realitat de Montserrat ens permetrà arribar als catalans i a aquells que des d'arreu del món vulguin conèixer el missatge espiritual i cultural que es vol donar des de Montserrat». També va explicar que «a través de diversos itineraris, el navegant pot descobrir des de la realitat de la vida monàstica fins a les properes actuacions de l'Escolania de Montserrat. A més, i amb la finalitat de facilitar l'accés

Foto: Edu Miera Mas

L'abat de Montserrat, Sebastià M. Bardolet.

al santuari, hi estan detallats des dels horaris dels trens fins als telèfons per reservar allotjament a les cel·les o al 'Hotel Abat Cisneros».

Durant l'acte, també es van presentar dues guies de Montserrat: la *Guia Oficial de Montserrat*, escrita pel P. Jordi Molas, monjo de Montserrat, i editada per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, i la *Guia del Museu de Montserrat*, amb text del P. Josep de Calassanç Laplana i de Teresa Macià, directora i conservadora del museu. En la primera s'explica la història del monestir i la realitat cultural

de Montserrat, així com diversos itineraris pel parc natural. En la segona, concebuda per ajudar el visitant a recórrer adequadament el museu, es presenten les diverses col·leccions que hi conté: arqueologia de l'Orient bíblic, iconografia de la Mare de Déu de Montserrat, orfèbreria religiosa, pintura antiga (segles XIII-XVIII) i pintura i escultura modernes (segles XIX-XX). Les dues guies han estat editades en diverses llengües: català, castellà, anglès, italià, francès, alemany, rus i japonès.

Marta Puyol

**Coneixeu
publicitat
més llaminera i
saborosa que posar
un anunci a
"Les Receptes
de la Tieta
Montserrat"?**

**Truqueu al telèfon 934 905 988
i us n'informarem.**

Montserrat per dins

Gràcies a la pàgina web de Montserrat, es pot conèixer com és la jornada diària d'un monjo de Montserrat. Per exemple, es lleva a les sis del matí i va a matines, que és la pregària que marca l'inici del dia. També se'n explica que les matines són una pregària de vigília que es fa quan encara no ha sortit el sol i en la qual es duu a terme una recitació de salms i una escolta meditativa de dues lectures. Dura entre 40 i 50 minuts. Els monjos dinen a dos quarts de dues durant mitja hora, i ho fan en silenci. Un silenci que només és trencat per la lectura d'un fragment de la Bíblia i d'un llibre prèviament escollit. Perquè, a més del cos, sigui alimentat l'esperit.

Camins de fe

MADRID.— Juan José Sanz Jarque, rector de la Universitat d'Àvila, va presentar recentment el seu darrer llibre, *De mar a mar*, on explica el pelegrinatge que va fer a Santiago de Compostel·la en l'Any Sant del 1993, des de Tarragona fins a Finisterre. L'autor, que va trigar setanta-cinc dies a completar el recorregut, recull en aquest volum cadascuna de les jornades del trajecte. (C.C.)

Formació en els valors

BARCELONA.— Els dos volums de la col·lecció *Valors per Viure*, editats per la Federació Catalana de Voluntariat Social, presenten de manera didàctica i vivencial vint valors amb l'objectiu de ser treballats amb els joves i els adolescents. Són uns llibres que estan especialment adreçats a educadors en el sentit més ampli de la paraula, és a dir, pares, mestres, professors, monitors d'esplai, etc. (C.C.)

Exposicions

Miquel Àngel Codina

«Nen malferit i moribund trobat per un soldat nord-americà a les muntanyes de Saipan» (1944).

L'essència del llenguatge fotogràfic

El Museu Nacional d'Art de Catalunya dedica fins al 13 de juny una exposició antològica al fotògraf nord-americà W. Eugene Smith (Wichita, 1918 - Tucson, 1978), que inclou 185 fotografies seleccionades pels comissaris de la mostra, Pierre Bonhomme i Gilles Mora. Smith va desenvolupar el seu treball dins del periodisme fotogràfic, però tota la seva obra traspasa els criteris habituals d'aquesta professió, ja que sempre va intentar aconseguir l'equilibri just entre el realisme documental i la construcció estètica de la imatge. Segons ell, les fotografies no eren uns simples documents gràfics, sinó l'expressió d'una experiència moral i visual, d'una actitud humanista i crítica.

Són cèlebres els seus treballs fotogràfics com *Spanish Village* (1951), sobre Deleitosa, un poble d'Extremadura, que és un testimoni memorable de l'Espanya miserable i endarrerida de l'època o *Minamata* (1971-75), un llogarret de pescadors situat a l'illa Fyushu, al Japó, que va patir

un enverinament a causa dels residus de mercuri abocats per una fàbrica. Eugene Smith fa servir el joc de la llum i les ombres i l'ennegritament voluntari de les còpies per donar a imatges tan colpidores com *La vetlla* i *Tomoku Uemura a la seva banyera* un vessant metafòric, el de la mort.

Durant la Segona Guerra Mundial, Smith va fer de corresponsal de guerra. El punt de vista que adoptava a les seves fotografies era el d'un combatent més. *Nen malferit i moribund trobat per un soldat nord-americà a les muntanyes de Saipan* (1944) n'és un exemple modèlic. També va fer retrats de personatges famosos, com Tennessee Williams, Frank Sinatra o Charles Chaplin.

W. EUGENE SMITH

Museu Nacional d'Art de Catalunya
Palau Nacional
Parc de Montjuïc - 08038 Barcelona

El receptacle de la sociabilitat

Aquesta mostra analitza el fenomen de la recuperació dels espais públics de les ciutats que, des dels anys vuitanta, es produeix a molts països europeus. L'espai públic es va crear per esdevenir el lloc de l'assemblea, del mercat, de la festa, de la justícia, del teatre, del treball, del joc, de la trobada, de la conversa, de la religió, de la música, etc. Encara avui dia és el receptacle de la sociabilitat, allà on tenen lloc la comunicació i l'intercanvi. L'exposició, que es pot visitar fins al 20 de juny, acull el treball fet a diferents ciutats

europees (Barcelona, Berlín, Düsseldorf, Madrid, Marsella, Nantes, Oviedo, París i Torí, entre d'altres) per tal de millorar la qualitat de l'espai públic urbà.

LA RECONQUESTA D'EUROPA.
ESPai PÚBLIC URBÀ (1980-1999)

Centre de Cultura Contemporània
de Barcelona
C/ Montalegre, 5 - 08001 Barcelona

Plaça Trascorrales (Oviedo), després de la remodelació del centre històric.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Lord Byron, poeta

Amb motiu de la inauguració d'un monument al poeta lord Byron, realitzat per Thorvaldsen, Itàlia va emetre aquest segell el 1959. La seva numeració del catàleg Yvert és la 787. George Gordon Noel —més conegut com a lord Byron— (Londres, 1788 - Mesolóngion, 1824) va estudiar a Harrow i a Cambridge. El 1798 va heretar del seu oncle el títol de lord, cosa que li va permetre entrar a l'aristocràcia. Algunes de les seves obres són: *Pelegrinatge de Childe Harold*, *La infidel*, *El corsari*, *Don Juan* i *El setge de Corint*. A Venècia va escriure *Manfred*, un drama amb notables influències del *Faust*, de Goethe. Va ser membre del Comitè per la Independència de Grècia i va participar en la lluita per aquesta causa. Poeta rebel i d'una extraordinària sensibilitat, ha esdevingut el prototipus de l'individualisme romàntic.

Joan Miró a la Fontana d'Or

GIRONA.— La Fundació Caixa de Girona ha aplegat 27 peces de Joan Miró (vint obres sobre paper o cartró i set escultures) que es poden visitar fins al 30 de juny a la Fontana d'Or, un edifici que començarà reformes a l'estiu per suprimir les barreres arquitectòniques. Girona, París i Zuric serà l'itinerari que seguirà l'exposició. Cal destacar el conjunt escultòric i, molt especialment, *La boulangerie* (1970). Els materials usats prove-

nen de deixalles. El catàleg de la mostra recull les paraules de Jacques Dupin que es fan ressò de Picasso: «Jo no busco, trobo». Les obres sobre paper i cartró són pintures, dibuixos, guaixos i altres composicions creades entre el 1949 i el 1979. Les obres procedeixen majoritàriament de la família de Miró i també de col·leccions privades i d'algun museu.

Miriam Díez Bosch

És possible el diàleg amb la consciència?

En realitat, *El intocable* no és altra cosa que el diàleg interior simulat d'un espia que ha traït la pàtria. Bainville ha volgut penetrar en el cor —i en la vida— del famós Sir Anthony Blunt, assessor artístic de la reina d'Anglaterra i agent convicte dels serveis secrets de l'URSS.

Al marge del muntatge que Bainville ha fet per poder presentar Blunt/Maskell en uns cercles artístics i socials de gent que es margina a base de la seva homosexualitat, i de la ingestió abusiva de tota mena de begudes alcohòliques, és important poder aproximar-se al que serien els conflictes de consciència. La dialèctica entre l'ideal de societat igualitària i la vivència constant de l'elitisme en uns grups on, en teoria, tan sols importa l'estètica.

Els conflictes que sorgeixen a través d'aquesta

John BAINVILLE,
El intocable.
Anagrama, Barcelona 1999, 428 pàg.

confessió simulada de Maskell obren panorames que van molt més enllà de la novel·la d'acció senzilla. Estem avesats a novel·les d'espionatge en què el més destacat és l'argument complicat de qui

s'ha d'enfrontar amb una sèrie interminable de dificultats per arribar a obtenir el que vol. Maskell, més que actuar, pensa. I recorda les situacions en les quals s'ha trobat, i els moments en els quals, a causa del seu contacte amb una potència que en realitat no li agrada gens, es veu obligat a la traïció immediata, al servei del que creu que són els ideals més impor-

tants. I l'autojustificació no és el que preval.

Bainville ho ha exposat tot amb vigor, servit per una traducció molt bona de Juan Antonio Molina Foix. Tot i que moltes vegades sigui a costa de sentir-se atrapat per l'anar i venir dels vaivens de la vida i de l'aprehensió de les situacions i de les persones, entrem en aquest conflicte de consciència, en el qual, sense voler-ho, necessitem prendre-hi part. Però es tracta de conflictes de saló, amb molt d'esnobisme aparent, quan en realitat hi ha moltes vides en joc darrere de les informacions que pot donar l'«espia».

Preocupa veure que aquests ambients acaben sent sòrdids, perquè se suposa que tot es fa per un ideal, i s'acaba comproment les persones d'una manera massa cega.

Si volem conèixer l'ambivalència d'una consciència arrossegada pel remolí dels compromisos que comporta una vida tan exposada a l'experiència dolorosa de la soledat, del desarrelament, del risc aparentment inútil, podem llegir Bainville.

En aquesta novel·la no cal buscar-hi entreteniment, ni, per descomptat, acció, però sí que ens situa davant dels drames d'una consciència que només vol servir un ideal, i que s'adona que la utopia és un somni impossible que es converteix en un malson. El que té Maskell degradat i abandonat de tothom.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

«La sardana que envolta el món»

Hem rebut una informació detallada dels preparatius per celebrar, el dia 20 de juny, el Dia Universal de la Sardana, la gran manifestació internacional «La sardana que envolta el món». La idea és formar, a l'estil d'aquestes cadenes humanes amb les quals els pobles d'arreu expressen el seu rebuig a la guerra i la violència, una anella sardanista que envolti el món. La sardana és la dansa que acull tothom sense analitzar-ne ni la raça, ni la posició social ni la tendència política.

La idea és que aquesta concentració es faci al migdia del 20 de juny, tot i l'inconvenient dels canvis d'horari que es registren a la terra, a causa de la seva rotació. Però, aquest problema el resol l'Associació Conèixer Catalunya.

En aquests moments hi ha unes setanta poblacions adherides al projecte, pertanyents a tots els punts de Catalunya, Andorra i la Catalunya Nord. També hi ha una llista de 52 grups participants repartits arreu del món: l'Argentina, Bèlgica, Bolívia, França, Austràlia, Holanda, l'Índia, Xile, la Xina, etc., amb

entitats com Casa Nostra de Suïssa, Associació d'Amistat Japonesa amb Catalunya, Casal dels Catalans de Califòrnia, Casal Català dels Països Catalans de Toronto, o el Casal Català d'Escòcia, per citar-ne algunes.

A pesar d'aquesta llista tan optimista es demana la màxima participació, principalment per a aquells nuclis de Catalunya que el dia 20 tinguin prevista una activitat sardanista i encara ho s'hagin posat en contacte amb l'organització. La participació és molt senzilla i fàcil.

Per posar-vos en contacte amb l'organització:

Personalment, cal dirigir-se a la Rambla de Catalunya, 15, cantonada Gran Via de Barcelona.

Per correspondència, la mateixa adreça amb el codi postal 08007.

Per telèfon, al número 934 125 733.

Per fax, als números: 933 177 543 i 933 170 585.

Per ordinador, a través de l'e-mail accat@ctv.cs.

Josep Ventura

COMPREM - GESTIONEM

Quadres - Mobles - Antiguitats -
Argent - Ceràmica - Pisos sencers

Tel. 934 876 886 - c/ València, 248
08007 Barcelona

**Aquest espai val 4.925 ptes.
+ 16% d'IVA.**

**Assessorament publicitari
personalitzat.**

**Tel. 934 905 988
Fax 934 902 035**

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadades per sempre, i per convalescències. Poques places.
Tel. 427 44 53.

BALCLI'S
SALA DE SUBASTAS

DES DE 1979

**932 175 607
932 377 663**

COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS AL COMPTAT

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

**VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA**

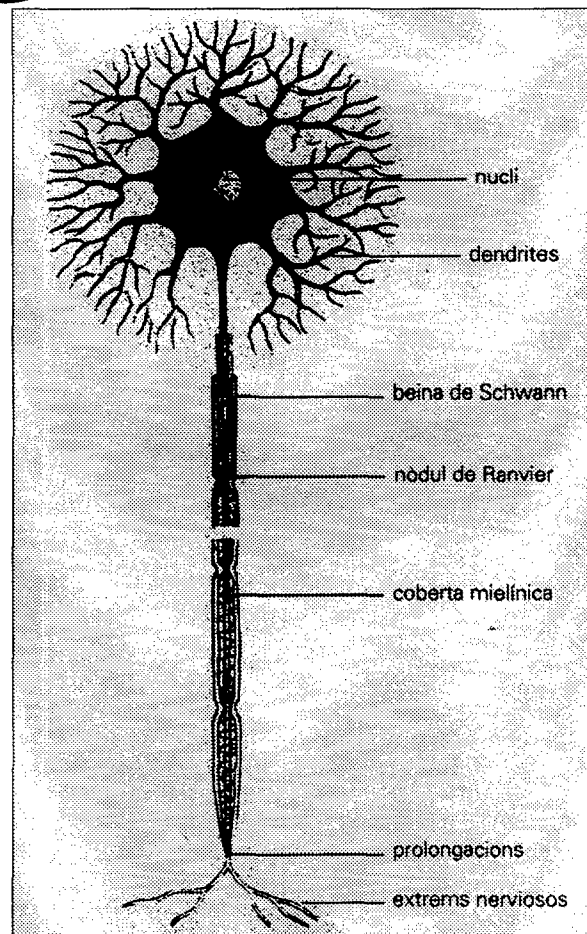
**VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARROQUIES**

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

Les cèl·lules nervioses poden renovar-se

Era gairebé un dogma científic. Les cèl·lules del teixit nerviós, les neurones, en l'ésser humà, després d'haver nascut o almenys a partir d'un o dos anys d'edat, no es poden renovar. Per què? La raó semblava clara i indiscutible: les neurones no tenen *centríols*, que són els orgànuls cel·lulars que dirigeixen la mitosi a l'hora de duplicar-se una cèl·lula. Per consegüent no es poden dividir. El nombre de neurones que teníem acabats de néixer o poc després ja no augmentaran més. Només en perdrem (els que passem dels seixanta anys a raó potser d'unes tres-centes mil diàries). A més, la neurona és una cèl·lula molt diferenciada, cosa que també impedeix la seva duplicació (com passa amb les cèl·lules òssies de gent gran que gairebé és impossible que ho facin a causa de la seva diferenciació).

Això és el que es deia fins ara. Però heus aquí que de cop ha sorgit una sorpresa: un equip de suecs i nord-americans dirigit per Peter S. Erikson han publicat a *Nature Medicine* (núm. 11, 1313, 1998) un article explicant que en fer l'autòpsia de cinc pacients morts de càncer, d'edats entre 57 i 72 anys, han trobat en el seu hipocamp (regió encefàlica situada a la part inferior del cervell) neurones que contenien mol·lècules de BrdU (bromodeoxiuridina, fàrmac que havien rebut per a fins diagnòstics en injecció intravenosa), i com que només en cas de renovació cel·lular el BrdU pot entrar en la cèl·lula, sembla demostrar això que, en aquesta regió cerebral, hi havia hagut duplicació de neurones, i amb un ritme de més de 500 per dia. No és gaire, però fa pensar. Els autors diuen que tanmateix no han pogut demostrar que les noves neurones siguin funcionals. Resta obert un nou camp a la investigació. Si es pogués trobar la manera d'accelerar la renovació neuronal potser tindríem un remei per a la demència senil...

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat d'Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'electricitat i els homes que l'han investigada

Després d'haver demostrat J. J. Thomson, el 1897, que els raigs catòdics eren un flux de partícules carregades d'electricitat negativa, restava encara una altra qüestió a resoldre per conèixer millor com eren aquestes partícules que des d'ara s'anomenen electrons, segons el nom proposat per Stoney el 1891; era la de trobar quina quantitat d'electricitat transporten. Cal dir que, a més, havia calculat J. J. Thomson el valor del quocient *e/m*, relació entre la càrrega elèctrica i la massa de cada electró, però de trobar el valor d'aquestes dues magnituds per separat, no se n'havia sortit. Doncs bé, això no trigà a ser calculat per obra d'un físic americà que va fer servir un mètode ben curiós. També val la pena conèixer-lo.

Robert Andrews Millikan
(1868-1953)

Va néixer a Morrisson (Illinois), però es va graduar a Maquoketa (Iowa). No demostrà, de moment, tenir afany de fer progressar la física, ja que es posà a fer-ne simplement de professor a Oberlin des del 1891, sense cap interès per la investigació. Però el 1894 decidí venir a Europa a perfeccionar-se en el seu estudi a Göttingen i a Berlín, i després n'obtenia el doctorat per la universitat de Columbia el 1895. I si bé, de moment, continuava dedicat a la docència no universitària i fins i tot escriu llibres de text de segon ensenyament, que tenen força acceptació, aviat serà una altra cosa:

El 1900 li oferiren una plaça de professor de física a la universitat de Chicago. I ara sí que començarà una notable labor de recerca, principalment en el camp de l'electricitat. El seu èxit més espectacular va ser la mesura que obtingué, el 1911, de la càrrega elèctrica de l'electró, cosa que hem d'explicar amb detall. Però la seva personalitat científica d'investigador no es reduí a això i prou. Entre altres coses va

27 Robert A. Millikan obté el valor de la càrrega d'un electró

verificar l'equació d'Einstein respecte de l'efecte fotoelèctric, va avaluar la cèlebre constant de Planck *h*, va estudiar la descàrrega elèctrica en gasos enrarits i va fer encara altres troballes que no detallem. La seva celebritat va créixer quan es dedicà, a partir del 1918, a l'estudi de les «radiacions de gran altitud», que havia descobert Victor F. Hess (1883-1964) el 1911. Va ser Millikan qui anomenà «raigs còsmics» aquestes misterioses radiacions, que és el nom amb què es designen ara. Amb l'ajuda d'avions i globus, i després, per escatir a quina profunditat arribaven els raigs, enfonsant instruments al fons de llacs amb l'ajuda del seu alumne Carl D. Anderson (1905-1991), obtingué resultats importants sobre aquesta radiació tan energètica i complexa.

Millikan va creure durant molt de temps que aquells enigmàtics raigs còsmics es componien originàriament de radiacions electromagnètiques de molta més energia que els raigs X. Però no tenia raó del tot. Ara sabem que les ones electromagnètiques no en són el component més important, sinó que els raigs còsmics *primaris* fonamentalment són partícules —protons, sobretot, amb alguns nuclis d'heli o d'altres àtoms més pesants— i no simples ones, que només hi entren secundàriament. A més, el nostre home fins i tot va voler-ne fer una interpretació: segons ell, eren radiacions que s'originaven als confins de l'univers i procedien de la matèria que hi estava naixent. Eren com un «crit de naixement» de la matèria. I hi donava un significat religiós. Com que Millikan era profunda-

ment creient, sempre va lluitar per demostrar que fe i ciència es concilien. I en aquest punt deia que els raigs còsmics demostraven que el Creador continuava «treballant» ja que s'hi veia l'evidència de com creava nova matèria.

Obtenció del valor de la càrrega d'un electró

Per a la nostra història el que ens interessa més és com s'ho va fer per aconseguir mesurar la petitíssima quantitat d'electricitat que transporta un electró. La seva idea, en un principi va ser la següent: polvoritzar aigua fins a reduir-la a finíssimes gotetes, visibles només al microscopi, i després introduir-hi raigs catòdics, és a dir, un flux d'electrons, i observar les quantitats d'electricitat que rebien aquelles gotetes. Això era el 1906. No se'n va sortir. Es trobava amb la dificultat que l'aigua s'evaporava tot seguit i no podia aplicar-hi cap mesura fiable.

Aleshores el 1911 se li ocorregué provar de repetir l'experiment amb oli mineral. I la cosa va resultar! La finíssima polvorització de l'oli era introduïda en un recipient que contenia dues plaques metàl·liques ben horitzontals que després electritzava, positivament la superior i negativament la inferior. Com que les gotetes eren tan petites la resistència de l'aire feia que es disposessin amb lentitud, cosa que permetia calcular la velocitat amb què ho feien i deduir-ne la massa. Un cop sabut, doncs, el pes de cada gota, i electritzades convenientment les plaques, hi introduïa

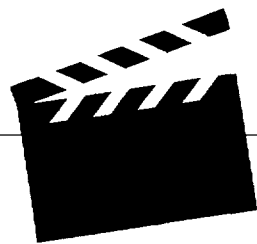
un flux d'electrons i alguns, és clar, s'incorporaven a gotetes. Aleshores quan una gota no queia sinó que es mantenia en l'aire, o bé es projectava cap amunt, vers la placa positiva, podia calcular la quantitat d'electricitat que havia rebut per l'atracció electrostàtica de la placa positiva que contrarestavava o superava la força de la gravetat.

I quin fou el resultat? El càlcul donava que les quantitats d'electricitat que rebien les gotetes eren totes múltiples d'un mateix valor *e*, que també resultava ser el mínim que rebia en algun cas una gota, ja que la força amb què la placa positiva les atreïa sempre era el doble, o triple, o quàdruple de la força mínima que s'hi produïa i que va poder mesurar amb la màxima precisió. La càrrega elèctrica que la causava no podia ser, doncs, altra cosa que la que corresponia a la unitat del flux electrònic, o sigui a un electró sol. No es pot negar que el sistema era ben enginyós!

Com que va repetir l'experiment multitud de vegades i mai absolutament va observar una velocitat de cap gota que correspongués a una fracció d'aquell valor mínim, va poder deduir, amb raó, que era realment el que corresponia a la càrrega elèctrica unitat, és a dir a l'electró. El seu valor era de 1,6 deütril·lionèsimes de coulomb (o sigui $1,6 \cdot 10^{-19} \text{ C}$). Això demostrava definitivament que el flux elèctric no és continu sinó compost de grànuls, que són els electrons. A partir d'aquí es va poder mesurar la massa de l'electró i la dels àtoms. La mesura feta per Millikan va ser de debò de gran importància per a la ciència.

Millikan ve rebre el premi Nobel de Física el 1923 per aquest treball tan meticolosament realitzat i per haver verificat l'equació d'Einstein respecte de l'efecte fotoelèctric. Se'l mereixia. Però encara havia de fer més recerques principalment en l'estudi dels raigs còsmics, com ja hem dit, fins al 19 de desembre del 1953 que va morir a San Marino (Califòrnia).

La claqueta

Emocions musicals

El cinema iranià viu actualment moments d'auge. Els realitzadors Abbas Kiarostami, Jafar Panahi, Majid Majidi i Mohsen Majmalbaf són aplaudits pels seus treballs als cinc continents. Enguany una pel·lícula iraniana —*Children of Heaven*, de Majid Majidi— va ser seleccionada per primer cop per optar als Oscar, dins de l'apartat de millor film de parla no anglesa, un guardó que finalment se'n va endur *La vida és bella*, de Roberto Benigni.

Ara arriba a les nostres pantalles *El silenci*, un film d'una gran riquesa visual i d'un suggeridor al·lègic, on el personatge principal és un nen, interpretat pel jove actor Tahmineh Normatova. Mohsen Majmalbaf és el director, guionista i responsable del muntatge d'aquesta producció cinematogràfica. Cal assenyalar que els infants són una constant en el cinema iranià, atès que un bon nombre de les pel·lícules són produïdes per l'Institut per al Foment Intel·lectual de la Infància i de la Joventut.

El silenci, de tan sols setanta-sis minuts de durada, s'articula, gairebé musicalment, com una bella cantata, on les escasses veus protagonistes conversen i disserten sobre la vida i la felicitat. Un binomi que constitueix la clau d'una acció aparentment mínima, però de la qual brolla tota la complexitat de l'existència de Jorshid, un nen cec de deu anys que viu

Tahmineh Normatova interpreta Jorshid, un nen cec.

amb la seva mare en un poble humil de Tadjikistan i que treballa com a afinador en un taller d'instruments de corda. Tot i que la ceguesa l'impedeix copsar el món ple de colors que l'envolta, l'heroi de la història lluita per tenir una actitud hedonista davant de la vida. Els sons en general i la música en particular esdevindran el fil conductor d'aquesta singular recerca de la felicitat.

Escotar atentament el zum-zum d'una abella, les gotes de pluja quan cauen a terra, el soroll del pa quan es mossega o les melodies d'un músic ambulant són estimulants experiències sensitives que menen Jorshid a un estat de plena serenor, quasi d'èxtasi espiritual. Efíme-

res emocions que l'infant assaboreix intensament gràcies a una oïda molt fina. «Aprofitem l'instant, no tenim massa temps per viure», una estrofa que correspon al recull de poemes *Ruba 'iyyât*, d'Omar Khayyâm, el més important poeta persa, és pronunciada en una de les seqüències inicials de la pel·lícula. Una frase que es convertirà en la font d'inspiració i de conducta per a Jorshid i que té el seu paral·lelisme en el cèlebre *Carpe diem* («Aprofita el moment present»), del poeta llatí Horaci.

Aquesta referència explícita a la consecució de la felicitat contrasta amb la cruesa de la vida quotidiana del jove protagonista. Ell és acomiadat de la feina, ja que la seva passió per la música fa que gairebé cada dia hi arribi tard. Per tal de controlar aquest instint irrefrenable,

el vailet sovint s'haurà de posar cotó a les oïdes. A més a més, Jorshid i la seva mare són desnonats per no poder pagar el lloguer de la casa on viuen.

Un dels grans mèrits de Majmalbaf és que en les seves imatges duu a terme un retrat veraç de l'exploació laboral infantil, alhora que denuncia, d'una manera molt subtil, aquesta injustícia social. Amb tot, no es tracta d'una pel·lícula reeixida del tot. L'elegància en la formulació de les propostes i el lirisme en l'exposició tenen com a contrapartida una limitada inspiració narrativa i una incòmoda tendència a la superficialitat. El resultat és moderadament satisfactori, però s'ha quedat a mig camí del que podria haver estat una pel·lícula esplèndida.

Miquel Àngel Codina

Títol: *El silencio* («Le silence», 1998)
 Director: Mohsen Majmalbaf
 Intèrprets: Tahmineh Normatova, Nadereh Abdelahyeva,
 Golbibi Ziadolahyeva, Hakem Gasem
 Nacionalitat: Iran, França i Tadjikistan

Paraules de cel·luloide

—«Vostè és Norma Desmond! La gran actriu del cinema mut. Vostè era gran!»

—«Sóc gran! És el cinema el que s'ha tornat petit!»

• William Holden (Joe Gillis) i Gloria Swanson (Norma Desmond) a *El crepuscle de los dioses* («Sunset Boulevard», 1950), de Billy Wilder.

• Sinopsi argumental: Norma Desmond, una oblidada estrella del cinema mut que viu amb el seu fidel majordom —que molts anys enrere havia estat el seu marit i el director de les seves pel·lícules (interpretat per Erich von Stroheim)— en una mansió decadent, somia amb el seu retorn a la pantalla, aliena a l'evolució que ha experimentat el cinema. Fugint dels creditors, Joe Gillis, un guionista sense feina es refugia casualment a casa seva i ella el convenç que s'hi quedi per escriure el guió de *Salomè*.

Deu anys d'espectacles per a la mainada

IGUALADA.— Del 27 al 30 de maig es va celebrar la Mostra de Teatre per a Nois i Noies d'Igualada, organitzada per la Fundació Privada Catalana Xarxa d'Espectacle Infantil i Juvenil de Catalunya,

que enguany va arribar a la seva 10a edició. Durant aquests quatre dies més de quaranta-quatre grups van oferir al públic actuacions de tot tipus: teatre, pallasos, música, etc. (C.C.)

Llibres senzills per esdevenir més profunds

Demaneu-los a la vostra llibreria habitual

L' amor per les coses de cada dia fan que la vida quotidiana esdevingui humana i completa.

Petites peces de teatre que reuneixen situacions de convivència d'una família durant els dies del Nadal. Per la seva senzillesa i els seus valors és un recull ideal per al públic més jove.

A la tia Feli li toquen trenta milions a la loteria, i ella decideix donar-los a un orfenat. Però d'això, la seva família no en sap res. Aquesta petita peça de teatre és ideal per ser representada per a un públic juvenil perquè compregui i comparteixi els valors més fonamentals.

El relat d'una noia africana, Mabonga, que per la seva malaltia és convidada a passar uns dies a Lourdes on tindrà lloc un miracle: un miracle en el seu interior.

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 06.00 hores, selecció de música instrumental.
Des de les 06.00 a les 21.00 hores, cada quart d'hora s'emeten informació general, de serveis, d'Església i solidaritat i cultural.
Cada dia, comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Dilluns

- 07.00-07.05 *Mirant Endins* (petit espai de reflexió)
08.00-09.00 *El Primer Cafè* (programa informatiu que inclou una tertúlia d'actualitat). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi* (programa cultural per a tots els públics). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
21.30-22.00 *Cinc Cèntims* (programa d'economia i consum). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazin d'Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
23.00-00.00 *Planisferi* (actualitat del món). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical), a càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Alberto Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimarts

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims*
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (inclou *Mar de Claror*, programa de catequesi)
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou i Imma Matas.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Cita Concertada* (espai per a la conversa). Presentat i dirigit per Helena Garcia Melero.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *En Família* (temes al voltant de la família). Presentat i dirigit per Ester Alloza.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Divendres

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (propostes culturals per al cap de setmana). Presentat i dirigit per Aure Farran i Oriol Garangou
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
21.00-21.30 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
21.30-22.00 *Pentagrama de quatre* (música catalana). Presentat per Xavier Pujol
22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (magazin d'actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (magazin de cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
00.30-01.00 *Fila 7* (selecció de musicals). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Cova de Jazz* (música de jazz). Presentat per Txell Bonet.
01.30-02.00 *De nou n'heu* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La Proroga* (informació esportiva). Presentat i dirigit per Xavier Puig.
21.30-22.00 *Bojos per la Ciència* (tertúlia científica). Presentat i dirigit per Antoni París i Caterina López.
22.00-23.00 *Els Noms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Úbeda i Roger Padollers.
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia i teologia). Presentat i dirigit per Lourdes Vergés i Rogeli Vázquez.
00.00-02.00 *A Cel Obert* (programa de reflexió i pregària). Presentat i dirigit per Montserrat Esteve.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Les etapes més significatives del camí de Santiago emmarquen la informació del programa «Pueblo de Dios», en l'últim xacobeu del mil·lenni.

Desconnexions de Ràdio Estel

Dilluns

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *Una Setmana Més*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dimarts

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *El Tresor de la Història*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dimecres

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *Estels sobre el Principat*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dijous

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *La Taula de l'Evangeli*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Divendres

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.15-22.00 *Senda Sonora*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dissabte

- 09.00-10.00 *Senda Sonora* (repetició)
12.00-12.30 *Una Setmana Més* (repetició)
12.30-13.00 *Diàlegs amb Joan Martí*
21.00-21.30 *Estels Sobre el Principat* (repetició)

Diumenge

- 08.30-09.00 *La Taula de l'Evangeli* (repetició)
18.00-18.30 *Els Nostres Tresors* (repetició)

TELEVISIÓ

Diumenge 6

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
09.30 *Pueblo de Dios*
«El último xacobeu del milenio». Enguany hi ha més pelegrins que mai que fan el camí de Santiago. El 1999 és l'Any Sant Compostel·là últim del segon mil·lenni de l'era cristiana.
10.00 *Últimas preguntas*
10.25 *Testimonio*
10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de la Coral de Guardiola de Guardiola de Berguedà (el Berguedà, bisbat de Solsona), sota la direcció de Bartomeu Pla. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa.)
11.15 *Esglésies de Catalunya*

Dilluns 7

- 17.15 *Pueblo de Dios*

Dissabte 5

- 09.20 *Signes dels Temps*
«Barça i religió». Eclesiàstics del Barça, barcelonistes creients. Debat entre el bisbe de Solsona, Antoni Deig, i el vicepresident del Barça, Nicolau Casaus.
Altres temes:
—Entrevista-testimoni a Antoni Deulofeu, capellà-pallaso. És possible presentar el missatge de Jesucrist vestit de pallaso? Actuació al plató del programa.
—Com es fa el pa i el vi? Reportatge.
—Reflexió sobre l'Evangeli amb Josep M. Ballarín.
(Presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a la 1.30 h de la nit, pel Canal 33.

Cada divendres

- 20.30 *Creure avui*
(Dirigit per Ramon Safont-Tria.)
Creure avui repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

- 21.40 *Paraula i vida*
Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.
Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

Cada divendres

- 22.30 *Camí de vida*
Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Traspoder 54 - Freqüència 11804 Mhz - Cod. MPEG

RÀDIO VATICANO (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida* (director: Francesc Rosaura).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h, *Angelus*. De dilluns a dijous i el diumenge, a les 15.05h, *El Espejo*. Tots els divendres, a les 15.05h, *El Mirall de l'Església*. De dilluns a dijous, a les 15.30h, *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h, *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*; 14.30h, *Radio de ensanche*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 10.00h *Iglesia noticia*; 14.30h *Letra y música*; 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

COPE/BARCELONA FM (102.0) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*; 14.30h *Radio de ensanche*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 14.30h *Letra y música*; 15.05h *Espejo del tercer mundo*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Cada dia a les 5.55 del matí: *Buenos días nos de Dios*. Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Alexandre Vivas i Solà,

vicari i missioner salesià que ha estat durant 20 anys al Zaire; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

ONDA RAMBLA CATALUNYA - Diumenge a les 8.10h: *Cartes Dominicals* (FM Barcelona 89.8; Girona 89.9; Tarragona 91.0; Igualada 92.2; Lleida 100.2)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

Ràdio Desvern

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

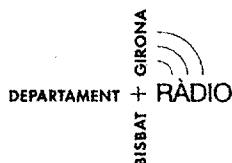
Ràdio Molins de Rei

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dijous a les 19.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Joan-Pere Pulido). (El programa es repeteix el diumenge al matí).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de música melòdica i lleugera. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 13.30h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimecres 19.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimecres 19.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) dissabte 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 23.30h.

* **Ràdio Palafrugell** repeteix el programa dimarts a les 2.30 del matí. Les emissores **Ràdio la Vall de les Preses** (107.6 FM), **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM), **Ràdio Tordera** (107.1 FM) i **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) emetran properament aquest programa.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *El significat de l'Evangeli*. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 15.05h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 13.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (94.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h.

* L'emissió que es realitza a les 15.05 a **Onda Rambla Girona** és un resum d'*Església Viva* dins el magazine *Tarda de Tots d'aquesta emissora*.

LA COVA DEL COUNTRY programa setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs al country cristià, gospel blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbí.

L'emeten **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 16.45h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 13.00h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimarts 19.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) dijous 21.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) dissabte 15.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h.

* **Ràdio Palafrugell** repeteix *La Cova del Country* els dijous a les 2.30 del matí. **Ràdio la Vall de les Preses** (107.6 FM), **Ràdio Tordera** (107.1 FM) i **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) inclouran properament

aquest programa en la seva programació.

Al bisbat de Vic es pot escoltar per **La Veu de Sant Joan** (Sant Joan de les Abadesses) (107.4 FM) dilluns 19.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R.Dos.84-Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA programa mensual de 30 minuts que analitza i aprofundeix temes d'interès. Presenten: Anna Estartús i Josep Casellas.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 15.05h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 15.05h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) últim divendres 15.05h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) sense concretar. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) primer dijous 19.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim dissabte 15.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h.

* **Ràdio Palafrugell** repeteix aquest espai el primer dissabte de mes a les 3.00 del matí.

PUNT DE TROBADA magazine setmanal d'una hora de durada que analitza els temes d'actualitat de l'Església de Girona amb entrevistes i tertúlies. Té les seccions *Dels joves per als joves*, *Costumari Cristià*, i l'últim divendres de mes *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta: Carles Sánchez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM), **Cope Figueres FM** (88.0 FM), **Cope Costa Brava** (90.3 FM) els divendres a les 15.05.

ALTRES PROGRAMES DE RÀDIO

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.10h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.30h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

* **Ona Jove de Riudellots** retransmet també la missa els dissabtes a les 20.30 i de dilluns a divendres a les 8.00.

Llagostera Ràdio (105.7 FM) *La veu de la parròquia*, diumenge 10.00 matí.

Ràdio Dos.84-Hostalric (105.8 FM) *Antena familiar*, dissabte 14.00h.

Ràdio Salt (97.7 FM) *Parròquies de Salt*, dissabte 9.05 matí.

Ràdio Tordera (107.1 FM) *La veu de la parròquia*, dissabte 9.05 matí.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte i diumenge a les 14.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte i diumenge a les 09.55h *La paraula del bisbe*. Cada primer divendres de mes (o segon, si el primer és festiu) de 20.30 a 21.30 *Càritas a la ràdio*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) dissabte 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h.

Ràdio Reus-SER (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h.

(Connexió de **Ràdio Móra d'Ebre-SER**) (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h.

Ràdio Cambrils (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vil·la Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00 i les 22.00h. **Onda Rambla Tarragona** (91.0 FM) divendres 13.10h. **Onda Cero Reus** (95.3 FM) dissabte 8.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea, La Cala Ràdio** (Ametlla de Mar), **Ràdio Flix, Cadena SER, Ràdio Joventut, Ràdio Els Ports, Ràdio Ràpita, Ràdio Ebre-SER, Ràdio Nueva, Ràdio Delta, Ràdio Gandesa, Ràdio Hospitalet, Cadena SER, Onda Cero Ràdio, Ràdio Ulldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc.

RÀDIO DELTA (FM 107.6) - Dimecres a les 15.00h *La veu de les parròquies*, que conté les seccions *Notícies de les parròquies*, *Paraules de vida*, *Notícies de l'Església*, reportatges i entrevistes, ONG voluntariat i comentari de l'Evangeli.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Als nostres lectors

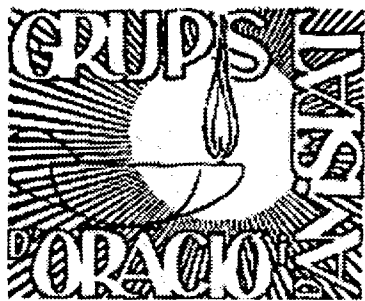
El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosa Peraire - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Barcelona

• **GOA.**— El 3 de juny, a partir de les 10.00, jornada eucarística per pregar per

les vocacions sacerdotals. Començarà amb el rís de laudes i una Eucaristia, amb exposició del Santíssim. A les 17.00, meditació a càrrec de Mn. Xavier Pagés. La jornada es clausurarà amb una Eucaristia i rís de vespres. Per a més informació: tel. 932 181 005.

• **OBJECTIU: LA PAU.**— Del 3 al 5 de juny Fundació per la Pau i Justícia i Pau organitzen la Trobada de Barcelona, que ja celebra la seva desena edició, amb el lema «Cap a la solució dels

dp JUSTÍCIA I PAU

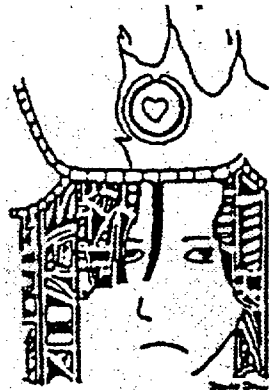
conflictes armats». Hi intervindran Mateo Zuppi, de la comunitat de Sant Egidí; Faik Dizdarevic, exambaixador iugoslau al l'Estat espanyol, i Vicenç Fisas, titular de la càtedra sobre Pau i Drets Humans de la Universitat Autònoma de Barcelona, entre d'altres. Més informació: tel. 933 025 129 i 933 176 177.

• **AMICS DE LA MÚSICA DE STA. MAGDALENA.**— Dins de la programació del III Festival de Música Clàssica i Tradicional d'Esplugues de Llobregat, el 4 de juny, a les 21.00, tindrà lloc a l'església de Santa Maria Magdalena (plaça Pare Miquel d'Esplugues - Esplugues de Llobregat) un concert a càrrec de la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. Organitza Amics de la Música de Sta. Magdalena.

• **CONFERÈNCIA.**— El 9 de juny, a les 19.30, xerrada sobre *Els instruments de la música popular catalana* per Maria Antònia Juan Nebot, etnomusicòloga.

Lloc: Museu de la Música, av. Diagonal, 373 - Barcelona, tel. 934 161 157.

• **CONCERT SOLIDARI.**— L'11 de juny l'associació Per l'altre Cor Cremat

PER L'ALTRE COR
CREMAT DE BARCELONA

- ajut al quart món -

(des de 1994)

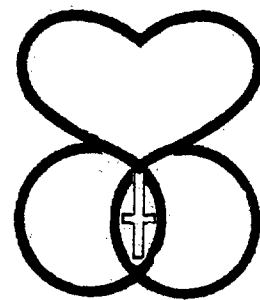
de Barcelona organitza un concert solidari amb l'actuació de Maria Rifè Krentzer (soprano) i Maria Canela (piano). Més informació: tel. 934 901 168 i 934 393 980.

• **CONSAGRACIÓ DE LES FAMÍLIES.**— El 13 de juny se celebrarà la Consagració de les Famílies al Sagrat Cor de Jesús, al temple expiatori del Tibidabo, organitzada per la Delegació Episcopal de la Família, l'Adoració Perpètua del Tibidabo i l'Apostolat de l'Ora-

ció. Per a més informació: tel. 934 175 686, fax 934 340 190.

• **ENCONTRE MATRIMONIAL.**— Del 11 al 13 de juny, encontre a Begues

per aportar a les parelles una tècnica de diàleg que ajudi a aprofundir en el sacrament del matrimoni. Poden assistir-hi parelles de totes les creences sense distinció. Més informació: tel. 932 323 877 i 933 497 587.

• **FI DE CURS.**— El 19 de juny el Moviment Cristià de Mestres i Professors clausurarà el curs 1998/99 amb una Eucaristia, a les 10.30 a l'església de Santa Anna, presidida pel bisbe Mons. Joan-Enric Vives. A les 12.00, al carrer Rivadeneyra, 6, 3r, Rosa Deulofeu, delegada de Pastoral de Joventut, impartirà la conferència *Les prioritats diocesanes i els educadors cristians*. Més informació: tel. 934 125 567.

• **ENCONTRE DE NUVIS.**— Els dies 12 i 13 de juny, a la casa d'exercicis de Sarrià de Barcelona, encontre per a aquelles parelles que volen preparar-se per a la seva vida en comú. Es lliurarà el

L'hora de Déu JUBILAT/ADA...

Disposes de temps? Vols ajudar els germans més pobres?

Vine amb nosaltres. Participa en el nostre

«PROJECTE INTEGRAL D'HUMANITZACIÓ»

BENEFICÈNCIA - CULTURA I ESPLAI - CATEQUESI

Realitzat al Raval i a Sant Adrià de Besòs, en set locals diferents a totes dues zones deprimides.

ACTIVITATS MÚLTIPLES. HORARI A ESCOLLIR, DE DILLUNS A DISSABTE, MATÍ O TARDA. MÍNIM 3 HORES SETMANALS.

PERFIL: Edat: 50/70 anys. **Valorem:** Discerniment - Capacitat d'entesa - Creativitat - Disponibilitat **Motivació i amor als pobres.**

Camps d'actuació: Comptabilitat, informàtica, treballs d'atenció social, visites domiciliàries, ensenyament i serveis diversos, possibilitat d'accés a responsabilitats de direcció en diversos àmbits.

Informació: telèfon 932 039 073, de 9 a 10 matí (Josep)

Ajuda a l'Església Necessitada

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
C/c. 0930-001-080000-3. Banc Bilbao Vizcaya. Francisco Silvela, 54 - 28028 Madrid

MISSSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

COL-LABOREU amb la missió evangelitzadora d'aquests milers de sacerdots, i ENCARREGUEU la celebració de Misses —al mateix estipendi de la vostra diòcesi—, a través de la nostra Associació. Ells aplicaran la Santa Missa per les SEVES INTENCIONS.

• Vull que se celebrin.....
MISSSES per les intencions següents:

.....
.....
.....

Envio..... ptes. com a DONATIU

Per: Gir ☐ Trans. ☐ Xec ☐

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

«El sentit engendra;
la vida nodreix;
l'entorn modela;
les influències poleixen»

BENVINGUTS AL «RINCÓN DEL SILENCIO»
en l'horari següent:

Matí: Dilluns de 10 a 12 h.

Dimecres i divendres de 9.30 a 11.30 h.

Tarda: Dilluns i dimarts de 18 a 20 h.

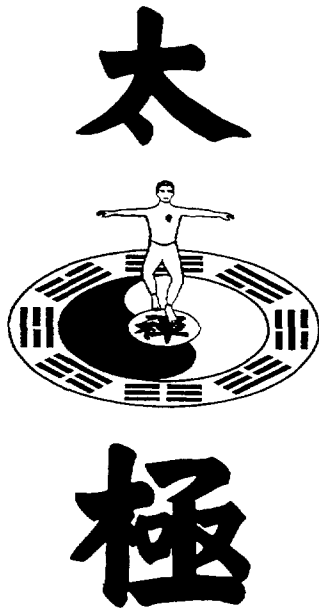
Dimecres i dijous de 19 a 21 h.

Per a més informació: Tel. 934 562 331.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! ¿VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)

Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpna@ctasa.es

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Àngel Rodríguez, periodista i diplomàtic en Ciències Religioses, és el responsable del Departament de Ràdio del bisbat de Girona i col·labora al Full Parroquial. També ha escrit un llibre dedicat als santuaris marians amb el títol *Maria als santuaris del bisbat de Girona*, publicat l'octubre del 1998 i del qual ja ha venut 2.000 exemplars. Rodríguez estudia quart curs de Ciències Religioses (Teologia) a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona. Defineix la seva fe dient: «Crec que és comportar-se en la vida diària com ho faria Jesús. Però, és clar, de Jesús, només n'hi ha un.»

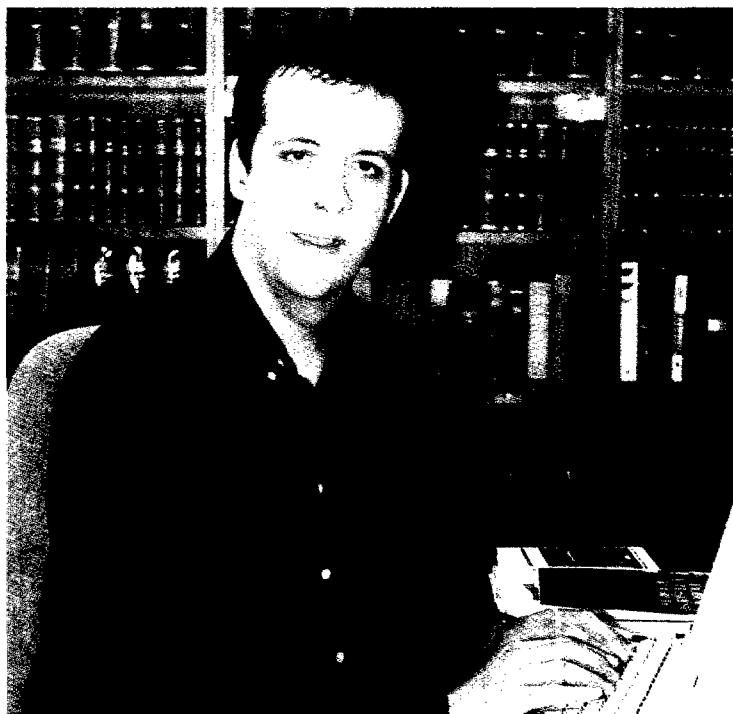

Foto: Marta Puyol

«L'Església ha de tenir mitjans de comunicació propis per evangelitzar»

—Quin contingut tenen els programes *El Cafè Internacional* i *Església Viva* que condueix al Departament de Ràdio del bisbat de Girona?

—El *cafè internacional*, que ha fet fa poc el programa número 200, s'emet per 18 emissores. És un espai que intenta combinar música mel·lòdica, lleugera, èxits de sempre i de qualitat amb frases de reflexió. És una bona manera d'entrar a la gent que no vol escoltar un programa religiós en format magazín.

Pel que fa a *Església Viva*, l'any que ve farem 20 anys i s'emet per 24 emissores. És un programa magazín amb l'actualitat de l'Església catòlica, amb un costumari cristià, notícies, el comentari de l'Evangeli i la carta dominical llegida pel bisbe, Jaume Camprodon.

—Creus que és bàsic tenir una formació teològica per treballar en un mitjà d'Església?

—Ho és, perquè és com si un periodista d'una secció d'esports va a cobrir un partit de futbol i no sap què és el fora

de joc. El periodista que no tingui aquesta formació teològica és important que tingui el suport de jornades de formació per a periodistes catòlics com les organitzades pel SIMCOS (Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social) o l'arquebisbat de Barcelona i *Catalunya Cristiana*.

—Com valora la concessió d'una llicència de Ràdio al bisbat de Girona?

—Importantíssima, lògicament perquè l'Església ha de tenir mitjans de comunicació propis per atreure no només la gent creient, sinó també per evangelitzar.

—La ràdio és un bon mitjà per a l'evangelització?

—Sí, sempre i que no es facin programes encarcarats, perquè aleshores arribes només al públic que ja és creient. Evangelitzar vol dir donar a conèixer la Bona Nova, i cal arribar a la gent que no està cristianitzada de forma simpàtica. La ràdio és un bon mitjà d'evan-

gelitzar i si es fa d'una manera atractiva, moderna i actual, com crec que serà la nostra emissora, pot arribar a molta gent.

—Crec que serà important fer desconnexions de Ràdio Estel per acostar-se a la realitat diocesana?

—Segurament farem 4 o 6 hores locals diàries, però està per determinar. El que sí que és interessant és connectar amb Ràdio Estel, que haurà de fer una programació nacional per tal que els oients que escoltin l'emissora des de Girona, Solsona o Ràdio Principat s'hi sentin identificats.

—Té una pàgina web pròpia?

—Fa tres mesos que funciona i rep molts visitants d'arreu del món. (<http://www.teleline.es/personal/angerod>) És un nou sistema d'evangelitzar. S'hi troba informació sobre els santuaris de Girona, un santoral, notícies i un apartat de mariologia.

Marta Puyol

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

De l'entusiasme a la desmesura

Els èxits esportius del Barça han provocat, una vegada més, l'entusiasme dels seus seguidors. L'alegria ha inundat els carrers i feia bo de veure-la en els rostres dels joves i, sobretot, dels infants. Però, també una vegada més, hem sentit la petita incomoditat d'aquell punt de desmesura que veu tothom... menys qui n'és protagonista.

La tradició mana que aquestes festes comencin a la basílica de la Mercè. Ja a primera hora del matí de dilluns de Pasqua granada sentia uns tertulians radiofònics que posaven en dubte l'oportunitat d'aquest ritu. Després han vingut més crítiques. Què pensar-ne?

Pel que fa a la forma, poc a dir. En el conjunt de les celebracions, l'acte de la Mercè, bé que millorable, resulta discret. A diferència d'altres institucions, l'església diocesana no l'aprofita per donar relleu mediàtic als seus primers responsables, sinó que el deixa a mans dels pastors de la parròquia, els quals se'n surten prou bé.

I el fons? Com lligar el significat religiós de l'ofrena mariana amb un cert clima banal que l'envolta? És raonable mantenir en el context d'avui una tradició nascuda en unes altres circumstàncies? Caldria, en tot cas, que s'hi fes més visible l'actitud creient —en tota la seva gamma de matisos— dels qui volen l'acte. També caldria afinar més el sentit de la pregària: no es tracta d'emparar-se de la força d'una divinitat protectora i partidista per guanyar... sinó d'implorar del Déu vivent, per Maria, encert i prosperitat, germanor i alegria, joc net i respecte a l'altre...

Pel que fa als actes civils, una pregunta i un desig: ¿no podrien limitar-se a la visita a l'Ajuntament de la ciutat de la qual el Barça és el primer club? Semblaria que, d'aquesta manera, quedaria més remarcada la significació superior de la Generalitat de Catalunya. Una cosa és que siguem un país petit i una altra que empetitem les nostres institucions.

Finalment, el desig: que, en qualsevol cas, siguin els jugadors, els tècnics i els directius del club els qui pugin als grans balcons històrics de la plaça de Sant Jaume, i no els balcons els qui es vegin rebaixats. Això vol tant dir com manteniment d'un mínim nivell de dignitat i d'elegància en el llenguatge, en les consignes, en els gestos...

Ara mateix

Impromptu

Aficionats al futbol?

Un senyor que es proclama soci del Barça —Déu sap des de quan— va comparèixer a Catalunya Ràdio, declarant que havia pogut adquirir per deu mil pessetes cada una, tres entrades per a la final de la Copa de Campions, al Camp Nou. Fins aquí, tot és normal.

L'anormalitat comença quan el dit soci declara que la seva esposa i la seva filla es van vendre les seves entrades per la quantitat de quatre-centes mil pessetes cada una, i que ell esperava a última hora, perquè li'n pagarien més...

On queda l'afició al futbol d'aquest soci? Em sembla que en un lloc molt baix, en un pur comercialisme de mala llei, ja que el guany és absolutament abusiu, injustificable, vergonyós. I també hi té la seva responsabilitat el comprador, delerós de satisfer el seu afany de veure «in situ» el triomf del seu preferit. I, si perd, què? I més ara, que el partit es pot veure —encara que no sigui igual— per televisió des de qualsevol racó de la ciutat.

Oriol Camps